48

SAN-ANTONIO

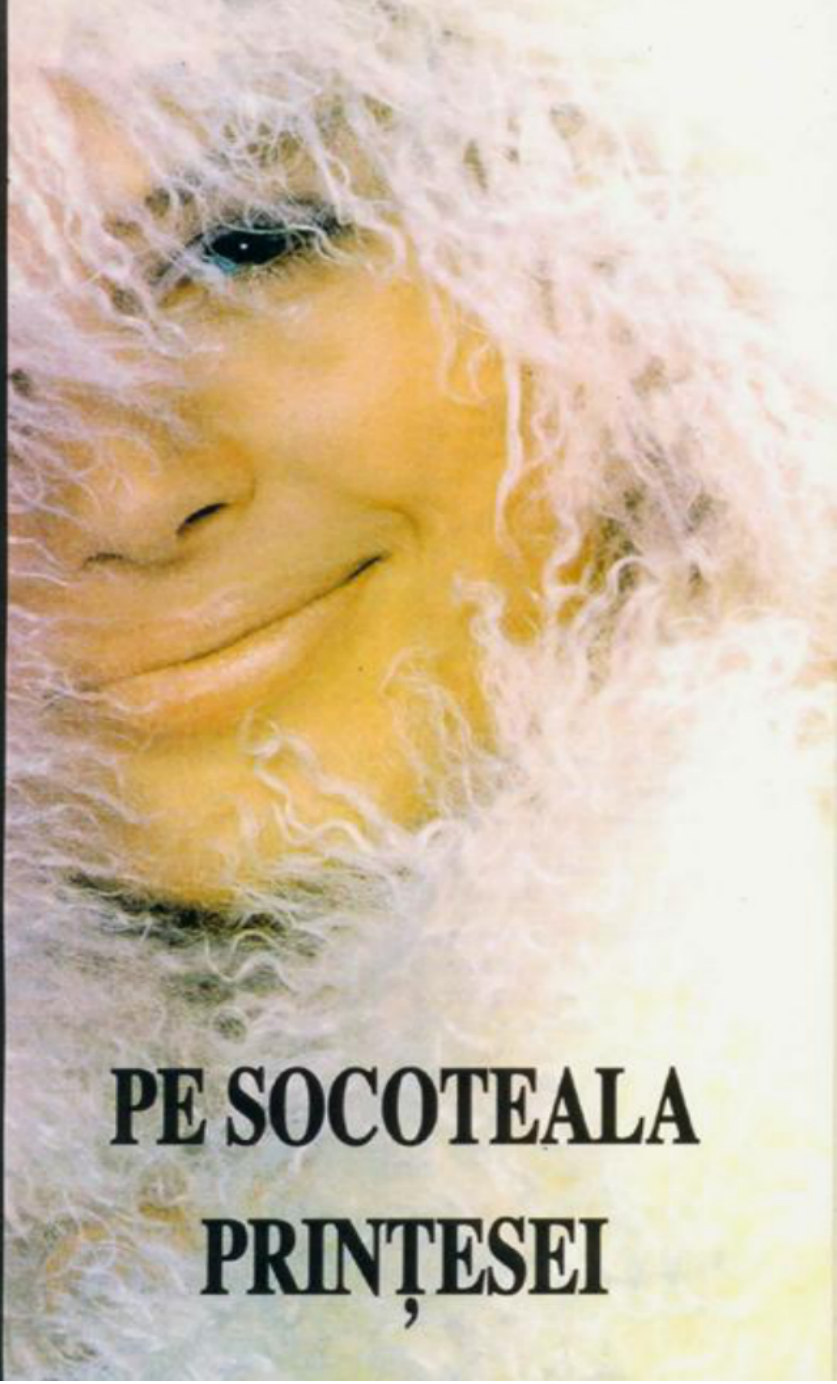

PE SOCOTEALA PRINȚESEI

Editura FORUM

PE SOCOTEALA PRINȚESEI

PREA-N BULĂ[1]

Mie,
Ție,
Vieții,
Morții,
Cui nu-i place, n-am ce-i face,
Cui pe cui se scoate!
Cine are urechi de auzit, să audă…
San-A.

Nu face mișto de mecla bogătașilor,
că nu știi niciodată când îți vine rândul.

Pe unii îi îmbrățișez doar
ca să nu-i mai văd.

Dacă eu cred în Dumnezeu?
Păi, ești obligat când ai copii.

Egoismul senin al zugravilor

Cititorule!

O, cititor al meu!

Cititorul meu răbdător, cititorul meu cârcotaș, ogârjit, prizărit, otânjit, căcăcios, ticălos.

O, cititor al meu!

Cititorul meu incult, cititorul meu fudul, zăpăcit, varicos, redundant, bulimic, poltron, îndoctrinat, endocrinic, masochist, încuiat, văicăreț, inconstant, inconștient, incontinent!

O, lector al meu!

Cititorul meu hlizit sau lăcrimos! Cititorul meu ce-se-duce-singur-singurel! Cititorul meu mizer, cititor plin de fală goală! Cititorul meu cu motoretă, cu Mercedes (Benz), per pedes, pe picior de plai, lenevos,

fugăreț, dar care știe să moară pentru doi gologani!

Cititor înamorat și calic, care scoate perle și o scoate la dame, care moare de dor de viață, care se cufurește în nădragi, care se roagă pe mormăite, care țipă de sete, care bâzâie fără oprire.

Cititor cu care m-am însoțit de un car de ani și care moare liniștit pe mine, așa cum zidul e cercetat de dulău. Cititor avid, în vid, cititor nemilos, ce renaște mereu prin simțuri. Cititor ce mi-i transmite pe urmașii săi pentru ca să le dau lecții particulare de neobrăzare și milostenie. Lecții de dragoste. Lecții de regulat. Lecții de lacrimi și suspine.

Cititor pe care-l zăresc în oglindă.

Cititor de atât amar de vreme și pentru totdeauna, pentru prima oară în cariera mea deșănțată, voi săvârși noutatea. Căci, în primul capitol al acestei opere, îl plasez – de bine, de rău – pe ultimul din precedenta[2], pentru ca lanțul să nu fie întrerupt și astfel, cele două cărți să-și succeadă, dar nu să-și semene.

RECAPITOL

Ministrul stă la birău, cu mâinile încrucișate. Are aerul unui buldog mare, care face pe răul.

Îmi spune, cu un accent ce-mi trimite un damf usturoiat:

— Dom'le director, te felicit. Excelența Sa, ambasadorul Israelului, va sosi în douăzeci de minute, pentru a-și alătura complimentele la ale mele; am auzit că e vorba să dea numele dumitale unei străzi din Tel-Aviv!

Rânjește:

— Gloria, nu?

Simt persiflarea din dosul usturoiului.

— Onorurile nu-s decât niște sughițuri, ripostez.

Ministrul reia, cu glas greoi și sacadat, care te duce cu gândul la un canalagiu ce se deplasează, cu cizmele în picioare, prin întunecatul său imperiu:

— Ia zi, mon șer, ce-ai făcut de te-au promovat director la Poliție?

Atacul! Îi zâmbesc:

— Omul fiind plin de el, îmi imaginam că asta o datorez numai meritelor mele, domnule ministru. Dar dacă vi se pare nejustificat, demisia mea vă stă la dispoziție.

Își încrețește râtul de personaj din *Teatrul de păpuși* de pe Canalul

+.

— Stai, dragă, că nu vreau să-ți sară mustarul. Știi doar că așa vorbesc eu, deschis.

— Dar cine nu știe asta, domnule ministru?

Dă din capul lui mare și o expresie bășcălioasă îi luminează, cu o bucurie falsă, figura necioplită de țapinar al politicii.

— Președintele Republicii ar cam avea o slăbiciune pentru dumneata, după câte aud!

— Toți monarhii sunt indulgenți cu bufonii.

— Fiindcă mata ești așa ceva?

— Să zicem că dezinvoltura mea îl face să creadă asta.

— Dom'le San-Antonio, știi că, în prezent, nu ești la locul dumitale?

— Și eu îmi spun asta, cu destul de puțină vervă, îl aprob eu.

— Și știi de ce? Pentru că meritele dumitale, pe care tocmai le-ai pomenit, sunt prea mari. Ești un om de acțiune, dragă, și o dovedești din plin; un erou modern, care se războiește necontenit și al cărui cur nu e pe locul potrivit când stă pe fotoliul ăsta pivotant. Cavalerul Bayard nu putea fi Richelieu.

— În concluzie, demisionez?

— În concluzie, te eliberez de actualele funcții, pentru a-ți încredința altele, care se potrivesc mai bine cu temperamentul dumitale.

— Interesant; despre ce este vorba, domnule ministru?

— Despre un corp special de poliție, pe care trebuie să-l înființezi.

— Paralel? Cum era SAC[3]? O secție specială controlată de dumneavoastră și care să funcționeze cu fonduri secrete? O legiune romană gata pentru orice acțiune? Nu, mulțumesc, domnule ministru!

— Repede îți mai sare țandăra, domnule San-Antonio! Proastă părere mai ai despre mine. Proiectul meu n-are nimic secret, nimic „paralel" cum zici și îți declar sus și tare că va fi aprobat de scumpul dumitale președinte.

— Domnul președinte al meu este la fel de bine și al dumneavoastră, domnule ministru.

— Sigur, sigur, bineînțeles. Ceea ce vreau eu să pun pe picioare este o brigadă numeroasă, pe care s-o conduci dumneata. Nu s-ar ocupa decât de „cazuri" speciale, de genul celui pe care tocmai l-ai rezolvat. Ar fi debarasată de o birocrație greoaie, s-ar bucura de prerogative deosebite. Epoca noastră e teribil de primejdioasă, domnule San-Antonio, are nevoie de o forță de șoc capabilă să intervină rapid și cu fermitate. Ești tocmai omul potrivit pentru o astfel de realizare.

— Trebuie să mă gândesc.

— Natural. Gândește-te liniștit și dă-mi răspunsul diseară, la un

dineu discret, într-un loc asemenea.

Afurisitul. Un caz! Are în el o hotărâre, o voință fără compromis, pe care o recunosc.

— De acord, domnule ministru.

— Hai, domnule San-Antonio, doar n-o să ne batem pentru ca să te oblig să accepți un lucru pe care l-ai visat în secret dintotdeauna.

Pufnește într-un râs de geambaș care a cumpărat pe nimica toată mârțoagele gărzii republicane.

— Dă-mi o idee, dragule; pe cine să numesc ca succesor?

— Pe cel care m-a precedat, domnule ministru; era ideal pentru postul ăsta.

— Dar e la pensie!

— Nici nu cere altceva decât să fie reangajat.

— E bătrân! obiectează iar ministrul.

Dau din umeri:

— Fără îndoială, dar nu cere altceva decât să fie întinerit!

CAPITONAT

Distingeam cu greutate trăsăturile tenismenului, fiindcă-și ținea capul înclinat spre a-și trânti mingea la sol a șasea oară, înainte de-a se angaja. Mă încordam ca să suport sosirea proiectilului și s-o controlez cât mai bine posibil. Jucătorul s-a îndreptat cu un fel de bucurie ce anunța victoria. Era Courier, cu șapca lui albă și cu rumeneala lui de roșie coaptă. Chipul său fin de intelectual surmenat își pierduse paloarea obișnuită, evocând drapelul japonez pictat de Van Gogh. Și-a încordat umărul, brațul și mi-a tras o castană capabilă să facă o spărtură în coca vasului Jeanne D'Arc. Totuși, nu a reușit un *ace*, pentru că am încasat ghemotocul galben între ochi (lux pe care domnul Jean-Francois Le Pen[4] nu și-l poate oferi, săracul de el), eu fiind la doi metri de linie. Duritatea șocului m-a trezit. Și atunci mi-am dat seama că durerea mea de cap nu fusese produsă atât de percuția mingii, cât de sticla de *Pacharan* (moartea mea) băută acum câteva ore și pe care prietenul meu, D.D. Sarda, mi-o adusese din España. Jim Courier se evaporase cu racheta lui de campion și cu șăpcălia lui de vițel. Nu mai rămăsese din el decât un halou roșu în fundul nefericitelor mele retine. Pe lângă asta, mai suna și telefonul. Mama fiind în călătorie, am răspuns, în ipoteza că m-ar fi chemat ea. În locul glasului său plin de dragoste și de îndurare, am obținut organul

secretarial, de sex mai curând feminin, care m-a întrebat pe nepusă-masă dacă eram eu însumi. Neavând nicio îndoială în acest domeniu, i-am răspuns mintenaș în mod afirmativ. Atunci, persoana a avut gentilețea să-mi spună că mi-l dă pe „domnul ministru”. Luat din scurt, n-am avut timp să-mi curăț clăpăugele pentru a le descotorisi de cerumenul pe care glandele inconsecvente ni-l depun în conductul auditiv extern, că el se și afla în legătură cu mine, curtenitor, cu sarcasmul său obișnuit, uns cum se cuvine cu ulei de măsline pur.

— După cum vezi, zice el, nu trebuie să-mi dai niciodată telefonul personal: e mai tare ca mine, abuzez.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, mă fasolesc eu fără rușine.

Cu trei seri în urmă, cinasem în *tête à tête*. Restaurantul discret pe care mi-l promisese era în incinta Ministerului de Interne, iar micul separeu la care mă așteptam, măsura foarte exact 14 x 19 m. Acestea fiind zise, am fost singurii convivi, celelalte cincisprezece persoane prezente făcând parte din personal.

Schimbasem puncte de vedere convergente la capitolul tehnicilor și absolut ocolitoare pe plan politic. De felul meu am fost întotdeauna sensibil la accentul meridional și – prin urmare – n-am luat niciodată prea în serios lucrurile ce mi-au fost spuse cu vocea lui Fernandel, bazându-mă pe certitudinea confuză că din asta nu putea ieși nimic foarte rău, dar nici cu adevărat pozitiv. Știu eu că bunul rege Henri și Napoleon I aveau un accent similar, care nu i-a împiedicat să contribuie la prestigiul francez; cu toate astea, consider că vorbirea „în costum de oraș” a Generalului de Gaulle, a domnului Mendès France sau a doamnei Simone Veil[5], le-a permis să se facă înțeleși fără încălțător și fără să fie nevoiți să ronțăie boabe de cafea înainte de a se exprima, pentru a-și drege respirația.

— Dormeai? se informează ministrul.

Privire rapidă spre deșteptător.

— La ora șapte dimineața, *domnule sinistru*?

— Evident, murmură el, oamenii de acțiune sunt întotdeauna matinali, cu armele gata gresate, când inamicul se trezește! Imaginează-ți că mă izbesc de o mare belea.

— Sper să vă pot ajuta.

— Sunt sigur de asta. Îți amintești de persoana la care mă sfătuiseși să fac apel ca să te înlocuiască?

Își reduce vocea și șoptește:

— Nu sunt sigur…

— Îmi aduc aminte perfect, domnule mi’… îi sar eu în ajutor.

— E imposibil să dau de el. Telefonul îi sună în gol, casa îi este închisă și puținele persoane din anturajul lui n-au deloc habar în ce loc s-ar putea afla.

— Nu cred să fie vreun motiv de îngrijorare, fac eu. Un pensionar

de lux, cu avere personală, are întreaga planetă la dispoziție ca să se zbenguie. Ce zic vecinii?

— Că nu l-au mai văzut de „o groază de timp”.

— Cred și eu, dacă s-o fi dus să stea șase luni la soare.

— Sunt de acord, „draaaagă”, totuși ceva mă sâcâie: cutia lui de scrisori; cu toate că e de dimensiuni vaste, dă pe dinafară de corespondență, așa că nu se mai poate închide. Credeți că un asemenea personaj meticulos ar pleca mult timp de acasă fără să-și pună în prealabil la punct chestiile poștale?

— Nu! admit eu.

— Te vei ocupa de asta, domnule San-Antonio?

Adresându-mi-se în acest fel, îmi dă, implicit, de înțeles că nu mă mai consideră a fi Big Bossul stabilimentelor „Curcănescu și Daïpéchest”, specializate în ambutisări. Acum mă ia de „disponibil”, „vacant”, pe scurt „în șomereală provizorie”.

Ne despărțim prin bună înțelegere. Trag un căscat să înghit lustra olandeză din camera mea, nu alta. Se vede că ‘mica nu e aici: jaluzele au rămas deschise și o frumoasă zi de început de vară pe sfârșite udă natura. Îmi trebuie o cafea! O să pice numai bine la mahmureala mea! Am spus-o întotdeauna: „uneltele mă trădează”. De fiecare dată când le folosesc, îmi semnalează ostilitatea lor scăpându-mi din mâini. Nu: pot să fac un duș și o să mă duc să beau o zeamă la *Sabia de Lemn*, localul-tutungerie din strada President Coty. Și pe urmă, uite-așa: azi nu ne radem! Întâlnesc o grămadă de gagii bine care târâie în permanență un bărboi de opt zile. Au chiar niște trucuri speciale ca să-și păstreze capcana pentru macaroane mereu la aceeași lungime. Așa au fason de corsari Don Juan în revărsat de zori! Fufele se dau în vânt după asta: le zgârie pielea mătăsoasă de pe coapse.

O.K., nu-mi mai răzui șoriciul până la noi ordine (sociale). Om vedea.

*

Un negru îmbrăcat în salopetă scaldă în șiroaie de apă liniștitul cartier Muette. Strada Andigné miroase oarecum a umezeală; soarele să fie de vină? Turturica unei portărese de imobil ciripește un fadou[6]. Oare îmi simt inima așa ușoară, de parcă aș aștepta o bucurie, doar fiindcă încerc sentimentul eliberării din funcția de director al Sticleției?

Imobilul Babacului, din pietre de talie (mare), cu o delicată patină aurie, este țanțoș, cu ușile și ferestrele lui de stejar la fel de deschise la culoare. Jaluzelele sunt trase. Prin grilajul de fier forjat vopsit în negru, cu vârfurile ascuțite și poleite – mă rog frumos – ochesc un grădinar ocupat cu tunsul gazonului. Îl strig. Dar mașina lui face un asemenea tărăboi, că mi-ar trebui toate sirenele din Paris ca să-i atrag

atenția. Renunțând să-mi mai semnalez prezența prin sunete, meșteresc broasca intrării și pătrund în casa lui Achille cu pas ușor. Nu ți-am spus niciodată, dar Tataia mai are și patronimul Achille. Se numește Achille Auguste Marie Hachille plus „de” nu știu ce. „Nu știu ce”-ul ăsta nu l-am putut înghiți eu niciodată. De altfel, nu sunt sigur că respectiva particulă este marca unui titlu nobiliar și, la drept vorbind, mi se pliciuiește de ea cu pliciul pentru muște. Ajung la frizerul de grădini taman în clipa când execută un viraj delicat în jurul unei sculpturi realizate din merișor, ce reprezintă o carafă cu Bordeaux. Îi țâșnesc deodată în raza de lumină așijderi unei apariții a sfântului Iulian Ospitalierul sau a cavalerului Ajax amoniacalul și pesemne că, luminat astfel, sunt deosebit de frumos și de nobil căci, de emoție, gagiul își înfige mașinăria drept în sticla vegetală.

Oprește motorul, ceea ce constituie o emoționantă atenție pentru timpanele mele și, în tăcerea încă bubuitoare care urmează acestui simplu gest, mă întreabă:

— Da’ cum ați intrat?

— Am văzut o poartă, îi răspund, și m-am gândit că o fi bună la ceva.

— Dar o încuiasem!

— Păi de-aia am și descuiat-o. Hai să ne așezăm pe această venerabilă bancă de piatră și să tăifăsuim un pic. Sunt urmașul domnului Hachille în fruntea Poliției.

Este impresionat.

— Sunteți mult mai tânăr decât el!

— Da, cad eu de acrod, în administrație există vechiul obicei de a-i înlocui pe cei ieșiți la pensie cu funcționari mai puțin vârstnici. Lucrați demult la domnul Hachille?

El schițează un zâmbet care s-ar putea desfășura pe cinspe sute de metri de asfalt, mai înainte ca să-i poți vedea sfârșitul.

— Apăi, dacă v-aș spune…

— Tocmai, spune-mi.

— Douăj’ doi de ani! Am intrat aici când a cumpărat casa asta! Dacă v-aș spune că nu mă vrea decât pe mine. Când îmi iau concediu se îmbolnăvește! Noroc că nu-mi iau niciodată.

— De când nu l-ai mai văzut?

Pe fața lui de guzgan de câmpie rătăcit în Paname[7] se mai sapă câteva riduri suplimentare și numai Dumnezeu știe câte zeci și sute avea.

— De mai bine de două luni.

— A anunțat că pleacă?

— Mi-a zis doar într-o dimineață că sluga lui anglizească iese la pensie, iar femeii de serviciu i-a dat papucii, că le făcea la stânga. „Mă gândesc să plec într-o mică plimbare, mi-a adăugat; ai să-mi corcolești

tu parcul, nu-i așa Sébastien?”

Arunc o ocheadă panoramică asupra delicioasei grădini care, cu cei cinci-șase sute de metri pătrați ai ei, nu ar putea avea, totuși, pretenția să fie numită parc.

— Cred și eu că-l iubește, îl asigur, e o operă de artă.

— Îți trebe cinșpe ani ca să obții așa ceva.

— Îmi închipui.

— Mai repede crești un puști, decât un copac.

— Și de casă cine are grijă?

— Nimeni.

— Două luni fără să facă nimeni curat! Asta-i chiar nebunie. Și dacă plesnește vreo țeavă?

— Mă mai uit eu o dată pe săptămână.

— Ai cheile?

— Domnul Hachille mi le-ar lăsa și pe alea de la casa de bani. Încrederea e încredere!

— Pot să mă uit și eu nițel înăuntru?

El se întunecă.

— Da’ cine-mi dovedește că sunteți chiar ăla care spuneți?

Îi arăt legitimația. Se liniștește, dar nu e pe de-a întregul convins.

— Ce contează, nu sunteți la dumneavoastră acasă, obiectează el.

Îi pun pe umărul încovoiat de ani o mână de un kil.

— Acționez în numele domnului ministru de interne, îngrijorat de dispariția domnului Hachille. Dacă nu îmi deschizi, o să aduc un lăcătuș.

— Da, și-o să facă treaba până-n brânză! Casa asta e împănată cu sisteme de alarmă de toate soiurile; ăla care-și închipuie că poate să intre fără să știe șpilul e sonat, credeți-mă pe mine.

— Ăsta-i încă un motiv pentru a-mi deschide, prietene.

L-am dat gata cu infinitivul. Trebuie să-și spună că un ins care îi trage cu „a-mi deschide” pe nepusă masă, nu poate fi decât de *first quality*.

— Bine, haideți!

*

Praful se așterne peste locuință, dar, în penumbră, de-abia dacă îți dai seama. Pânzele lui Watteau (mort la 37 ani, mai mare păcatul), ale lui Fragonard (născut la Grasse), ale lui Toulouse-Lautrec (scor 2 la 1) și ale lui Jean-Gabriel Domergue (de vânzare în toate drogheriile bune) sunt la locul lor. În clarobscur, toate au o lucire blândă: mobilele Louis XV, obiectele de preț, pendulele, parchetul; din această frescă a strălucirilor nu mai lipsește decât frumoasa țeastă șlefuită a Babacului. Trec dintr-o încăpere în alta, făcând o inspecție sumară. Totul este conform, după cum zice Patrice. Conform înseamnă pentru

el N.D.S.[8]. În cabinetul de lucru zăbovesc puțin, așezat la birăul lui, așa cum mă obișnuisem la Marea Colivie, cu mâinile puse peste pielea groasă a mapei cordobești. Motivele lucrăturii în relief reprezintă niște butuci de viță, împreună cu frunzele, ciorchinii și cârceii lor, în nuanță *lie-de-vin*[9], pe fond bordo. Ridic partea superioară a scriptoriului. Da' știi că-s grele chestionarele astea? Înăuntru nu e decât o hârtie luxoasă, bleu cu ciucuri. Scrisul lui Achille stă așternut acolo, cu literele lui elegante, înalte și ușor ascuțite; a folosit un stilou cu cerneală, ceea ce i-a permis unui vechi caligraf ca Chillou să evidențieze curbele groase față de cele subțiri, așa cum se făcea pe vremuri.

Citesc: *Pentru ca să mă duci tot mai departe*. Asta-i tot. Recitesc și pun scurtul mesaj înapoi, la locul lui. Camaradul grădinar zice:

— Ce mă sâcâie pe mine e toată corespondența asta îngrămădită în cutie; dacă mai stă mult așa o să „dea" pe dinafară.

— De ce nu o duci în casă?

— Fiindcă n-am cheia de la cutie. În chestia asta, domnul a fost întotdeauna maniac. Numai el are dreptul să umble la cutie.

— Las' că rezolvăm noi acest mic necaz, hotărăsc eu.

— Aveți cheia?

— Întotdeauna.

În momentul în care descui ușa de sticlă, o masă de hârtii îmi cade la picioare: scrisori, reviste, fel de fel de imprimate. Croitorul trandafirilor își întinde șorțul albastru, făcând din el un fel de sacoșă în care îndes la maximum prada mea petetescă.

— Să ducem toate astea în birou, bunul meu Sebastien, voi privi în zbor această grămadă de scrisori, ca să văd dacă nu-s printre ele și de-alea „critice".

La prima triere, fac vânt prospectelor și micilor reviste de publicitate. Apoi înalț un morman cu anunțuri, invitații, programe de manifestații cu dată perimată. Un al doilea lot cuprinde facturi, al treilea epistole comerciale, identificabile după antet și, în fine, un al patrulea misivele particulare. Acestea din urmă emană de la femei cu moț, formatul, luxiozitatea hârtiei, inițialele de la spate, gravate în engleză, însuși parfumul care izvorăște din plic fiind relevatoriu în privința calității corespondentelor. Big ăsta n-o să se schimbe cât e hăul: gagicile sunt viața lui! Chiar și la o sută de ani, dacă îi dă Domnul bilet de voie până atunci, o să facă pe dracu'n patru ca să-și mai vâre mincinoasa prin niște funduri de stirpe aleasă! Acum, că mi-am încheiat trierea, ezit:

— Vii des să ai grijă de grădină, scumpe domnule Sébastien?

— De două ori pe săptămână. Așa trebe, dacă vrei să obții ceva impecabil.

— Bineînțeles. În orele pe care le-ai petrecut aici au venit oameni

în vizită la domnul Hachille?

— Nu prea mulți.

— Totuși.

Face o mutră nehotărâtă, apoi moaca i se luminează.

— Păi sigur, la câtva timp de la plecarea lui, tre' să tot fi fost a doua zi, a venit un comisionar de la Piton. Un tinerel.

— Cine e Piton?

— Marele negustor de valize.

— Vorbești de Vuitton?

— Nu-i imposibil; doar dacă n-o fi fostără de la Ernest, ăla de face fulare.

— Hermès?

— S-ar putea. Astea-s nume de care i-am auzit pe alții vorbind, da' eu n-am avut niciodată de-a face cu ei. Cum ziceam, tipul ăla se înființează cu o furgonetă. Sictirit ca nimeni altul. Eu am o vârstă care îi face pe oameni să mi se destăinuie, așa că, în doi timpi și trei mișcări, el îmi spune în ce rahat era: în ajun avusese două valize super de livrat la o doamnă. Dar nu zici că nătărăul ăsta mic trebuia zor-nevoie să se ducă la fufa lui de-acum, care e-n concediu. Sare pe ea, i-o pune o dată, de două ori, de trei ori, și-l fură somnul la fața locului. Amândouă turturelele sforăie ca la vreo trei ore în șir și se scoală tresărindu-se. El tre' să se-ntoarcă în goana mare la magazin. Lasă la gagică-sa valizele și se întoarce mintenaș la prăvălie, unde iacătă că le spune ălora basmul cu cocoșul roșu, pentru ca să-și justifice întârzierea. A doua zi, se duce glonț să-și livreze alea două bagaje. Nenorocire! Doamna tocmai plecase în călătorie. Așa că, știind numele lui espeditorul valizelor, se înfățișează să-și ceară iertare, mai înainte ca să se lase cu poceală la patronii lui.

Eu am fost ăla care l-a primit, fiindcă și domnul Hachille se topise; puștiul era în rahat până peste urechi. Mă și întreb cum o fi scos-o la capăt.

În timp ce el își termină palpitanta povestire, eu recitesc în gând cuvintele din mapa de scris a lui Chillou: „*Pentru ca să mă duci tot mai departe*".

Se potrivește cu valizele, nu? Este cum nu se poate mai „stil Babacu". El se pregătește să plece în călătorie cu o pupăză și, ca o delicată atenție, îi trimite două valizoaie de lux. A dictat mesajul însoțitor la telefon; numai că, fiind cel mai meticulos om de pe fața pământului, înainte de a-l dicta, l-a scris. Trebuie că s-o fi făcut borș, înainte de plecare, când a aflat că păsărica lui călătoare nu a primit cadoul de la el!

— Ei, dragă domnule Sébastien, ce ziceai de comisionarul ăla? Lucrează la Piton sau la Ernest?

— Piton, hotărăște îngazonatorul.

Plec, luând discret scrisorile parfumate.

CAPITRAC

Ca-n brânză!

La serviciul de comenzi, este descoperită fără nicio greutate factura pentru cumpărarea celor două valize de format mare, din noua linie de produse din piele roșcată. Această achiziție a fost făcută prin telefon, cu carte de credit American Express, exact acum două luni. Destinatar e o anume „Thérèse Genitrix-Desqueyroux", actriță, din strada François Mauriac[10], numărul 116. Nume răsunător, dar carieră modestă, mărginită la câteva roluri secundare în „șouri actualizate": o asistentă la un dentist; o doamnă care stă lângă pian, la o petrecere; o funcționară de agenție imobiliară; o directoare de mare magazin; o ajutoare de primar, etc. La adresa indicată de celebrul bagajist, mă pomenesc în prezența unei femei de serviciu de culoare, care trebuie să fi cântărit un chintal acum multă vreme, dar care, de atunci, a lăsat situația să se degradeze. Fumează așezată cu picioarele mult depărtate, într-un fotoliu, dar fără să aducă vreo ofensă pudorii, coapsele ei formând un adevărat baraj natural împotriva Pacificului. Eficiența sa în materie de menaj trebuie să nu însemne mare lucru, căci, după ce a acționat deschiderea ușii, este constrânsă să recurgă la asistența unui fotoliu pentru a-și reveni după efort.

— Comisarul San-Antonio, mă retrogradez eu.

— Salut! Aici Floare-de-Mai! răspunde trântindu-mi trei rotocoale de fum în nas. Veniți în legătură cu domnișoara?

— Ce te face să crezi?

— Două luni fără nicio veste, începe să cam fie de-ajuns; telefonul zbârnâie fără să se oprească. Își pierde onorariile!

Ca pentru a ilustra sonor spusele ei, soneria plină de ifos a unui tirlifon super-sofisticat se face auzită. Parcă ar fi semnalul care se aude înaintea unui apel general în marile magazine.

Frumoasa obeză își scotocește prin budigăi și descoperă până la urmă un telefon portativ. Îi înalță antena și-i zice cu o voce drăgăstoasă, de oafă căreia îi paște careva tufa de hortensii crețe:

— Da, ascult?… Nu! E în voiaj… Nu știu, nu a spus nimic. Din partea cui?… Claude Lelouche? Mi-a plăcut mult ultimul dumneavoastră film, ăla cu Lucchini: ăsta da artist! Cum e în viața particulară?

Dar interlocutorul a închis deja, căci e un om căruia nu-i place să-și piardă timpul.

— Era Claude Lelouche, mă anunță zâna casei.

— Unde este plecată domnișoara Genitrix? mă întorc eu la berbecii mei.

Grasa *colored* încearcă să dea din umeri, dar pusă în fața acestui mare efort, renunță în beneficiul unei scurte bâțâieli din cap:

— Nu știa, era vorba de un voiaj-surpriză organizat de Nenicu', noul ei moș.

Achille era cel ce organiza vâjâiala și, totuși, pe biletul care însoțea valizele întârziate, Tataia scrisese: *Pentru ca să mă duci tot mai departe. Pentru ca să mă duci tot mai departe*… Poate că era vorba doar de o formulă poetică?

— Ce fel de haine și-a luat? Pentru vreme friguroasă, călduroasă? De oraș? De teren?

Vrei să te fac să râzi, cum spun tâmpiții care nu te fac să râzi nici pic? Marea balenă neagră îmi aruncă o privire aureolată.

— Bună întrebare! aprobă ea. Nu eram acasă în ziua plecării și nu am văzut ce și-a luat.

— Poate că dacă vă uitați în șifonier, veți trage niște concluzii utile.

— Probabil.

Își crispează dinții imaculați pe țigara de foi, apucă brațele fotoliului cu toată mâna și se smulge încet din el. Parcă se montează cupola unui circ sau când se umflă un aerostat.

O urmez într-un *dressing* așa de parfumat, că ar strănuta și șacalii. Apartamentul unei demi-mondene: pereți și uși cu tapițerie din piele, lampadare venețiene, panouri culisante în *trompe-l'oeil*[11], culcuș hollywoodian, aiureli costisitoare prin toate părțile.

Floare-de-Mai cască ușile garderobei și se pune pe mormăit mișcând umerașele montate pe rulmenți.

La sfârșitul exercițiului se întoarce spre mine, care am ochii ațintiți la obrajii ei puhavi.

— Asta-i bună! mă asigură amabila subretă tropicală.

— Zău?

— Domnișoara nu a luat nimic, în afară de taiorul Chanel pe care trebuie să-l fi avut pe ea. Credeți că e posibil?

— Dacă AȘA stau lucrurile, AȘA este, Floare-de-Mai. Uită-te după valize, te rog.

— Sunteți mai înalt, nu vreți să vă urcați pe taburetul ăsta și să deschideți ușile de sus?

Mă execut. În partea de sus a șifonierului, zăresc o *vanity-case* și o valiză mare Lancel, cu garnituri de lemn și alamă. I-o descriu negresei.

— Lipsesc două valize de samsonit, declară categoric firava slujnică. De ce să le ia, dacă nu a pus nimic în ele?

Bună întrebare.

Pentru că nu-i pot răspunde, îi pun altele:

— În afară de Nenicu', mai avea și altă legătură?

— Fostul ei soț, Peter Mortimer, un *americhen* care produce filme TV. Continuă să se întâlnească deseori.

— Asta-i tot?

— Charly Genous, actorul. Turnează în producții hard și are un sex monstruos.

— L-ai văzut?

— Cum vă văd. Domnișoara îl suna câteodată, când era „în călduri"; se culca cu el chiar pe jos, în fața mea, fiindcă în asemenea ocazii îi trebuia public. Într-o după-masă m-a obligat să mă duc după portăreasa din casa de alături, vă dați seama? O portugheză care nu mai prididea să se crucească și să să se roage cât a ținut ceremonia asta! Dar a rămas până la urmă, fiindcă îi dăduse cinci sute de franci! Acestea fiind zise, nu credeți că domnișoara are pur și simplu astenie nervoasă sau, cum a zis ea, „călduri"?

— Fiecare cu ce-l doare! filosofez eu.

— Exact, admite ea; io-s cu bananele verzi.

Își strivește chiștocul de havană în scrumiera care trecea prin cartier, iar eu mă abțin s-o întreb în ce mod consumă bananele în chestie.

CAPITONT

Peter Mortimer seamănă cu un american așa cum seamănă o poză în prim plan, a fundului meu, cu fundul meu. Hăndrălăul în costum nailon ultra-ușor, cu dungi albe pe fond azuriu, maxilar pătrat, ten cărămiziu, pistrui, privire de o indiferență morbidă în tonuri pale, degajă din toată persoana lui o extremă senzație de răceală, la care se adaugă un dispreț profund pentru tot ce există la dreapta meridianului Greenwich.

Mă privește din dosul unei grămezi de aparate menite să ușureze viața oamenilor, după o inițiere îndelungată și incertă. El îmi citește legitimația, murmurând „Poliția judiciară", ca omul care încearcă să-și amintească numele unei loțiuni after-shave. Apoi, un indiciu trebuie că se precizează în creierul lui yankeu, căci mormăie: „înțeleg…" cu un ton plin de subînțelesuri neplăcute pentru mine.

— Probleme? întreabă cu siguranța de sine a ăluia care nu are

nimic să-și reproșeze sieși și are totul de reproșat celorlalți.

— Ați fost căsătorit cu Thérèse Genitrix-Desqueyroux, actriță?

— Atât de puțin și atât de rău! De ce?

— Se pare că ar fi dispărut.

— Adevărat? În orice caz, la mine nu e.

— În ciuda divorțului, continuați să vă vedeți?

— Nu trebuia?

Are râcă în glas.

— Dimpotrivă, consider că-i simpatic. Ceea ce m-a reținut pe mine să mă căsătoresc a fost perspectiva de a da peste o femeie care să considere, într-o zi, divorțul nostru ca pe un început de vendetă. Așadar, ați păstrat relații cu ea?

— Îi plătesc o pensie; nu e prea mare, recunosc. În SUA, treaba asta m-ar fi costat mai scump. Pentru că fata are un temperament aprins, mă mai cheamă câteodată să iau asupra mea ceea ce numește…

— Căldurile ei?

— Ah! Sunteți la curent?

Am marcat un punct în chestia care îi folosește ca stimă. Adaugă:

— Thérèse are mult, mult… Cum să-i zic?

— Temperament?

— Exact. Face câte o criză. Se oprește brusc din treburi pentru că îi trebuie un bărbat; un bărbat anume. Câteodată eu, altădată unul dintre colegi sau chiar medicul ori maseurul ei. I s-a întâmplat chiar să se lase încălecată și de câte un șofer de taxi, care-i căzuse cu tronc. Când am descoperit chestia asta, vă dați seama că mi-am luat catrafusele și numele și mi-am schimbat apartamentul! Zâmbește:

— O figură măreață! Va să zică a dispărut?

— Așa se spune când oamenii își părăsesc domiciliul fără să mai dea vreo veste.

— De când a plecat?

— De vreo două luni.

— Servitoarea, negresa, nu știe nimic?

— Floare-de-Mai? Nimic. O așteaptă fumând niște havane ca pe mână.

— Nici asta nu e prea tristă!

— Când s-au petrecut ultimele „călduri” pe care le-ați ventilat?

Verbul îl amuză; îmi spune:

— Ești destul de haios, pentru un sticlete.

— Nu există nicio contraindicație. Deviza mea e cea a piticilor din Albă-ca-Zăpada: „să muncești fluierând”. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare: când v-ați „văzut” ultima oară fosta nevastă?

El se gândește, apoi începe să-și răsfoiască agenda în răspăr. Și-o fi notat acolo coifurile? Probabil că sesizează întrebarea mea nepusă, pentru că-mi spune:

— Când au apucat-o ultimele ei călduri, aveam un cumpărător japonez în birou și a trebuit să-l las baltă.

— Așa de mare era zorul?

Dă din cap.

— Știți, merită să trăiești momentele de frenezie ale Thérèsei. Ce se petrece pe mocheta din salon face toți banii și l-aș fi azvârlit pe nipon de la fereastră, dacă ar fi trebuit. De fiecare dată, e numărul secolului. E sublimă în rut. Bun, zbenguiala noastră datează de la 4 aprilie.

— Ceva mai mult de trei luni. V-a spus ceva de vreun voiaj pe care se pregătea să-l facă?

— Nu.

— V-a spus ceva de Nenicu', un tip bătrân, bogat și manierat, care era bun cu ea?

— Nici. Thérèse e foarte discretă în privința vieții particulare, cu excepția cazurilor când călca pe de lături, bineînțeles, dar astea erau niște stări de criză pasagere.

— În perioada în care ați fost căsătoriți, a făcut vreo aluzie la un loc pe care îl iubea în mod deosebit sau pe care ar fi vrut să-l cunoască?

— Da. Parisul.

— Ce-i asta, o butadă?

— Deloc: Thérèse este o mică provincială fascinată de capitală. La douăzeci de ani, și-a pus în cui dreptul pe care îl studia la Bordeaux, ca să-și încerce norocul la Paris. Când îi vorbeam de o plecare în State, îmi răspundea: „Du-te singur, îmi este imposibil să plec de aici". Parisul devenise idealul ei, viața ei, fericirea ei.

— Totuși, lipsesc două valize din camera ei, murmur. Dar nicio haină, după cum spune Floare-de-Mai. Curioasă călătorie, cu valize, dar fără lucruri. Vedeți dumneavoastră, Mister Mortimer, în toată chestia asta e ceva care nu ține!

— Așa s-ar zice, admite *americhenul*. Acum, mă scuzați, dar am o întâlnire pentru o turnare. Dacă aflați ceva nou, sunteți bun să mă sunați?

— Contați pe mine, fac eu, ridicându-mă.

Îi întind mâna. El o privește ca și cum nu și-ar mai aminti la ce naiba o folosi, dar până la urmă o juxtapune pe a lui pentru *shake hands*[12].

— Pe bătrânul Nenicu' de care vorbeați, îl cunoașteți? întreabă Mortimer.

— Perfect.

— Este un tip cinstit?

— Mai cinstit decât el nu e decât Dumnezeu, deși, uneori, în privința Lui îmi pun unele întrebări!

După ce îl las, mă îndrept, în pasul rapid al mașinii mele 600 SL,

spre casa lui Charly Genous, episodicul iubit de culcuș al actriței dispărute. La drept vorbind, nu aștept mare lucru de la vizita asta, dar în munca noastră nu trebuie să neglijezi nimic.

Omul stă într-un fel de loft[13] din cartierul Saint-Antoine; localul trebuie să-i fi folosit unui tapițer, căci a fost prost curățat și au mai rămas bucăți de materiale, scheletele unor scaune stil, seturi de eșantioane decolorate, în timp ce podeaua este semănată cu ținte cu capul auriu, mici semințe perfide și fâșii de stofă. Mutatul „amantului profesionist" a constat în aducerea câtorva mobile uzuale și a unei cantități de postere care îl reprezentau la șmotru, fornicând cu donșoare parșive prin intermediul unui sex care, dacă nu merge în totalitate pe urmele celui deținut de Bérurier, nu se încadrează, totuși, nici în normele curente.

Ușa dinspre palier este întredeschisă, *because*[14] o pisică, a cărei lădiță cu rumeguș se află în afara apartamentului. În felul ăsta, animalul – un motan angora enorm și castrat, care mi-l amintește pe Raymond Barre[15] prin calmul și blândețea lui – poate merge de la perniță la latrina personală, fără să trebuiască să miaune după căcăstoare.

În timpul ascensiunii mele până la acest ultim etaj de imobil pântecos și murdar, lipsit de lift, și ale cărui trepte gem sub tălpi, îmi ajunge la urechi murmurul unei conversații: aceea a unui cuplu mobilizat de o gravă problemă gospodărească. Inteligența mea vie, care se situează net deasupra nivelului mării, îmi permite să înțeleg la iuțeală conținutul dezbaterilor.

Să mă explic. Charly Genous, pe care prestațiile video îl surmenează și îl istovesc, nu mai are suficientă „putirință" să-și satisfacă propria tovarășă de existență. Ca urmare, ea realizează o legitimă țâfnă și, pentru a-i lua caimacul de tot gagiului ei, îi leagă fedeleș testiculele cu un șnur de piele. Acest fel de compresiune acționează favorabil asupra respectivelor părți ale extenuatului, care își recuperează un surplus de vigoare întru profitul partenerei sale. Doar că, procedeul generează o suferință greu de suportat, împotriva căreia Charly protestează. Însă matracuca lui face urechea pleașcă și bodogăne ca o lăptăreasă pungășită.

Ea își cere dreptul, putoarea. În timpul operațiunii, îi pune hăndrălăului caseta cu: „Vampirii voluptății" și crede de cuviință să-și turneze propria sa reluare. Vrea ca el să-i interpreteze aceleași secvențe rock din superproducțiune. Tot! „Martiriul Sfântului Sebastian", „Fantomas i-o pune lui Juve", „Țarina perversă", „Vulturașul suge Fleoarța", „Vinerile lui Robinsin" „Coolie automatul", „Cui rasatul Putenchin", „Trei măciuci și-un caltaboș", „Un deșt în dos lângă grădină", „Canula visurilor mele", „Abatelui îi vine să-și bată gura", totul, auzi vrea hapsâna asta, pe nume Hortense. Iar când – în

film – toroipanul omului ei crapă finele striuri ale unui mușchi inelar, și ea vrea tot așa, ca o stoică amantă capabilă să-și sacrifice fermitatea sfincterelor pentru o reconstituire plină de pasiune. O, sublimă femeie, care nu tolerează partajul decât dacă este echitabil!

Prin urmare, de atâta sculat, copulat, ejaculat, numitului Charly Genous nu prea i se mai scoală; omulețul păros și fără alte semne distinctive decât un sex planturos cu cap micologic, protestează pentru că îi sunt jughinite gogoloaiele, așa cum torturezi trunchiul de hevea, ca să-și dea drumul la sevă. El obiectează, căci domnișoarele din Avignon i-au devenit violacee din pricina lațului; iar urmarea va fi o avarie capabilă să-i arunce în aer cariera de actor hard, deposedat de parul cu care își câștigă pâinea, așa că n-o să mai aibă altceva de făcut decât să-și târâie beteșugurile prin birouri de plasare, unde, în mod sistematic, cozile atârnă de disperare; da, asta profetizează bietul nătărău. Numai că devoratoarea rămâne insensibilă la argumente. Ea vrea bastonul profesionist al lui Charly peste tot, acolo unde l-a plasat, în interiorul damelor pasive, a căror meserie este să juiseze de îndată ce un învrăjbitor de dosuri a strigat „Motor”.

Sătul de atâta chiombeală, am intrat și m-am așezat pe o pernă de puf (Hortense o face pe fulgi). Motanul gras vine să se frece de mine, torcându-mi binețe. Coitul stăpânilor lui îl lasă rece, pentru două motive la fel de valabile: primo pentru că este pisoi, secundo pentru că e castrat. Fiecare cu belelele lui!

Așteptăm. Cuplul urmează canavaua oferită de caseta în curs de proiecție.

Ea comandă ca o ofițerească:

— Aici, mă faci capră și mă mângâi la clito cu mâna dreaptă. Cu stânga mă apuci de sfârc!

— Nu pot!

— Da’ cu Lucette Elseneur ai putut!

— E mai mică decât tine!

— Așa-i, admite irascibila, atunci lasă-l încolo de sân. Viteazul se agită. S-ar zice că le merge bine carburatorul.

Hortense copiază gemetele de plăcere ale numitei Lucette. Amândoi se prefac, unul mai dihai ca altul. Și, deodată, un țipăt:

— Dar te-ai înmuiat!

Lovit de soartă, Charly își recuperează penisul și se așază pe marginea patului. Mă zărește, dar obișnuit fiind să reguleze în fața unei întregi echipe de tehnicieni blazați, mă salută cu o înclinare a capului.

Mai mult: mă ia ca martor.

— Auziți, face el, azi am turnat scena violului din „Ulanii dragostei”. A fost nevoie de șaisprezece duble! Apoi, am trecut la o ejaculare în prim plan, pe moaca unui comandant german. Vârful

căștii lui îmi intra în găoază; nostim, nu? Boul ăla era prognat și scârba lui de bărbie îmi masca lansatorul de baloane în fața obiectivului; prin urmare, patru duble, până a fost mulțumit producătorul. Vă dați seama câtă marfă prăpădită? Confratele meu care făcea pe frițul parcă primise o tartă cu frișca drept în mutră! De notat că asta îl făcea și mai impresionat! Da' nu contează că sunt frânt! Lu' gagică-mea i s-a făcut de pisică pe orez! Și-mi oprește circulația în biloaie ca să mă încoțopenească! Asta nu mai e viață!

Fata, care își trăgea un solo compensatoriu la țitera bărboasă, continuând să vizioneze banda (dacă pot supune așa), în care Casanova al ei împarte cu dărnicie, grație, forță și suplețe ceea ce ei nu mai este în măsură să-i acorde, reușește să îndruge:

— Dar cu cine vorbești, Charly?

— Cu domnul, răspunde el.

Ea își eliberează cele două degete cu care își ațâța poftele.

— În ce problemă? mă chestionează, ducându-le mașinal la nas, pentru un rapid control al identității.

— Studiourile „Marele Orgasm" m-au însărcinat să-l contactez pe domnul Genous pentru rolul principal dintr-un film. Dat fiind că vor fi secvențe de zoofilie, am dorit să știm ce părere are, înainte de a începe negocierile.

— Depinde de animal, răspunde masculul, în provizorie sfârșeală.

— O capră; se turnează „Capra domnului Seguin"[16], în versiune hard. Dumneavoastră îl jucați pe Seguin și sunteți îndrăgostit de Blanchette.

— Atunci e O.K.! Îmi amintesc de un film în care trebuia să i-o pun unei maimuțe; scârba mi-a zgâriat baloanele și m-a pricopsit cu o boală de-am stat două luni pe dinafară studiourilor.

— Aveți o meserie grea.

El urmărește plecarea fufei lui, care se duce să-și termine treaba într-o încăpere mai liniștită.

— Toanta asta nu înțelege că, atunci când vin acasă, mi s-a luat de fofează și nu mai vreau decât să mă uit la televizor, după o baie bună cu O.Ba.O.

Cască gura mare, își scotocește cu degetele prin ea și scoate un păr negru îmbârligat.

— Dacă vă spun că mi-e lehamite de frichineală; tot mereu îmi rămân peri de la cur printre dinți. Le plâng pe lesbiene.

— În afară de filme, am înțeles că faceți și ore suplimentare în particular.

El se dă cu fundul de pământ:

— Taci, nenorocitule! Dacă ar ști marțafoaica mea, ar fi sfârșitul lumii. Cum ați aflat?

— De la Thérèse Genitrix, o prietenă de-a mea!

— Javra! Și doar i-am spus că e strict secret.

— De fapt, camerista ei, negresa, mi-a făcut aceste confidențe.

El bombăne niște chestii rasiste pe care trebuie că le-a citit în *Lupta mea* de Jean-Marie La Gâche.

— Therese este spirt, fac eu pe informatul.

— Un caz! mă corectează Genous. Când i s-a făcut de o sculă, atunci trebuie s-o aibă imediat! Tre' să lași toate baltă, ca s-o stingi pe Miss.

— Plătește bine?

— La cât câștigă ea, onorariul meu e o jale. Odată a trebuit chiar să o creditez. Regulat pe daiboj; ce față am eu? În asemenea condiții, ți se duce faima pe copcă. Mai bine o faci de pomană, e mai clasă!

De multe ori, i-am spus să vină cu noi în filme „X"; dar se jenează că are pantaloni de cal[17]. Ce are a face asta? Dimpotrivă, în meseria noastră – după cum mă snopesc spunând celor de la studio – e o greșeală să selecționezi numai mână de lucru calificată; e ceva banal. Imaginați-vă o oafă grăsană plină de celulită sau o nasoală ciolănoasă cu buză de iepure și cu un strabism de-i sar ocheanele din loc, ce prăpăd ar face! Așa ceva, mai zic și eu, ți-ar excita populația! Un maldăr de muiere de o sută douj de kile care mi-ar pompa zdrângul sau ar dansa cu el într-însa? Dar boii ăia, nici nu vor să audă. Cu ăștia, ai parte mereu de blonda platinată perversă, cu ciorapi negri ajurați, care îi molfăie fofeaza unei amice, înainte de a încasa parul unui cadru superior care scoate o sculă din mapa diplomat, ca să-i electrizeze, în același timp, găoaza… Casa voastră producătoare n-ar fi interesată de un porno turnat cu tipi oribili, mizerabili, 'stropiați? Mamă, Doamne, un olog care i-o pune unei cocoșate ar face furori, să nu-mi ziceți pe nume!

Sunt de acord. Numai că eu n-am venit să discut direcțiile posibile din filmul hard, așa că aduc din nou discuția la subiectul Thérèse Genitrix.

— Sunteți amic cu Thérèse?

— Aia de țipă când se regulează? glumește muncitorul cu membrul. Da' ce credeți, ne-am cunoscut la Conservator. Eu eram la clasa de tragedie. Făceam prăpăd în *Britannicus* și ea în Musset și Marivaux. Juca subrete înțepate. Destinul nostru era la Național. Și pe urmă, viața…

Își examinează sacoșele la fel de violacee.

— Să distrugi un om doar pentru un capriciu, fir-ar să fie. Ăsteia, dacă n-am fi avut un pisoi împreună, ce i-aș mai fi făcut bocceaua!

— E așa de bogată Thérèse că-și permite să aibă cameristă?

— Of! fostul trebuie că-i plătește o pensie; e american, deci cam nătărău. Și, pe urmă, știu că, din când în când, mai spumuiește niște văduvi bătrâni. Când îi scad fondurile, se îmbracă în negru și face

cimitirele. I se mai întâmplă să repereze câte un mocofan în fața unui mormânt proaspăt: un neghiob care se reculege la sarcofagul unei dispărute. Atunci, joacă *Dama cu camelii*.

Triumful ei e când se face că îi vine rău, că e sfârșită din cauza unei suferințe recente. Se clatină, este obligată să se așeze pe un cavou. Boșorogul dă fuga și s-a prins în plasă! Un crab bătrân de șaptezeci de anișori, care mai poate încă ajuta o tânără drăguță, se culege cu mâna, ca o pară coaptă. Thérèse are grijă să agațe prin cimitirele selecte din cartierele selecte; vă dați seama că nu ia caimacul prin Courneuve sau Kremlin-Bicêtre!

— Este o fată stilată.

— E o dulcică! completează Charly Genous.

CAPIȘTE

Vocea îmi părea că vine de pe altă planetă. Între întrebări și răspunsuri era o pauză care tăia orice continuitate în conversație. Erau ani de zile de când nu o mai auzisem pe Cynthia, unica fiică a Babacului. I-o făcuse o nevastă americană, care o întinsese cu un cântăreț italian, lăsându-i o adevărată frumusețe în brațe. Nu-mi mai amintesc în care dintre polițistele mele povestesc despre ea; timpul sclerozează memoria precum micțiunile prostata. Știu însă că am regulat-o vehement și cât de mirată i-a fost, după aia, păsărica. Și ea îl lăsase în plata domnului pe Achille, ducându-se după un știu cine, nu știu pe unde. Așa sunt tipele, ca pisicile care îți torc pe socoteală, și brusc se duc, răspunzând unei chemări ciudate, venite dintr-aiurea.

Am dat de ea datorită unei felicitări de Crăciun, pe care mi-o trimisese, dintr-o toană, din Rio, cu câțiva ani înainte. În privința asta, serviciul nostru pentru „străini” funcționează bine.

A căpătat accent portughezo-brazilian, draga de ea. Mă face să mă gândesc la cel pe care îl are servitoarea noastră nou-nouță.

— Tonio draaaagă! Ce surpriză minunată. Unde ai ajuns cu magnifica ta carieră? Tot comisar?

— Nu. L-am înlocuit pe tăticu’ matale în fruntea prăvăliei. Mă abțin să-i spun că nu e ceva de durată; în momentul în care am dat bunul de tipar, eram tot „Dom’ director”. Și apoi, îmi spun că dacă drăguța de ea nu știe de promovarea mea, e din cauză că nu are o corespondență prea strânsă cu babacul ei.

— Da’ asta-i minunat! Și el ce face?

— Trăiește cruda epocă a pensionării. Nu ai mai primit vești de la tăticu?

— Relațiile noastre au slăbit în ziua în care a refuzat să participe financiar la crearea buticului meu de mode. A greșit, merge din plin.

— Lovele sunt o otravă, îi răspund. Mă fericesc că nu sunt bogat. Cheltuiesc tot ce câștig fiindcă am un înalt simț moral; nimic nu-i mai sinistru decât să tezaurizezi. Acestea fiind zise, n-ai nicio veste de la genitorele tău?

— Al meu… ce?

— Procreatorul tău, sinonimez eu.

Franțuzeasca ei se cam înnămolește aici, la poalele muntelui Corcovado.

— Nu, de ce? A dispărut?

— Nițel. Și-a părăsit scumpa reședință acum două luni și, de atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

— Vreo femeie? întreabă Cynthia fără să se emoționeze.

— Într-adevăr, care s-a evaporat și ea. Am băgat Interpolul în afacere, dar n-a ieșit nimic la iveală. Ca să-ți spun totul, dragă, sunt foarte îngrijorat.

— Eu nu, răspunde nepăsătoarea. O să se-ntoarcă din cine știe ce lună de miere, jumulit și cu coada între picioare, după ce va fi băgat de seamă că fata îi poftea mai curând gologanii decât farmecul.

Mândreața asta a moștenit firea lui mă-sa! Cu lăboanțele bine înfipte în planeta Terra, plină de grijă pentru ea, fundul ei, afacerile ei.

— Tot Casanova, pufnește ea.

— Cu încă un rid pe la ochi.

— Acum doi ani, am citit într-un săptămânal franțuzesc deocheat că te-ai culcat cu cel puțin cinci mii de femei!

— Asta era acum doi ani, îi răspund, cifra s-a schimbat. Dar tu iubito, viața ta amoroasă e la fel de zglobie ca cea profesională?

— M-am măritat cu un bărbat frumos și bogat, care face amor cu brio.

— Felicitările mele. Demult?

— De două luni.

Nădăjduiesc, pentru ea, că gagiul în chestie o să reziste până la sărbătorile de sfârșit de an.

— Să-ți dau vești despre Achille, când le voi avea?

— Mai bine dă-mi despre tine, astea mă interesează mai mult.

Vezi ce bine e să ai copii?

Înainte de a închide, îi șoptesc câteva scârboșenii de circumstanță, cum că i-o pun, moralmente, prin față și pe din dos, după ce-i pasc tufa. Ea râde.

În momentul în care sunt gata să închei convorbirea, zbiară:

— Antooi-oi-oine!

— Prezent!

— Ai verificat la bancă dacă tata și-a retras banii înainte să dispară?

Închid de-a binelea. Doar n-o avea pretenția boarfa asta de lux să mă învețe cum să-mi fac meseria! Totuși, tre' să-ți fac o mărturiseală, pardon, o mărturisire. Nu, n-am verificat nimic de felul ăsta.

*

Împuternicitul acestei bănci private care administrează piaștrii lui Achille detestă să-ți vâri bucățica de nas în mălaiul clienților săi. La Daubithok Incorporated Bank of Singapore este un sistem puțin cam elvetont. Nu atingeți! Circulați! Invoc calitatea mea de director al Poliției, care se ocupă de dispariția unui alt director pe cale de a ieși la pensie; evidențiez că, dacă acționez singur, este tocmai pentru a evita orice indiscreție; amenință o țâră, fără a avea aerul că o fac, pe scurt, acționez cu o asemenea diplomație, încât Mistăr Gologanoff începe să reflecteze, pentru ca, în fine, să cedeze. Se face nevăzut. Revine cu o mică țidulă anonimă, pe care este o sumă tipărită de imprimanta unui computer.

— Ultima sa retragere datează de la 8 aprilie, șoptește benedictinul.

Pudic, nu-mi enunță faptele, preferă să mă pună să citesc. Ceea ce.

Douăzeci și cinci de mii de franci!

Cortexul îmi cedează. Unde ai vrea tu să se ducă Chillou cu asemenea sumă! N-a plătit el cu douăzeci și cinci de mardei un voiaj în jurul lumii, pentru fufa de Thérèse; nici măcar n-a putut s-o ducă să viziteze în condiții bune Montauban-ul. Îi mulțumesc întunericitului și mă retrag pe domeniul meu de la Turla Ascuțită! Acum chiar că mă ia de-a binelea cu bâțâială pentru Babacu'.

CAPIU

Mare surpriză (sau mică stupoare): mi se spune că Bérurier este la standul de tir. E curios cum simte nevoia acest pocnitor de elită să-și șlefuiască măiestria! Mă hotărăsc să mă duc la fața locului, ca să-i admir faptele de vitejie.

Îl găsesc pe Pinaud, la intrarea în sală, cu mâinile peste clăpăuge, pentru a-și proteja de vacarm timpanele deja fisurate de vârstă și de

intemperii (generatoare de otite). În fundal, pe linia de foc: Bérurier cel Gras, cu o cască insonorizantă pe etajerele de chiștocuri și cu bătrâna lui găină pe deasupra, compostează o țintă neagră de carton cu formă umană. Pinaud îmi urlă niște chestii pe care nu le pricep. Ceea ce mă îngrijorează e că Huiduma, în loc să-și grupeze boambele în regiunea inimii, le dispersează la nivelul taliei, ba la stânga, ba la dreapta. Să-și fi ieșit în halul ăsta din labă? Lipsă de antrenament? Exces de Beaujolais de târg? Își golește încărcătorul, se relaxează și râde larg ca o lună plină.

— Io cre' că merge! asigură el. Io-te, barosanu'. Pici taman la țanc.

Ne *sheikăm handurile* și Mister Messire își bagă flinta la loc, în teacă.

— Pregătești un număr pentru Gala Poliției, Sacdecâh?

— Nu. Mă-nduielez pentru două ceasornice, ai să-m fiț martori tu cu Pindosache.

— Tu, duel?

— Testual.

— Contra cui?

— Brigadiru-șef Mortsimaty, ăla de i-am pus-o lu' nevastă-sa. Bou' s-a-ntors acas' taman când i-o trăgeam căprește lu' Lizica lui în bucătăria lor. Ie muierea lui a d-a doua, că întâia l-a lăsat pentru un băcan italian, d-aia ține-atâta la ia. Da' Lizica, e țâță dă mâță. Singurul iei defect ie că-i strâmtă-n fofează. L-am auzit pe Umflatu că vine, numa' că ierea 'mposibel s'te dezbârligești! Ca javrele, te-ai prins la schiță? Degeaba to' am trasară ca apucam', imposibel să-m espatriez pă dolofanu'. Să fi văzt moaca lu' Mortsimaty! Uliu! I-am loat fața lui vanitosu' ăsta!

Tu știi că-n servici îi zice Mormor, atâta ie dă morocănos, vita asta. A vru' s'mă ia la jumulit, da'n ciuda că ieream în uniune cu viespea lui, l-am contrat cu-n dovleac în cutia cu fildeși de-a slobozit patru, din care doi dă aur că ierea tare fudul dă iei. Atunci, a potrăit…

— Pardon? i-o tai.

— A tropăit, traduce Pinuche, care înțelege mai bine decât mine dialectul bérurian.

Oratorul continuă.

— Iei mugea: „Ieși 'mediat din nevastă-mea! Ieși din Lizica, că de nu'ț trimet un glonț în piele!

— Calmos! i-am răspunsără io, stăi să mi se dăzumfle scula! Bineînțeles, că dacă io aveam, în loc dă păru' ăsta, un bețigaș ca al tău, după câte m-a informat Lizica, treaba ierea gata!

— Mă-ntreb ce mă oprește să nu te omor, face el.

— Io știu to', Mormor: ie juruiții! Apari la Curtea cu Juri și s-a alesbules dă strălucita ta carieră.

În timpu' pălăvrăgelii, Cocheta se resemna. S-o obligi să lase

bucățica fără să-și fi dat drumu' la supa de moțuri dă sparanghel, ie treabă grea. În fine, mi-am recuperat-o teafără și nevătămată. Cân' iei a văzu' ce amploare avea gâgâlicea, Mortsimaty a căzu'jos.

— Și ai luat toată asta-n dos, suspina iei la gagică-sa.

Ea s-a năpustit pă petesc[18]:

— Voiam doar să văd dacă-ncape, Iubi; simplă curiozitate feminină, foarte legitimă, înțelegi?

După aia am roit-o. Am crezutără că incidentu' ierea-nchis și care nu-mi fu surpriza, a doua zi, să primes' vizita la ofițeru' dă poliție Dedemoult că vine să m-anunțe că Mortismaty mă provochează la duiel. Ăla crede că s-a-ntors timpurii la Trei Mușchiuloși, tâmpim'! Bun, tre' să m'âc: are loc într-o carieră dezinfectată[19], lângă Poissy.

— Ei, maica mă-sii, sar eu, doar n-o să vă omorâți reciproc pentru o sculă pusă! Vă interzic!

Bérurier se întunecă.

— Regre', Antoine, ie vorba dă o chestie dă onoare, dă care serviciu' și adimistrația n-are nici în clin, nici în mânecă cu ea. Dacă ai împedeca duielu' ăsta, căcăciosu' ar fi-n stare să pretindă că io m-am dăsumflat. La drum!

*

Cariera în chestiune e vastă, zăcământul epuizat. Este un loc care, de acum, nu mai are nicio utilitate și în care se reconstituie Anzii Cordilieri, pentru producțiile cinematografice de serie „B". Până și fosta magazie de unelte e transformată în punct vamal sud-american sau în reședință de șerif. Totuși, impresia care domină aici e de singurătate, deși se aud vuietele de pe autostrada de vest și șuierăturile trenurilor. Un soare pe post de figurant cotropește acest univers alb; reverberația lui e puternică. „Domnii" sunt deja acolo: încornoratul e în cămașă, cei doi martori în bluzon. Tuturora le cade fața când mă văd debarcând.

— Ce bine dă mine, mormăie Grasu'. Îl bagi în sperieți pă nătăntolu' ăsta dă rahat, o să i se transpire labele!

Eu imperturbez. Strâng mâinile, declar că funcția mea nu trebuie luată în considerație și că vin ca simplu martor al Grasului. Adaug că îi consider pe cei doi dueliști ca pe niște colaboratori de calitate și îi îndemn să nu vizeze punctele vitale ale persoanelor lor. Ultragiile se pot spăla în sânge, dar după aia nu trebuie să fie șterse cu un giulgiu. Fraza este frumoasă, îi emoționează.

Bérurier își leapădă haina, la rândul său, și i-o încredințează lui Pinaud. Ofițerul de poliție Dedemoult și colegul lui Mazagranian (e de origine armenească) numără cincisprezece pași și marchează fiecare extremitate a distanței cu o grămăjoară de pietricele.

Dat fiind că sunt lăsat, în mod tacit, să prezidez duelul, îi invit pe

cei doi bărbați să se așeze spate în spate, așa cum se obișnuiește, și apoi să meargă fiecare spre grămada lui de pietre, să se întoarcă – după ce a ajuns acolo – și să tragă de două ori; pentru a evita orice gest fatal, noi am avut grijă să nu fie decât două gloanțe în fiecare armă.

— Porniți, domnilor, fac eu, cu pieptul strâns de o îndreptățită temere (un glonte se poate rătăci așa de repede!).

Ei pornesc, cu mersul apăsat, cu chipul întunecat, cu anusul ermetizat. Clipă solemnă. Cele șase inimi de bătăuși bat de se rup. Brigadierul-șef Mortsimaty, mai înalt decât Béru, deci cu pași mai mari, ajunge primul la semnul lui. Se întoarce, întinde brațul și, gentleman, așteaptă ca adversarul să-și poziția. Mamutul o face și strigă:

— Io'ț las ție onoarea, Jules; 'n de fapt, tu ieși încoronatu'!

Fript de invitație, Mormor vizează.

Moment de extremă tensiune. Am omis să ți-l descriu pe brigadierul-șef; îți spun doar că e foarte înalt și corpul lui are forma unei sticle de Perrier. Poartă 52 la pantofi, părul are culoarea pielii-de vacă-pe-care-vaca-s-a-pișorcăit-din-gros, pieptănat a la Bourvil (la începutul carierei); nasul îi este cârn, pomeții înfundați, ochii fără gene, care îl fac să semene ori cu o rață, ori cu Niky Lauda după groaznicul său accident. Își cumpără costumația de la un croitor specializat în obezi, nu fiindcă ar avea o grăsime excesivă, ci așa îi impune înălțimea; ca urmare, țoalele îi flutură pe corpul de gigant cu rabat, ceea îl obligă să poarte bretele. Ăsta-i omul care, într-o fracțiune de secundă, îl va ucide, poate, pe Béru sau va fi ucis de el.

Grasu' e de un stoicism demențial. El nu știe ce-i aia primejdia. E așa de sigur de steaua lui bună, că și-ar păstra speranța și în fața unui pluton de execuție chinezesc.

Mormor nu mai termină cu ochitul.

— Ieși sigur că-nchiz' ochiu' ăla bunu'? se hlizește Alexandre-Benoît.

Poc! Pălăria Grasului cade în pietriș. Majestatea Sa își duce mâna în vârful țestei, unde se așterne o crestătură care nu va întârzia să sângereze.

— Asta zici tu că-nseamnă că eviți părțile vitale? strigă amicul nostru cu o voce pe cât de surprinsă, pe atât de nemulțumită.

Poc! răspunde cornutul.

De data asta, glonțul a ratat de-a binelea obiectivul.

— Te-ncearcă nervoza, tăticu'! îl asigură Béru. Bun, acu' io!

Se zgârciobește la corcodușe dânsu'. Le trage aproape simultan: Poc poc!

— Ratat, se bucură Mortsimaty, livid.

Amuțește *because*[20] consecințelor cu adevărat neprevăzute. Tu, care

mă știi, ai înțeles deja, fiindcă eu sunt de o inteligență fenomenală și știu să-i furnizez cititorului meu detaliile prealabile care îi facilitează digestia. Ei bine, da, Iubi: cele două prune ale Dolofanului au desfăcut cataramele bretelelor lui Jules, astfel încât nădragii lui prea largi, cu buzunarele lestate de obiecte multiple și grele, i-au căzut peste șalupe. Iar societatea puțin numeroasă pe care o alcătuim se prăpădește de râs, căci brigadierul-șef poartă, pe post de slip, o chestie cenușie, zdrențăroasă și informă. Știi pendulele alea vechi, cu balansier? Au două greutăți: una care acționează mecanismul orelor, cealaltă mecanismul bătăilor. În general, cea a orelor stă mult mai jos decât omoloaga ei pentru bătăi. Imaginează-ți că tot așa stau lucrurile și cu fuduliile lui Mortsimaty. Gogoloiul stâng, care a avut probabil ceva de împărțit cu o orchită din trecut, îi cade până la genunchi, în timp ce geamănul lui a rămas ghemuit lângă tabela de afișaj. Și are dimensiunea unei cireșe.

Prin larga deschizătură pentru cocoșel se zărește un fel de chiștocel de sculă, nițeluș mai mare decât un *gnocchi*[21] orfelin și încovrigat într-o rămășiță de prepuț.

Astfel că brigadierul-șef Mortsimaty e mort, că ridicolul ucide!

Nemilos, Bérurier îi înfige spada:

— Cân' văz panoplia ta, Mormor, mă gândes' că n-am făcut' dragoste cu nevastă-ta, ci pomană!

Ne despărțim la repezeală de confrați, ca să ne ducem să băgăm la jgheab într-un han de pe lângă Houdan.

*

— Zmucitu' ăsta-i din cal[22] afară, mormăie Grasu' băgându-și degetul în gaura din pălărie. O găină de nici doișpe ani, pe care am cumpărat-o ca să sărbătoresc înmormântarea lu' sor-mea, schiloada. Voi cum ziceț', o fi reparabelă?

— Dar de ce s-o dai la reparat? obiectez eu. E o acoperitoare glorioasă, dragule. Crezi că mulți sticleți se pot plimba purtând un clop străpuns de glonț?

— I-adevărat, cade cu spontaneitate de acord Elefantman. Or s'mă creează ierou.

Și se liniștește!

În timp ce consumăm o tocăniță de pui cu vin alb, îmi pun cei doi asistenți la curent cu ceea ce, *in petto*, numesc „Afacerea Chilou". Îi pasionează la nebunie. Babacul! Neuitatul! Cu țeasta lui care lucește ca proiectoarele de apărare antiaeriană în timpul nopții! Cu frazele seci, cu ochiul de gheață. Și apoi cu furiile lui care nu se mai termină, ca spaghetele pe care le învârtești în jurul furculiței și care tot ies din farfurie!

După ce termin povestirea succintă cu referire la cuplul Achille-

Thérèse, Pinaud o rezumă:

— Gagica pleacă cu două valize, fără să ia nimic la ea. Directorache scoate 25.000 de franci de la bancă, cu câteva zile înainte să dispară, și fii-sa, care trăiește în Brazilia, n-are nicio veste de la el de ani de zile. Nici urmă de ei la agențiile de voiaj, la rezervările pentru avion, în gări. Mașina lui Achille e în garaj. Bérurier șterge farfuria goală cu ajutorul unui kil de pâine, împinge totul pe gât cu un Côtes-du-Rhone-care-se-lasă-în-voia-lui și declară:

— Dacă n-ai avea de văzut fun inconvenient, io mă'c să țiu dă șase la gagică acasă. Precis că ie niște chestii dă aflat p'acolo.

— Voia la dumneavoastră!

— Ca la vodă…? glumește acest perfect umorist. Pinuche întreabă:

— Ai pus telefonul directorului sub urmărire?

— Bineînțeles.

Ca ce mă ia, boul ăsta bătrân? Ca cum? Ca când?

— Mai ie dă făcu' doar anunțurile dă cătare, emite iar Coajă-de-banană.

— Ministrul se opune categoric. Pretinde că asta ar suna prost pentru fostul mare patron al Curcănăriei și că suntem destul de mari ca să-l găsim și fără.

— Are dreptate! decretează Sacdecâh. Ce fel dă fason am fi avutără. Văz d'aci formula: „Cătăm cu disperare pă tăticu'. Sticleții Franței."

— Ce nu putem face pentru Achille, putem însă face pentru tipă, care ea e o necunoscută, rectifică Găliganul.

— Are dreptate. Dar tare mai miroase ciudat povestea asta!

CAPIROCA

Două zile mai târziu, ne aflăm tot în punctul zero. Ministrul mă cheamă și îmi cere mintenaș demisia. În lipsa Babacului, îl numește pe un prefect în locul meu și mă învestește cu titlul (o fi vreo promovare?) de „Secretar de Stat însărcinat cu Serviciile Speciale"; asta, la inițiativa Președintelui Republicii. Mi se ordonă să formez numitul serviciu în cursul zilei și să comunic lista colaboratorilor mei până diseară. El are mutra aia echivocă de zile rele, în care zeflemeaua face casă bună cu reprobarea și, subiacent, cu o umbră de interes. Exact ca un buldog care se întreabă unde e mai bine să-și înfigă colții: în tuhăz ori în copan? Adaugă, ca unul care râgâie după un caltaboș cam rânced:

— Dispariția dublului dumitale fost omolog începe să fie cunoscută în culise, mi-ai face un mare serviciu dacă ai rezolva-o în patruzeci și opt de ore.

L-aș contra eu cu un „e mai ușor de zis decât de făcut”, dar mai bine să ai spinarea suplă, ca un mocasin italienesc. Pentru prima oară în cariera mea, mă simt golit; mai rău: incapabil. Auzi la mine, măi vecine! In-ca-pa-bil. Asta îmi dă un soi de amețeală interioară. Implozie, ce mai!? Să fie din cauza acestei remanieri? A acestei destituiri fals compensate printr-o tartă mare pe bază de frișcă? Din pricina ineficienței mele de a-l găsi pe Chilou? Sunt ca un prezervativ vechi, care a fost folosit și apoi azvârlit pe fereastră. Am luat unul în bot, într-o noapte, când mă preumblam printr-un cartier burghez plin de umbre și suspine. S-a strivit de umărul meu și, după aia, pe trotuar. I-am zbierat „Asasinule!” celui care, contravenind poruncilor Sfântului Părinte, se descotorosește de progenitura lui în devenire. Da, sunt un prezervativ regulat, inutilizat și scârbos. Tre’ să mă ascund! Formarea noii mele echipe? Canci! Pe cine oi fi vrând tu să aleg în afară de Béru, Pinuche și domnul Blanc? Câțiva alți colegi, mai puțin asemănători cu ceilalți, cum era comisarul Rouchinatou sau micul Néacoutharé, al cărui nume nu mi-l mai amintesc și care mi-a fost atât de util în nu mai știu care anchetă? De fapt, știi ceva? Am nevoie să-mi vâr nasul în fund, ca să las slăbiciunea asta să-mi treacă. Pentru a face așa ceva, n-am decât o adresă: a mea, cum zicea scumpul de Francis Blanche[23], care, cu cât bea mai mult Pernod sec, cu atât era mai spiritual. Necazul e că ‘mica e în fundul departamentului Ardèche, la o soră de-a tatei, care se pregătește să dea ortul popii. Félicie este o însoțitoare de vis pentru cei ce pleacă în marea călătorie. Ea știe să-i muribundizeze cu tact și drăgălășenie. Să crapi în brațele ‘micii e o fericire. Să lași storul având frumoasa ei privire plecată asupra ta, când îți iei un ultim bun rămas, este reconfortant până la cel mai înalt grad. Este o binecuvântare a cerului, căruia îi servește ca intermediar. Petrecătoarea de suflete! Te-ai prins? Mâna, ochii, vocea ei plină de bunătate. Cine oare o va răsplăti în același fel și pe ea, când va veni ziua? Crezi tu că eu? Tare aș vrea… Dar mi-e frică tot mereu, în cursul îndepărtatelor mele tribulații, sa nu pățească vreo porcărie în lipsa mea.

Mă întorc la Saint Cloud, în ciuda faptului că mi-e casa pustie și că se luminează de ziuă. Noaptea trecută am dormit în garsoniera învecinată cu biroul meu. Aproape fostul meu birou, aș putea spune. Viața este ca o malaxare. Ești amestecat într-un mixer mare. Nimic nu se oprește: oamenii, locurile, sentimentele… Azi aici, mâine colo. Te prefaci că e un lucru normal, că te complaci așa. Dar n-ai să-mi scoți din cap ideea că adevărata existență este cea a țăranului, născut în casa lui ancestrală, cultivând câmpia care o înconjoară și, apoi,

murind în culcușul în care s-a născut, după ce și-a cumpărat rablă și teveu.

*

Casa asta a noastră pare deja în părăsire. Au fost de ajuns câteva zile ca să capete acest aspect melancolic. Un câine pe care-l părăsești îți face mutre când te întorci; la fel și o casă de piatră.

Dacă ți-aș spune: poarta scârțâie deja! Vița de pe bolta noastră, cu toate că nu prea e fericită în regiunea pariziană, este plină de exuberanță; ciorchinii s-au și format, cu boabe verzi, care nu-s mai mari decât gămălia de ac. Câteva bălării râvnesc la curticica noastră.

Intru. Miroase închis. Respir adânc: prezența mamei se simte, în continuare.

Amintirile sunt ca o cutie cu biscuiți râncezi, găsită în dulap. Te crezi obligat să rontăi unul și să-l consideri bun, cu toate că are gustul schimbat. Cu tot soarele de afară, o lumină palidă luminează încăperile. Mă duc în bucătăria care, pentru Féloche a mea, este ceea ce duneta e pentru un comandant de navă. Găsesc niște cutii cu șuncă și deschid una. Scormonesc cu furculița prin ea. Savuros! Bătrânul meu Sarda e cel ce mi-o trimite. Aspic piperat. Fără pâine. Mi-e târșă să cobor în pivniță, să încep o sticloanță de molan. Un gât de porto, băut direct din sticlă îmi ajunge. Brusc, îmi spun că ceva o să se întâmple, este iminent. Uneori, primesc semne de felul ăsta. Premoniție. Când ești un supraabundent al dozei, tre' să te aștepți la asta. Efectiv, iată că sună țârâitoarea solitară și înghețată. Ciudat! Sunetul nu mai este același. Are în el ceva ca o sfârșeală. Precis că a sunat mult în casa goală și a devenit afonă. Mă apropii de aparat cam pe ocolite. Pui pariu că e mama care-mi anunță decesul cumnată-sii? O să mă întrebe sfioasă dacă „întâmplător, fără să-mi tulbur prea mult viața profesională, pot să mă duc la înmormântare. Că tanti Maryse e, totuși, soră vitregă cu tata", și toate chestiile astea. Iar eu, care nu mor de dorința să-mi cazez prostata într-o biserică de țară, la care se ajunge pe un drum pe care ți-l fac cadou ție și pneurilor tale, o să-i răspund „că vai, mămico, nu ne mai vedem capul de treabă la Curcănărie, am ajuns să dorm la birou, mă înțelegi?" Iar ea îl va înțelege pe jigodia de fii-su, sărăcuța, pentru că asta este existența ei: să „înțeleagă" tot și, prin urmare, să accepte tot ce vine de la mine!

Ridic strecurătoarea.

— Da?

Sunt o droaie care, când ridică receptorul, ori își spun numele, ori spun „Alo". Deseori, eu fac „Da" ca și cum m-ar striga cineva. O voce care nu-i aparține mamei. O voce care abia se aude: atât de firavă, încât trebuie să-mi holbez timpanele ca s-o captez. Cu toate astea, o recunosc și, atunci, cerul îmi pică în cap: e a Babacului! Mă pricepi

sută-n sută, amice? Tataia! Tunsu'! Chilou! Omul care, în momentul de față, îmi distruge mentalul. Să nu-ți vină să urli că am simțit nevoia să mă întorc acasă tocmai acum? Acum crezi în presentimentele mele, față palidă?

— Șefu'! exclam eu. Da' unde naiba sunteți?

— Nu știu, răspunde Sifonatul.

Are creierul pe moațe sau ce naiba? Să nu știe unde este, când îmi telefonează din locul în chestiune?

— Dar de unde sunați?

— Din Paris, fiindcă n-a fost nevoie de prefix.

— Nu e scris numărul pe aparatul pe care îl folosiți?

— Nu.

— Stați: alerg la telefonul din rablă ca să cer să-l pună sub urmărire, așa o să vă putem repera.

— Dă-i zor, și așa e o minune că am reușit să sun.

Pun receptorul jos cu băgare de seamă și o iau la picior. Execut niște pași de trei metri. Inima mea bate darabana, cum zice Giscard. Un val de sentimente gâfâitoare, confuze, îmi cuprinde cupola. În ce stare jalnică pare a fi Carol Quintul ăsta al meu în retragere! Un om de valoarea lui!

Îmi pescuiesc zornăitoarea. Măi să fie, că greu mai obțin serviciile competente. Îmi spun că ar fi trebuit să încerc să pun nițel la punct bulibășeala asta, în timpul „domniei" mele. Dar prefacerile administrative sunt niște utopii care eșuează întotdeauna. Se înființează ăia noi, cu mânecile suflecate, să se înhame la treabă. După o lună, îi găsești în haină și cravată, cu zgaiba-racele sub birăul lor ministerial. În largul lor, Azor! Ați zis reforme? Ce reforme? Până la urmă, reușesc să-mi plasez directivele și mă întorc cu o sută la oră. Dar nu mai e cazul să înhaț receptorul! Aud chiar de la intrare sunetul ascuțit care arată că legătura s-a întrerupt.

CAPILAR

În strada François Mauriac, la domiciliul Thérèsei Genitrix-Desqueyroux, Bérurier este cel ce vine să-mi deschidă. E îmbrăcat cu un maiou de corp din rețea, cu pălăria lui găurită și cu șosete asemenea. Ochiul său neguros îmi dă de gândit că e pilit. Suflarea sa (care nu-i *Winterfresh*[24]) îmi confirmă faptele.

— Ah! tueș'! reușește să îngâne, fraza fiind scurtă și nevând nicio

piedică vizibilă pentru dicție.

Dă drumul unui vânt de bun venit și închide ușa.

— Ieream în plină treabă! mărturisește Mareșalul.

Dacă mi-ar fi plăcut calamburile aș fi zis „măre, șalul!”, dar prea ar fi sunat a banchet al băieților „Voioși ca șoimul cel ușor”. El închide ușa pe pipăite, căci are unele perioade nu numai de obscurantism, ci chiar de orbire totală, și mă trage în apartament, răsturnând în trecerea lui trombească o grațioasă consolă ale cărei labe te făceau să te gândești, înainte de a se sparge, la cele ale elefanților țânțari creați de Salvador Dali[25].

Delicata mobilă suportă o Diană de alabastru despre care n-aș mai putea spune dacă era zeița vânătorii sau o precupeață de chifle aperitiv. Cu Béru, trebuie să te aștepți întotdeauna la orice, totuși sunt oarecum surprins când descopăr în camera actriței trei persoane, dintre care două, după toate aparențele, n-ar avea mare lucru de făcut acolo. E vorba de Trandafir-de-Mai, servitoanta de culoare, de Berthe Bérurier și de Charly Genous, croitorul profesionist. Observ că mobilele, inclusiv patul, au fost îngrămădite în alcovul alăturat, iar așternuturile: saltea, somieră, cuvertură, ruloul de la căpătâi, perna au fost întinse pe podea, pentru a crea o pistă de regulat de vaste dimensiuni. Protagoniștii sunt goi cu excepția lui Charly, care poartă un pansament la mâna stângă. Și ei sunt la fel de beți, dacă socotim numeroasele sticle goale puse de-a lungul pereților. Pentru moment, terțetul copulează într-un mod destul de josnic; dar a fost vreodată grațios acest soi de exercițiu, chiar și practicat de Romeo și Julieta, Paul și Virginia, Rivoire și Carret[26], Roux și Combaluzier[27]? Bestialitatea unui act rămâne ceea ce e, indiferent cine ar fi eroii. Tabloul vivant la care asist i-ar umple de fericire pe producătorii lui Charly Genous. Copiii s-au culcat? Da? Atunci, ascultă. Berthe stă întinsă, frumoasă ca un Botero[28], formând cu jamboanele un V de la victorie. Floare-de-Mai îi servește o limbă de vițel umplută, în genunchi, teribilele ei mamele confundându-se cu enormul tender al Bérurierei. Charly o lucrează căprește, cu o frumoasă lentoare de meseriaș care știe să se controleze, ținându-și mâinile bine înfipte în cărnurile sumbre ale cameristei. O mișcare de hulă cuprinde terțetul. Cele două doamne spun „da” într-un perfect consens. Acel „da” al regulatului de mare spectacol, care aprobă acțiunea în curs și totodată o stimulează.

— Bou’ ășta mi-a lua’ ocu’ când mă ‘ceam să-i dăschiz! mârâie Grasul. Vej’ bi’e că avea poftă să-ndoape pă neg’oteică’n loc s-o lase pă Be’ty să-i guste tija. Da’ cin’ p’eacă’n șat… Tu șști ce z’ce-n Bib’ie? Hei! Cha’ly, cu’u ășta ma’e s’chiamă că vino-napoi, amișe! Aveam o pâine de t’ei kile la cupto’, mandea, ‘nainte să fac pe po’taru? Știai: împărțim cortegiu-n două și tu o s-o calci pe fufa mea; cu ecșepsia la culoa’e,

apa'atu-i la fel! Poa'e doar că neg'esa e mai pușin dilatată-n inel daca' călățeașa mea, că ea mă p'actică dăjdă ani… Se aruncă în această grămadă de fleică mai mult sau mai puțin fragedă:

— Așa faci tu filaj acasă la dispărută? îi spun eu.

— Da' șe-oi fi v'utără să fac în timp se aștept? N-am știut nicio'ată să brodez și nici nuiele n-am ca să 'eparez scaunele.

În acest timp, partuza reîncepe, impulsionată de Maestro.

*

N-o să se schimbe în veci Porc-oșteanul ăsta. Potol, păsărică și prostie, iată cei trei „P" ai siglei sale. Sătul de avânturile lor comune, ies din cameră și mă duc în salon. Scurtul telefon al Babacului m-a dopat. Faptul că îl știu în viață îmi stimulează energia. Trăiește și e la Paris; va trebui să-l recuperez! După cum se vede, este sechestrat, de vreme ce nu știe unde se află. În ce scop? Nu mai are înaltele lui funcții administrative și nu a scos sume mari de la bancă. În concluzie, treaba e „organizată" în jurul Thérèsei Genitrix. Dar de ce, doamne iartă-mă, a plecat asta cu două valize mari și goale? Încerc să reconstitui aventura lui Achille. Acest strașnic amator de păsărică o întâlnește pe frumoasa Thérèse și și-o anexează. Mare amor din partea Babacului. Îi propune s-o ia în călătorie și ea acceptă. Totuși, nu face niciun fel de rezervări. Dar poate că trebuiau să plece cu niște prieteni? Adică la bordul unui iaht sau al unui supersonic privat? El a avut întotdeauna relații sus-puse, Tataia. Puștoaica care nu visează decât Parisul probabil că a cedat tentației, având în vedere condițiile speciale! Visez, nu? Depăn ipoteze… e singura cale de a ieși din imobilitate. Să zicem că ea acceptă să plece. Babacul îi oferă, atunci, două superbe valize Vuitton, dar, din greșeala comisionarului, acestea ajung prea târziu și ea e deja plecată cu valizele personale. Stai, cu ce bilet și-a trimis cadoul Scalpatul? „Pentru ca să mă duci tot mai departe". Asta ar da de înțeles că EA A ORGANIZAT CĂLĂTORIA, nu? Ești de acord, Nestor?

Iată-i împreună. Și, deodată, o mare daravelă se produce: este sechestrat Tataia! Cine îl sechestrează! Thérèse? Puțin probabil. Au fost răpiți împreună? Dispariția lor comună ne face s-o credem. În ce scop? Mister. Din doi, era vizat UNUL singur, celălalt nu a făcut decât să îndure fatalitatea partenerului său. Ce interes putea prezenta, pentru orice ar fi fost la mijloc, acest cuplu de ocazie. Această toană a unui boșorog pentru o teatralistă de mâna a treia?

Cât de slabă și palidă era vocea lui Achille! O adevărată voce de bătrân necăjit. Ce utopie să mă gândesc că ar fi putut sta din nou în fruntea Poliției! Și-a trăit traiul, scumpul și bătrânul moșneag. Acum, s-a zis. Pentru cine bat clopotele? Într-o bună zi, ușa se închide în urma ta, parcă trântită de curent, dar ești chiar tu ăla care a tras-o

după el, prostovane! Tu, singur-singurel, mânat de instinct.

*

Floare-de-Mai era în concediu când stăpână-sa a întins-o de aici. Toate toaletele i-au rămas în *dressing*, dar ia-i valizele de unde nu-s. Și, atunci, întrebare primordială și paroxistică: ce a luat cu ea? Aș da chiar și placa dentară a contesei de Paris ca să știu.

Trebuie să fi fost ceva voluminos. Sau numeros! Și Antonio cel mult iubit scotocește prin locuința actriței. Actriță! Uite; îmbrăcăminte de scenă. Asta trambala. Juca ori urma să joace în vreun film cu costume? Dacă ar interpreta Jeanne d'Arc sau Marie-Antoinette, ar fi avut ceva de cărăbănit. Dar, la drept vorbind, în general, costumele nu li se încredințează actorilor, doar dacă nu or fi fost probleme cu probele. Mă întorc în arenă. Partuzeta se desfășoară cu același avânt.

Fleur-de-Mai strigă „stai" (cu un t), dar Béru înțelege „sai" și procedează în consecință, astfel că Tuhăz-sister are toată sala mașinilor contuzionată. Atunci, mamutul strănută din supapă urlând un triumfal „Vuaaa" de flăcău ce trece în frunte, peste linia de sosire (nu contează care, toți fac la fel). În schimb, Bertha continuă să înmagazineze scula psalmodiindu-și eternul „ui! ui! uuui!" acaparator. Flăcăului Charly începe să i se supraîncălzească membrana. Îmi strigă:

— Ăsteia nu trebe' să-i promiți nimic!

— Puternic temperament, confirm eu. Cum se face că ești aici?

— Negreața-negreților mi-a telefonat pentru o urgență; credeam că e vorba de Thérèse, dar ea îi vorbise de mine doamnei…

— Mai repede! imploră Thenardiera. El îi zice partenerei sale:

— Dacă mai ai mult, trebuie să mă ung; am o turnare mâine și nu mă pot prezenta pe platou cu un membru violaceu! Partenerele mele fac pe delicatele și refuză să pompeze o sculă îndurerată.

— Asta e: unge-o! strigă Béruriera în delir. Bérurier, nemulțumit, bodogăne:

— Știi că-s pă cale să devin geloznic, Graso; ai aieru' că te-a bătut fericea dă cân' te lustruiește gagiu' ăsta?

— Are cadență! pledează infidela.

— Da' ce, io n-oi avea?

— Nu-i același lucru.

Jignit, el se întoarce spre negresă.

— Da' tu, muscă mare, cum ți s-a păru' ședința nostră de caltaboș alb?

— Delicioasă, gândurește neagra columbă.

— Mulțam, te-ntrebai doar ca să-mi iau o piatră după inimă. Mă servești cu-n deșt dă Bordeaux, dacă tot avurăm un regulat dă gală?

Ieșim din arena stelelor.

Coitul lui african pare că l-a scos din mahmureală, așa că îi relatez

telefonul ratat al Tataiei.

— L-o chestera[29] carevașilea? se minunează el.

— Asta este evident.

— Cu fufa d'ici-șa?

— Probabil.

— Și-o fi-n Paris chiar?

— Așa cred.

— Ce-ai avutără-n gând să faci, Antoine? Nu poci să răscolești toate imobilele dân capitalie!

— Nu, asta nu putem face.

— Așadarrr!

— Așadarrr, o să-mi vină cu siguranță una dintre ideile alea luminoase care îl deosebesc pe omul normal de un Bérurier biped.

El nu reacționează, căci Floare-de-Mai se întoarce din cambuză înarmată cu o drăgălașă sticlă de Mouton-Cadet plină de bune intenții.

Destupat, gustat, băut.

Charly Genous se târăște încoace cu scula sa necăjită, proaspăt vitrificată.

— O să fac un duș, anunță el, ca după orice prestație.

— S-a găsit numa' bine să facă pe filfizonu'! bombăne Béru care are uite-așa o dantură contra lui, cum zice scumpul meu Van Cauvelaert.[30]

Floare-de-Mai intervine:

— Faceți mai bine o baie, domnule Genous, fiindcă nu mai e perdea la duș.

— O.K.! atâta pagubă.

Exit artistul.

Bem din nou. Senzația împuțită de „totală inutilitate", pe care o târâisem cu mine înainte s-a modificat. Acum mă simt într-o stare de „veghe sufletească"[31]. Chilou! Scumpul și bătrânul Puțăbleagă! A avut ocazia să țârâie la telefon și m-a chemat pe mine. Semnificație: nu vrea să se răspândească știrea despre această afacere, altfel ar fi apelat direct la Poliție!

Un bob zăbavă, frumosul meu bătrân, „discipolul" tău, cum îți plăcea să-mi spui pentru ca să mă umflu în pene, o să te găsească.

— Apropo, Floare-de-Mai, ai primit multe telefoane de la ultima mea vizită?

— Oameni de la teatru, mama domnișoarei, care stă pe lângă Bordeaux și e îngrijorată că nu-i dă niciun semn de viață…

Îl auzim pe Genous, care cântă de-și rupe bojocii, în timp ce face baie. Operă, mă rog frumos! Marea arie din „Tumba-n tur"[32]. Continuă cu *La Tosca*:

Bariton cu timbru de tenor, s-ar părea:

Al meu vis ești numai tu,

Toooscaa, ești tu…

Mă apucă pandaliile. Mă năpustesc în baie, în timp ce el își frichinește la chiuvetă modulatorul de frecvență.

— Am oroare de băi, îmi zice el, nu fac decât dușuri.

Cel-Antonio-al-visurilor-tale se duce chiar la duș, pentru a examina bara perdelei.

Aceasta e fixată în trei puncte: la cele două capete și la mijlocul susținut, cu o sârmă, de tavan. Inelele ce țin perdeaua și care îi permit să culiseze sunt la locul lor, prevăzute cu agățătorile care le aparțin. Fâșii de plastic verde aderă la majoritatea acestora, ceea ce arată că perdeaua a fost smulsă, în loc să fie scoasă tacticos cârlig după cârlig.

— Am observat, îmi spune Genous, că în clădirile astea vechi, chiuvetele sunt fixate întotdeauna foarte sus, așa că, atunci când ai înălțimea medie, trebuie să stai în vârful picioarelor ca să-ți speli coada. Generalul de Gaulle n-avea asemenea probleme; dar, oare, își spăla scula la chiuvetă?

Îl las să-și detartreze bigudiul sperios, ca să mă întorc în salonul în care Bérurier își porcăiește jumatea, cum că, participarea la o partidă de jamboane e una, dar să-ți facă o plăcere așa de evidentă e alta. Are și el demnitatea lui de soț de apărat, or aceasta i-a fost călcată în picioare de nevastă-sa (călcată ea însăși, dar nu în picioare).

În timpul dezbaterilor, o încolțesc într-un colț imens pe grăsana Floare-de-Mai.

— *Darling*, povestește-mi, te rog, despre valize.

— Ce valize?

— Alea pe care le-a luat domnișoara.

— Păi, erau două valize mari.

— Ce culoare aveau?

— Aproape albe, de-alea Samsonit, le știți? Te cred că le știu. Sana știe tot!

— Când te-ai întors din concediu apartamentul era gol, parcă așa mi-ai zis!

— Și repet.

— Perdeaua dușului era încă la locul ei?

Dă din umeri.

— Nu-mi amintesc. Dar, dacă stau să mă gândesc, mi se pare că nu mai era.

— N-ai fost mirată de dispariție?

— Domnișoarea avea de multe ori câte o furie și atunci spărgea sau rupea diferite lucruri.

— Călduri, furii… Nu prea stătea bine cu nervii, nu? Cine îți plătește leafa de când a plecat ea?

— Nimeni; dar am încredere; nu m-a înșelat niciodată, nici măcar cu o centimă.

— Are mașină?

— Nu. Nu știe să conducă.

— Fotografia femeii din cameră este a ei?

— Bineînțeles.

O înșfac.

— Am s-o aduc înapoi, promit.

Viteazul Charly se întoarce de la scalda lui, cu scula pregătită pentru isprăvi viitoare.

— Bun, dar asta nu-i tot, zice, cine îmi plătește onorariul? Cum răspunde doar mutu', i se adresează lui Bérurier:

— Dumneavoastră? Face o mie de franci.

Majestății Sale să-i sară ocheanele din găvane, nu alta.

— S-avem pardon? Io nu precep nimic din ce pălăvrăgiți.

— Vorbesc de onorariul meu.

— Ce onorariu?

— Pentru ședința de priaj; doar nu v-o fi dând prin minte că eu vin chemat la comandă, ca să regulez pe gratis!

Oh! De-ați vedea uluiala monstrului marin! Cască o gură așa de mare, că-i vezi ficații! Trebuie să spun că sunt excesiv de hipertrofiați.

— Ce fostu-mi-s-a dat s-auz? tună el; 'mnealui cere plată pă numerele lui dă măciucă. Are un mădular dă felcer dă țară și vrea să spargă piața cu cotoru' ăla dă varză! Și încă pă o mie de mangoți! Da' știu că nu-și suflă mucii pă pulpană[33]. Atunci mandea cât ar trebui să ceară, cu un toroipan ca ăsta de-l am?

Charly, care nu înțelege să se lase exploatat pe daiboj, devine rău:

— Hei, Grăsane, calmos! Să nu-ți imaginezi nicio secundă că ți-am escaladat vaca aia grasă de plăcere! Eu nu-s sadic! Treacă de la mine, pentru negresă: ăsta e comisionul ei. Dar pentru matroana ta am realizat o prestație de arhiduce, toată lumea e martoră. Și a avut o satisfacție de mare lux, nu-i așa, scumpă doamnă? O mie de parai, păi, e derizoriu când faci să juiseze un asemenea maldăr de grăsime; dar s-ar afla, aș fi exclus din sindicat. Hai, scoateți mălaiul, până nu ne înveninăm relațiile.

Fără o vorbă, Bérurier se duce să-și caute legitimația de polițist în străfundurile hainei și i-o prezintă regulatorului profesionist.

— Tocma' pres'punând că relații noast' să-nveninesc, io te arestez pentru prostituție, tăticu'.

Aici, holbeală la Charly. Adresându-i-se Florii-de-Mai, mârâie:

— Un gabor! auzi, tu, Bulgăre-de-Nea să-mi faci și altădată tot așa!

Se întoarce în cameră, ca să-și pună harnașamentul. Béru îl urmează.

— S'crez' tu c-ai scăpa' numa' cu-atât, îl avertizează justițiarul. Mi-ai infamat soția tratând-o dă vacă grasă și dă maldăr dă grăsime; ca soț nu poci să las să treac' așa dă ușor. Închiz ochii că ai făcut-o să juiseze, da' insultili, nicio'ată un soț demn de numele ăsta n-o s-o

tolereze.

Și-i atinge țapului o căpățână de miel. Numai că celălalt e campion la karaté. Îi plasează Grasului o priză fulgerătoare și-l trimite la naiba, pe saltea.

— Acte dă violentare asupra lu'un ofițer dă poliție! mugește Cornutul patentat. Simț c-o să se lase cu nasoale!

Aici intervin eu:

— Stoooop! Calmați-vă!

Autoritatea mea le impune.

— Sunteți sigur că lucrați în producțiile porno? mă pe-nepusă-masă-ntreabă Charly Genous.

Nu răspund nimic. Brusc, atenția îmi este atrasă de ceva care nu cadrează cu tapetul. Mă apropii: e vorba de o gaură. Fotografia Thérèsei, pe care tocmai am luat-o, fusese pusă peste ea ca s-o astupe. O gaură făcută de un glonte. O lărgesc cu ajutorul briceagului și recuperez, fără prea mare greutate, proiectilul. De 9 mm, calibrul omului grăbit (s-o termine).

CAPITAL

— A întrebat de dumneavoastră un tânăr, mă informează plantonul. Vă așteaptă alături, de mai bine de două ore. Trebuie că e vreun gargaragiu, domnule director. Când i-am cerut să-și spună numele, mi-a zis că-l cheamă ca pe dumneavoastră.

— Barbandos, fac eu, cunoști un cuvânt de șapte litere, care conține doi de „u"?

— Nu, domnule diector.

— E cuvântul „ruptură". Ar trebui să-l știi, fiindcă ai una superbă în cămașă, lângă subsuoară. Eu știu că e deosebit de cald, dar ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai pune vestonul, până când doamna Barbandos îți va reda demnitatea de funcționar gras plătit!

Și mă duc să deschid ușa sălii de așteptare. Pe cine găsesc eu acolo? Pe Toinet, puștiul adoptat de mine, citind un număr din *Paris-Match* datat aprilie 1984.

— Zău dacă mă așteptam să fii tu! exclam.

S-a schimb mult copilul teribil. Tre' să spun că se face anul de când nu l-am mai văzut. Fiindcă la liceu nu se azvârlea în tun învățând, l-am băgat într-o reputată dugheană de pregătit bacalaureați, din estul Franței. Misiunea torționarilor din stabilimentul în chestiune: să-i

calmeze un pic „impetuozitatea” (eufemism) și să încerce să-l ducă până la încheierea ultimei clase.

În orice caz, l-au hrănit bine.

— Ai încasat pe puțin trei kile? îl interoghez.

— Cinci.

— Acolo nu făceai sport?

— Prea mult: după aia eram rupt de foame.

Îl iau cu mine în sus, pe scară; el mă urmează în birou. Curios: acum, am impresia că mă găsesc în prezența unui bărbat.

— Stai jos, iepurașule.

Se strecoară în fotoliul din fața mea. Trai neneacă! face el, aruncând o privire de jur-împrejur. E marfă!

— O să mă mut: am fost onorat cu o promovare retrogadantă.

— Ai fluierat în biserică?

— Nu. În ziua de azi nu sunt mătrășiți funcționarii care greșesc, ci ăia care muncesc prea mult. Să zicem că am rămas prea în direct cu viața: lor le trebuie unii pe post de planoare. Nu te întreb despre școală, presupun că te-ar supăra.

— Am terminat-o.

— Ai hotărât singur?

— Sunt major: optâșpe și ceva!

— Proiecte de viață!

— Unul singur.

— Mercenar în Africa? Furt cu mâna armată? Proxenetism?

El pălește. Nasul său drept se încrețește ca acela al purtătorilor de binoclu de altădată.

— Ești dur, murmură. Mulțumesc pentru primire!

— Făceam goange. Ei, care e proiectul tău?

— Vreau să devin sticlete, ca tine!

Această hotărâre neprevăzută mă tulbură; o emoție dulceagă mă apucă de beregată.

Toinet adaugă:

— Știu perfect de unde vin, bătrâne. Părinții mei erau niște răufăcători pe care tu i-ai dărâmat. Fiindcă eram singur pe lume, m-ai adoptat. Ciudată chestie. Dar, în fine, ăsta sunt!

— Cum ai aflat!

— Mi-a povestit moș Béru, într-o zi, când era matol de nu mai putea nici să urce scara de la el de-acasă.

— Tăntălăul ăsta bătrân! E mult de atunci?

— Te cred: să fi avut abia vreo doișpe ani.

— Probabil că te-a traumatizat!

— Da, m-a apucat un fel de dorință de răzvrătire, de ură față de societate.

— Și mai ales față de mine.

— Nu; ți-am înțeles rolul. Ca să nu-ți ascund nimic, în anii care au urmat am vrut să devin gangster; să refac firma babacilor mei. Și, apoi, anul ăsta s-a petrecut ceva greu de explicat. Departe de mama Félicie și de tine, mi-am dat seama de tot ceea ce ați făcut voi pentru mine. Tu, rotiță din angrenajul legii, ți-ai împlinit datoria anihilându-mi părinții; și, după aceea, tu, om de suflet, ai consimțit să faci sacrificiul de a mă adopta pe mine, puiul de ganster. Bătrâne, eu te-am văzut dintotdeauna plecând să dai piept cu crima, liniștit și sigur de tine, cu un curaj nebun și cu o tristețe până la Dumnezeu. Asta cred că e conștientizare. Așa devii bărbat, nu? Am întrevăzut viitorul delicventului care aspiram să fiu: suferința pe care ți-aș fi pricinuit-o, rușinea, o viață de rahat la pârnaie și tot restul. Antoine, voi m-ați luat de când eram în scutece; voi sunteți adevărații mei părinți. Genele pe care le cărăbănesc cu mine nu-s obligatoriu ele ale unui răufăcător. Tata și mama provin din familii onorabile. Ei sunt accidentul genetic; nimeni nu spune că trebuie să dea obligatoriu naștere unui neam de lichele. Un puști nu vine pe lume programat, ci se formează prin exemplu, prin oamenii pe care îi întâlnește, prin învățătură. Eu am citit mult la ocna în care m-ai băgat.

Tace, mă privește și, imitând vocea lui Fernand Raynaud[34], strigă:

— Nenișorule! De ce plângi?

Îi întind brațele, iar el ocolește biroul mare și urât și vine să mă îmbrățișeze. Oare nu-i asta prima sărutare adevărată pe care ne-o dăm unul altuia? Rămânem îmbrățișați îndelung.

— Băiețașul meu, bâlbâi. Oh! Băiețașul meu, cât de fericit poate fi omul când își lasă inima să vorbească!

El se desprinde.

— Așa că asta-i, zice el, o să mă fac curcan și o să fiu San-Antonio II.

— Dar vremea unora ca Bérurier a apus, iepurașule, în ziua de azi trebuie să ai bacul ca să fii sticlete.

— Ei, pe dracu, ești sigur?

— Precis!

Scoate din buzunar o apărătoare de plastic în care își ține cartea de identitate; strecoară înăuntrul acesteia două degete îndoite ca un clește de homar și trage o mică și cenușie tăietură de ziar.

— Asta a apărut azi dimineață în *Est-Republicain*, îmi spune.

Tăietura poartă un titlu: *Lista elevilor care au trecut la bacalaureat.* La rubrica: „promovat cu mențiunea bine”, un nume este subliniat cu roșu: al lui!

Mâna îmi tremură așa de tare, că sunt nevoit să pun hârtioara pe birou.

— Scârbă mică! îngân eu, ai trecut! Fir-aș al nabii, ai trecut!

— Cu mare ușurință!

Îl întreb:

— Ești sigur că n-ai trimis pe careva în locul tău, că n-ai cumpărat subiectele, că…

Lui îi sare țandăra:

— Stai așa! Eu ți-am spus că vreau să fiu sticlete. Pur și simplu, mi s-a aprins beculețul și m-am pus pe șmotru ca ne-bunu'! Am muncit de mi-am scuipat bojocii și așa am ajuns să descopăr că nu-s tâmpit.

— E minunat! De ce nu ne-ai spus nimic? Noi ne gândeam că târnoseai mangalu' în hardughia aia; 'mica și cu mine ne și resemnaserăm.

— Fără festivisme înainte de a fi ajuns la potou; am preferat să vă fac o surpriză frumoasă acum, când mi-am pus sacii în căruță.

— Chiar că te-ai schimbat, Toinet!

— Da' ce credeai! Potențial, eram deja, numai că nu știam.

— Acum ai să faci dreptul, că tot ești lansat, și, după ce îți iei licența, ai să intri la școala de comisari.

El clatină din cap și se așază (sau se pune) pe biroul meu.

— Auzi, Antoine-cel-Mare, chestia cu lansatul s-a terminat. Ce am făcut în anul ăsta, nu aș fi capabil să fac decât o dată în viață. Eu mă simt om de acțiune, iar studiile mă bagă-n cofă. Ți-am luat patalamaua și acum îți spun: „Stop!". Cu poziția pe care o ai, să nu-mi spui că nu poți să-mi pui o pilă!

— Dar n-ai decât optâșpe ani, puștiule!

— Copii minune se găsesc peste tot, Antoine; o să devin Mozartul Poliției.

Reflectez. Echipa aia „de excepție", pe care dom' ministru mi-a cerut s-o creez, poate include și elemente de excepție Q.E.D.[35]

„Și de ce nu?" mă întreb în sinea mea. Iar pe el:

— Între timp, vrei să fii secretarul meu, bacalaureatule? îmi întinde mâna lui încă adolescentină.

— Bate laba! murmură el. Ești un șef! Al meu!

CAPISTERE

După aceea, i-am telefonat lui Félicie, care a fost nebună de bucurie. Cu atât mai mult, cu cât, contrariu tuturor așteptărilor și pronosticurilor medicale, cumnată-sa se simțea mai bine. În ajun, mâncase o felie de șuncă bine mărunțită și se uitase la „întrebări pentru campion", la teve, căci era îndrăgostită de Juliens Lepers, al

cărui păr creț și privire candidă o topeau. ‘Mica spera să se întoarcă repede. Și, cum fericirile, ca și nenorocirile, nu vin în general singure, ne-a anunțat sosirea unei noi fete în casă, în acest caz fiind vorba de fiica primarului din comuna în care stă tanti: o tânără „foarte bine”, știind totul despre gospodărie (o ajutase pe maică-sa să-i crească pe ceilalți opt copii) și credincioasă până-n vârful unghiilor.

Această ultimă precizare nu prea ne-a entuziasmat, fiindcă preferam să aibă un fund frumos și fără fițe.

— Pe asta mi-o lași mie! a declarat Toinet.

— Ea alege, am dat-o eu cotită.

L-am pus pe puști la curent cu ciudata anchetă care îmi picase în cârcă. El s-a arătat mai mult decât interesat.

— Tu ce crezi, bătrâne?

— Că pipița Babacului a fost omorâtă, ciopârțită și dusă în alea două valize mari ale ei. Am dat ordin celor de la serviciul lui Mathias să se ducă să caute niște eventuale urme de sânge în baia donșoarei. Sigur că, după două luni, sarcina nu-i ușoară, dar Roșcovanul și nepoată-sa sunt niște genii ale analizelor. El mă întreabă:

— Altceva?

— Circulară pe la toți șoferii de taxi din Paris, pentru ca să spună dacă-și amintesc de o persoană care căra două valize mari, acum două luni, pe strada François Mauriac.

— Fiindcă tu crezi că un tip lestat cu un corp măcelărit ar lua o caleașcă?

— Totul este de imaginat în domeniul crimei; ai s-o afli, dacă vocația ți se confirmă.

— Și după aia?

— Acum este examinat glonțul pe care l-am recuperat din zid, domnule Mare-Inchizitor! Pe lângă asta, o să reproduc în mari cantități poza Thérèsei Genitrix. Va fi difuzată prin mass media: teve, jurnale.

Telefonul zbârnâie; e mama, care nu reușește să-și amintească dacă-mi place burta de Ardèche. O asigur că se află pe locul trei sau patru, în lista mâncărurilor după care mă omor. Asta o umple de încântare: un măcelar din Aubenas meșterește unele fenomenale. La întoarcerea ei, o să ne prepare o masă sublimă, pentru a sărbători bacul lui Toinet. Bun, nu mai poate să vorbească, fiindcă sună de la tanti Henriette, care nu e bogată; din moment ce încă n-o mierlește, nu e cazul să-i umflăm notele de plată cu discuții extravagante. Logic.

Când închid, bacalaureatul meu nu mai e acolo. Va reveni, între timp, trebuie să mă duc la ministru, și să-i înșir moși pe groși, pentru ca să aibă răbdare. Numai că telefonul sună din nou. Acum e Béru. Pare zdruncinată, Porcina.

— Ah, iești acolo-șea, gagiu’! Domnu’ fie înlăurat! Tre’ s’te-ntorci

aci dă iestremă urgentare, a lua'lacu'foc!

— Da'ce…?

A și închis.

*

Prin fața imobilului, oamenii gurăcăscăunează cu aer de conspiratori și cu voci de ordonatori de pompe funeste (Grasu' dixit). Înăuntru, s-a adunat chiar o mică gloată, în mijlocul căreia se agită Alexandre-Benoît.

— Ah! strigă el când mă zărește, iote-l pă patronul' ăl mare!

Oamenii se dau deoparte, lăsându-mă să trec. Și ajung la miezul problemei, adică la cadavrul Florii-de-Mai. A căzut, îmi explică Grăsanu', în cușca ascensorului cu capu-n 'naintare. În prezent, mutra ei este cu totul bizară; parcă-i tasată. Craniul zdrobit e plat, gâtul i s-a scurtat. Sângele îi picură din enorma ocarină tumefiată, care seamănă cu un rât de scroafă. Un picior îi este în unghi drept, un braț sub ea, iar gura îi stă căscată.

— Nici nu poț' să-ț' dai seama ca cum a putut' să tragă un zbierat, îmi spune Huiduma. L-am încă-n cuștile cu miere. Crez că vecinii a ieșitără cu tonții în acelaș' timp.

Îmi explică: fiindcă nu mai era vin, s-a hotărât că ea se va duce la băcăneață, ca să comande vreo două lăzi, pe cheltuiala prințesei absente. Și iat-o că pleacă din apart.

— Nu prea văz ce-a putut' să să-ntâmple, explică Burtoiul-cu-picioare. Pen' ce să fi fostu-sa aplecată pă deasupra la balustradă? De ce să-ș' fi perdu' iechilibru? Sigur că pilise binișor cu iechipa noastră fină și, după ședința plenară dă găurică, ierea blegoasă; da' d'aci, pân' să dea cu nasu-n gol…

— Poate că o fi fost ajutată? sugerez eu.

— Să poa', nu neagă el, da donșoara nu ierea ușurică la manipulat, băiatu'. Pen' ca să faci vânt la așa o bucățică în casa la scări, io unu' n-aș fi știut pă la care căpătâi s-o înhaț. Ai ginit la gleznele ei? Cât copanele mele! Și avea stabilitate mulțumită la suta ei și douăj dă kile. Un zdrânci, ierea ca cum i-ar fi da' bonjur.

— Dar dacă i-au făcut de petrecanie cu una peste dovleac?

— Dacă ar fi miruit-o, n-ar fi putu' zbiera mai rău decât sirena la o uzină!

— E adevărat.

— Nu, io, vezi tu, crez că-n urma urmelor, ea a auzit ceva-șilea la parter și s-o fi fost aplecat ca să vază ce ierea aia. Și a loat-o cu amețeală, că mai ierea și ciupită.

Idei alcalino-pământii îmi deranjează cerebelul. Un lucru este sigur: grasa nu s-a sinucis. Un sinucigaș care sare pe geam (sau ceva similar) nu răcnește în timpul căderii, și, apoi, servitoarea asta obeză respira

numai bucuria de a trăi.

Mă cațăr până la palierul Thérèsei Genitrix. La stânga ascensorul, la dreapta scara. M-ar mira ca Floare-de-Mai care – deși respira numai bucuria de a trăi, o respira cu dificultate – ar fi ales să coboare-n jos, pe scări, când liftul îi stătea la dispoziție. Ca un adevărat câine alergător, încep să examinez scrupulos locurile. Detaliu interesant: o bucată de lemn-dulce, copios molfăită la un capăt, aproape să semene cu o pensulă mică, zace pe covorul de pe scară. O depun în batistă și strecor totul într-una dintre buzunări. Este de ajuns acest indiciu, pentru ca ideea să-mi fie clară: grasa negroteică a făcut un curs particular de parașutism fără accesorii. Obiectul acestui asasinat? Știa (poate fără să-și dea seama) ceva ce Poliția nu trebuia să afle.

Jos, viața continua: salvarea vine să ia cele o sută și ceva de kile de fleică încă proaspătă; locatarii se răs pân des (pardon: se răspândesc) și, dat fiind că poarta se închide automat, portăreasa nu poate, prin urmare, să intre la loc în marea lojă a Franței[36].

Bérurier apare din nou. Bustul lui de Bacchus rufos se ivește prin ușa cu geam a cabinei Otis[37]. Iese – burta lui deschizându-și singură ușa – bese în regimul bas-bariton și ecouri languroase repercutează acest muget.

— Dă-m' lăboanța ta, gagiu', am un cadouaș pentru tălică.

La ce bun să-l contrariez; îi prezint dextra mea desfășurată, iar el depune în ea acest element propriu oricărui roman polițist care se respectă (și chiar celor care nu-l respectă pe cititor): un nasture.

— Grăsana țânea asta-n mâna cu care stătea ea culcată d'asupra, mă informează Șerlac Haloimăs.

Nasturele este sidefiu, bordo deschis, de dimensiune medie. S-ar potrivi mai bine unui veșmânt feminin decât masculin. Hop! În pozunar la marele șef!

Foarte bine: ne îndreptăm către versiunea capcanei; numai că are o lipsă. Cine ar fi putut prevedea că Bérurier o va trimite pe grasă după molan în momentul ăla? De altfel, ar fi oare de conceput ca un agresor potențial să stea ascuns multă vreme pe un palier unde trec oameni? Cu toate că… Da, cu toate că… Perfect, oricine… Locatarii de deasupra iau liftul, prea puțin grijulii să ia-n papainoage etajele. Or, numitul ascensor, fiind instalat după ce s-a construit imobilul, formează un fel de nișă îngustă între cușca lui și zidul apartamentului, ceea ce face ca utilizatorul scării, oricare ar fi el, să nu poată observa omul ce s-ar ascunde aici, decât dacă ar lua-o spre ușa Thérèsei Genitrix. Lucru puțin probabil.

— Bun, îmi zice Umflătura, mai ie fun motiv pentru ca să mai rămâi p-acilea?

— Niciunul.

— Păcat, mi-ar fi cam plăcu'; biată Floar'-dă-Mai; gagica asta, dacă

ne-am fi continoatără relații, aș fi somato pân' la urma urmelor. Îs cert și sigur că cu un așa tender ca al iei, ierea făcut s-o guste pân ochiu' dă bronz.

Îl părăsesc în timpul acestui soi de discurs funebru, pentru a le face o vizită locuitorilor de pe etaje. Treaba nu-i peste măsură de grea: nu-i decât un locatar pe etaj, iar imobilul le are în număr de cinci.

*

La cinci, le găsești (odată cu mine) pe domnișoarele Oumplétot, Julie și Mathilde. Încă nu-s chiar fete bătrâne, ori, astfel, au fost dintotdeauna. Vitezele și muncitoarele gemene își poartă cu voioșie cei treizeci și cinci de anișori. Sunt croitorese și confecționează niște delicioase rochii de mireasă, pe larg reproduse în jurnale. Lucrează ajutate de o ucenică parcă ieșită dintr-un cântec de stors lacrimi din 1900, iar eu, fin psiholog, îmi spun că această Floare-a-destinului trebuie să fie iubițica lor. Mi le imaginez foarte bine tutuind-o la clito, pe rând, în timp ce ailaltă își interpretează un solo la harpă. Dar, așa cum zicea bietul Chazot[38]: n-am eu grija asta. Le produc legitimația mea, odată cu un mare efect, și le cer versiunea lor asupra faptelor. În duet, ele îmi povestesc groaznicul țipăt care a zguduit imobilul. Amântrei au coborât scara privind pe deasupra balustradei la corpul nenorocitei din fundul abisului.

— Cu toate că era negresă, ne-a cutremurat, mă asigură domnișoara Julie.

Sora ei adaugă că, „de altfel", în ciuda negrelii sale, era o fată cumsecade. Un sigur defect: mania ei de a fuma havane, împuțea tot imobilul. Le întreb dacă au zărit pe „cineva" pe scară; cineva care ar fi putut coborî sau, dimpotrivă, ar fi urcat. Dar, cu excepția locatarilor de la 116, nu au întâlnit pe nimeni străin de bloc. Aici, în casa asta renovată, plină de farmec, oamenii nu sunt numeroși și au o comportare agreabilă. Toată lumea se cunoaște și se apreciază. Apoi, îmi orientez interogatoriul înspre Thérèse Genitrix-Desqueyroux. De data asta, întâmpin o anumită rezervă. Păi, ele n-au ce să-i reproșeze, doar că e prea gălăgioasă, uneori, când face dragoste. Atunci, se umple toată casa de țipetele și mascările pe care le strigă în timpul extazului. Este jenant pentru familia Martin care stă sub ea și are doi copii de doisprezece și respectiv cincisprezece ani. Mai ales vara, când ferestrele sunt deschise, s-o auzi zbierând „vâră-mi-coada-aia-a-ta-groasă-de-împuțit", poate deranja o familie chirachiană, a cărei progenitură frecventează școlile religioase. Familia Martin i-a scris vinovatei, apoi administratorului imobilului, care a răspuns că el nu are calitatea să-i împiedice pe administrații lui să urce în al nouălea cer când le vine. Nostimă mentalitate, nu? Îmbogățit cu această documentație, le părăsesc pe cusătoresele de vis, pentru a coborî un

etaj. De data asta, mă primește un bărbat. Maestrul Damphdé-Oustouroï, personaj corpolent, cu părul negru abundent și cârlionțat și privirea părintească. Are pielea palidă, cu o turmă de superbe puncte negre în regiunea nazală. Poartă o cămașă roz și un pantalon bleumarin acompaniat de niște pantofi albi, datorați verii care ne-a picat pe cap. Accent sudic: poate algerian?

Legitimația. El dă din cap, mă lasă să intru, înfierând-o pe tâmpita de secretară, care e în vacanță, și pe tâmpita de nevas-tă-sa, care este tot așa.

Îl găsesc cam fazan pe gagiul ăsta. Detest „jivinele joviale", inșii cu gură bogată care folosesc cuvintele grele pentru a avea un aer degajat și sunt gata să-ți spună „bătrâne", de când te văd prima oară, bătându-te pe umăr.

— Natural, veniți pentru sinuciderea negresei ăleia grase.

— Nu, rectific cu răceală, vin în legătură cu asasinarea femeii ăleia grase de culoare.

Îmi trimite flash-ul unei ocheade furibunde.

— Asasinat! Da' nu vă pierdeți timpul. Sunt martor și vă stau la dispoziție pentru depoziție.

— Martor la ce?

— Am fost, incontestabil, primul care s-a aplecat asupra cadavrului.

— I-auzi, asta-i pasionant; nu-mi povestiți și mie, maestre?

— Plecam de acasă și mă găseam în lift, când am auzit un urlet demoniac. Ajunsesem, practic, la parter. M-am repezit și mi-a fost de ajuns o privire ca să înțeleg că nu mai puteam face nimic pentru ea.

Dau din cap.

— O întrebare subsido-polițistă, maestre, nu ați zărit pe nimeni în imobil?

— Înainte să se storcoșească ea, nu. După, bineînțeles, toți locatarii care erau acasă au alergat și ei.

Îmi privesc ceasornicul Pasha.

— La ce oră a avut loc decesul?

El zăbovește într-o evaluare pe care eu am făcut-o deja, bazându-mă pe timpul care mi-a trebuit ca să ajung, plus cel cât m-am conversat cu Béru și cu surorile Oumpletot.

— Aș zice cam în urmă cu vreo patruzeci de minute, răspunde maestrul Damphdé-Oustouroï.

Se confirmă.

— Aș fi indiscret dacă v-aș întreba unde vă duceați când vă pregăteați să părăsiți imobilul?

Chicoteală de curcan curcănind.

— Și v-ați și întors?

El își încrețește nasul.

— Ei, nu vă jucați cu mine de-a Colombo. Nu știu dacă ați asistat

vreodată la terciurea unei amărâte, dar asta îți cam taie macaroana.

— Chiar dacă-i vorba de o negresă?

— Ei, nu, da' chiar vă faceți de lucru cu mine! exclamă maestrul.

— Vă tachinez doar. Prin urmare, ați lăsat adulterul pe mai târziu?

Dă din tărtăcuța pe care, dacă te uiți bine, poți găsi stigmatele unei hepatite virale în curs de evoluție.

— Vai, dar folosiți niște cuvinte! Totuși, sunteți încă tânăr, nu?

Apoi, dornic să isprăvească odată cu scaiul de mine, reia:

— M-am urcat înapoi în casă și mi-am turnat un whisky mare; paharul e încă pe chiuvetă, în bucătărie; și, după aia, mi-am contramandat randevu-ul strengăresc; nu pot să sufăr când nu sunt la înălțimea situației.

— Aceste scrupule vă onorează și mărturisesc că vi le împărtășesc, maestre. O cunoașteți pe Thérèse Desqueyroux-Genitrix?

— Teatralista aia mică de dedesubt? Aia care urlă când și-o trage?

Se hlizește.

— Da, o cunosc. Ba chiar i-am și pus-o. Prima dată era în hol, într-o noapte, când ne întorceam simultan la cuib. Era înfierbântată și mi-a apucat instrumentul înainte să-mi spună bună seara. Drăguță fată, nu e lipsită de talent, dar, în privința sexualității, e un caz.

— V-ați mai destrăbălat și altădată cu ea?

Sare în sus.

— Ia ascultați! Nu vă privesc pe dumneavoastră isprăvile mele amoroase! Zău dacă ancheta asta nu se transformă în inchiziție, pe cuvântul meu!

— Aveți perfectă dreptate, maestre, vă rog să mă scuzați, dar mă dau în vânt după discuțiile despre chestia aia. La revedere și pe curând.

CAPOTROCU

Descensionând de la etajul patru la doi (al treilea fiind al lui Thérèse Genitrix), îmi spun că mecla maestrului nu mă inspiră. Trebuie să mă aplec peste curriculum vitrificat-ul (Béru dixit) acestui ins. Are în el o trăsătură de negustor de piei de cloșcă care mă incomodează.

La al doilea: sufletu'! Familia Martin e la băi, la mare, cu progenitura, deci nu-i privește drama. Continuu coborârea. Primul etaj. O persoană brună și țâțoasă, cu o superbă aluniță catifelată pe

obrazul drept îmi deschide: doamna Dermot, o kinezi extrem de terapeută. Halat alb, cu nimic altceva pe dedesubt decât un slip, ochi jucăuși, zâmbet frumos modelat, amabilitate ieșind prin toți porii (chiar și parii), gropițe peste tot, al căror recensământ complet mi-ar plăcea să-l efectuez. Miroase a soluții pentru frecții, ceea ce explică, fără îndoială, dorința mea subită de a o frecționa.

— Domnul?

— Poliția! Scuze pentru deranj, dar aș vrea să vă pun câteva întrebări nevinovate, fac eu ochindu-mă la perechea ei de plămâni care te fac să te gândești la orice, în afară de ouă-ochiuri.

— Vă supărați dacă așteptați cinci minute în salon? Termin o clientă…

— Am timp, o asigur.

Sala de așteptare e mare cam cât patru cabine telefonice, mobilată numai cu trei fotolii de nuiele și o măsuță joasă, plină cu reviste de geografie, ceea ce denotă din partea maseuzei o certă vocație culturală. Pe pereți, poze luate din respectivele reviste și înrămate sărăcăcios. Înhăț un număr consacrat vieții indienilor de pe malurile lacului Titicaca (8340 km²), din America de Sud. De partea cealaltă a ușii, o aud pe coana Dermot anunțând-o pe însă la care frământa „că e poliția, în legătură cu subiectul despre care discutam adineauri". După ce și-a prevenit pacienta, se crede obligată să schimbe vorba și o întreabă dacă, până la urmă, fiică-sa va divorța? Interogata, o anume Marguerite Hépespontch, 51 de ani, locuind pe strada Lyon 18, văduva unui majur din garda republicană, mort într-un accident pe 16 aprilie, anul trecut, când se întorcea de la o vânătoare în Indre-et-Loire, de unde era de fel, mamă a două fiice, dintre care una lucrează ca lesbiană la un anticar și cealaltă s-a măritat (tâmpită!) cu un funcționar la ambasada Iranului (ai citit *Niciodată fără fiica mea?*), și care trăiește singură (mama) în tovărășia unui bișon maltez (e drăguț, dar face mare murdărie, cu părul ăla lung și alb). Ea a încercat (tot mama) să-și ia un amant (singurătatea, scumpa mea, e groaznică), dar maimuțoiul nu vroia de la ea decât să-i spele boarfele (era de-a dreptul scârbos, să nu-ți povestesc ce slipi avea!) și să halească pe de-a moaca[39], așa că, biata Marguerite a preferat în cele din urmă să rămână singură cu cățelul (da, e o femelă, dar a operat-o, ca să-și păzească pernele), chit că, atunci când o muncesc simțurile „din cale afară" (tot pe mamă), se duce într-un cinema hard de lângă gara Saint-Lazare, unde găsești întotdeauna o sculă de luat în primire, (își ia la ea o grămadă de șervețele; prima dată a fost luată prin surprindere, foarte mulțumesc! Era un portughez, scumpa mea; nici nu-ți dai seama în ce hal se slobozesc oamenii ăștia. Totuși, în fond sunt europeni, nu?)

Ea cere:

— Dacă ai putea să-ți concentrezi eforturile asupra genunchiului drept? Azi-dimineață, când m-am sculat, l-am auzit trosnind și, de atunci, simt o durere când îl îndoi. Ca să revenim la povestea noastră, Marie-Louise: nu, fiică-mea ailaltă nu divorțează, în orice caz nu încă; au copii, mă înțelegi? În schimb, i-a spus lui Aminoula că nu o să plece niciodată în Iran. Ai citit *Niciodată fără fiica mea*? Da, e adevărat, te-am mai întrebat.

Și poate că am să te uimesc, dar indienii de la lacul Titicaca își construiesc niște insule din stuf, tâmpiții, cu o colibă deasupra. E mai comod la pescuit. Pesemne că nu se tem de reumatisme, ai? În ciuda promisiunii, terapista nu mă primește decât peste vreo douăzeci de minute, timp în care m-am edificat pe deplin în privința vieții atât de morale a Margueritei Hépespontch. Degeaba seamănă viața altora cu pereții unei căcăstori de gară magrebiană, căci, pe plan uman, prezintă întotdeauna un anumit interes.

Tu ți-ai petrece concediul cu un indian de pe lacul Titicaca? Nici eu, totuși sunt simpatici năvlegii ăștia, care își fabrică insule vegetale artificiale, când, de fapt, nu-i chiar așa de rău nici pe pământul tare, în ciuda prezențelor împuțite pe care trebuie să le suporți.

— O clipă, doar să mă spăl pe mâini și sunt a dumneavoastră! promite atât de necugetat drăguța coană Dermot.

Profit de asta ca să abandonez revistele geografice și să mă aventurez până în sala de masaj. Mă holbez la masa de piele, pe care o poți înălța și coborî cu o pedală, la taburetul turnant.

— Nostim, fac eu, vorbind cu mine însumi.

— Găsiți?

— Mă face să mă gândesc la niște chestii deocheate, îi mărturisesc.

Ea chicotește, totuși jenată, și apoi stânjenită de singurătatea în care ne găseam, dintr-odată.

— O iau razna, îi spun, Marie-Louise, îmi povestești?

— Cum de îmi știți prenumele?

— De la inițialele M.-L. de pe cartea de vizită și, apoi, de la doamna Hépespontch, care te-a strigat așa adineauri.

Râde.

— Credeam că e flerul polițistului! Bine, ce vreți să vă povestesc?

— Cum ai văzut-o căzând pe femeia aceea.

Protestează:

— N-am văzut-o: am auzit-o.

Mă așez pe taburet și, în joacă, apăs pedala. Masa coboară. Când ajunge la nivelul feselor ei, îi ordon printr-un gest să se așeze. Ce docili mai sunt oamenii cumsecade în fața unuia poruncitor! Ea se așază pe marginea mesei, fără a pierde câtuși de puțin timpul.

— Prin urmare? îi spun.

— Ei bine, o masam pe doamna Jégou care are boiangeria de pe

stradă, când, deodată, se aude un răcnet nemaipomenit!

Își acoperă amândouă urechile și scutură din cap, pentru a alunga amintirea acestui țipăt.

— Ce oribil! Ce oribil! Cred că „ASTA” o să-mi rămână în cap până la ziua de apoi.

Mă abțin să fac observația că e puțin probabil să trăiască până în acel moment fatidic făgăduit de Sfânta Noastră Maică, Biserica. Prefer să-mi așez mâna mea cea mai apucătoare pe coapsa ei. Este moale, dulce și caldă. Pe cuvânt, asta-i carne numai bună de iubit! Gogu ăla al meu, cu cap rotund, începe să facă frumos în nădragi.

— Și apoi, drăguța mea Marie-Louise?

— Ne-am repezit pe scară, doamna Jégou și cu mine. Izbucnește într-un râs nervos și se explică:

— Îmi vine să râd fiindcă biata doamnă Jégou, care era goală, și-a pus doar prosopul în față, așa că i se vedeau fesele, dar nu și-a dat seama imediat.

— Și ce ai mai văzut în afară de bucile boiangioaicei?

— M-am uitat jos. Am recunoscut-o imediat pe sărmana Floare-de-Mai strivită pe dale.

— Era singură?

— Absolut singură.

— Continuă, draga mea.

În ceea ce mă privește, continuu să-mi plimb dreapta pe coapsa ei pufoasă.

— M-am repezit să văd ce e.

— Erau și alte persoane pe scară?

— Cred și eu: cu un asemenea țipăt!

— Cine?

Își închide ochii. Oare pentru a reflecta ori pentru că îi mângâi deja umflătura cu resort din chiloței?

— Păi, reușește ea să scuipe, erau lesbienele alea două de sus cu ucenica lor; apoi godacul ăla grăsan cu mutră vineție care stă la Genitrix de vreo câteva zile… Mai era doamna Jégou, în fundu’ gol, de care tocmai v-am spus. Rusoaica aia bătrână de dedesubt s-a înființat mai târziu, fiindcă nu prea se mai ține bine pe picioare. Și mai era maestrul Damphdé-Oustouroï.

— A ajuns după tine?

— Nu. Când am ajuns jos, era deja acolo. Se pare că era în lift, când s-a prăvălit Floare-de-Mai. În timp ce ne uitam la biata fată, a venit lume de afară, fiindcă un tip punea niște imprimate în cutiile noastre de scrisori, când s-a produs chestia asta, și a luat-o la fugă strigând în gura mare! Știți cât sunt trecătorii de amatori să caște gura la mortăciuni. Într-o clipă, jos se umpluse de oameni. Apoi, după puțin timp, ați venit dumneavoastră. E curios, dar v-am observat imediat.

Totuși, eu sunt o femeie serioasă, măritată, am un băiețel. Dar un bărbat ca dumneavoastră, să fim cinstiți, atrage privirile. Aveți *look*, ce mai.

Da' ce faceți, mă răsturnați pe masa de masaj! Pot să vă jur un lucru: că e prima oară când mă culc pe ea. Așa, cum stau, se vede bine tavanul. Cred că se formează o crăpătură, nu? Vedeți, începând de la lustră? E una acolo, nu-i așa? Așa mi se părea și mie; o să-i spun lui Justin să vină să o lipească. O râcâie, lipește peste ea un fel de bandă pânzată și o vopsește pe deasupra. Ei, vă atrag atenția că îmi scoateți chiloții. Și nu vă știu nici măcar numele, nici cum, nici ce fel. Cum? Antoine? Îmi place. Ca Antoine de Caunes? Uite, ăsta e un nostim. Și seducător, unde mai pui! Ei, Antoine, nu sunteți cuminte! Da' ce îmi faceți! Ei, bine, dacă o iei chiar așa! Eu o pornesc din loc cât ai zice pește, cu o limbă în pădurea neagră! Clitoridiană cum sunt!

Nu! Antoine! Asta-i nebunie curată! Eu țip! Când termin, fac ca grasa de adineauri. Bărbată-miu îmi pune perna pe față, când dormim la părinții lui. Oh! Oh! Acolo!… Nu! Nu mă face să termin singură, scumpule: gândește-te și la tine! Ai fi nedreptățit. Știu că mă poți lua după aia, dar separat nu mai e același lucru! Ah! Ești drăguț că te oprești; crede-mă, e mai bine. Stai, să-mi împing fundul înainte. Uite-așa, îți convine? Oh! Ia uite aici! Ai fost bine înzestrat de natură! E mult de când n-am mai luat una de calibrul ăsta! Crezi că Antoine de Caunes[40] avea una la fel? Nu știi? Nu cumva e o chestie legată de prenume?

Ia-o binișor, iubi; fără să fiu strâmtă, totuși nu-s un centru de primire. Ah! Da! Ah! Da! Așa, e perfect. Nu te ambala prea tare, din cauză că masa mea este pliantă, pentru deplasări la domiciliu, și are picioare șubrede! Pregătește-te, că nu pot să aștept mult. Te-am avertizat: eu sunt clitoridiană. După o limbă umplută, naiba mă mai ține! Oh! Ce drăgăstos ești Antoine! Antoi-oi-oi-ne! Oa-a-a-a-ne!

Urlete!

Imitându-l pe bărbată-su, dau să-i pun surdină; însă cu mâna, în lipsa pernei.

Ea are un episod de zgomote pulmonare. Suflarea îi este răgușită, se bâțâie cu picioarele de o parte și de cealaltă a mesei, care mi se pare că se clatină și se înclină la tribord.

— Ei bine, izbutește să articuleze, în cele din urmă, asta se cheamă să fiu luată pe nepusă masă, Antoine! Pe capul bietei mele mame, dacă nu-i prima oară când mi-o trag pe masa de lucru.

Constatând starea acesteia din urmă, îmi spun că s-ar putea să fie și ultima.

— Ești cu adevărat grozav, Antoine! Toți din poliție sunt ca tine?

Îi răspund că, într-adevăr, majoritatea sunt la fel.

— Vezi tu, îmi spune încurcată, mi-ar plăcea să ne revedem. Azi,

lucrurile s-au petrecut așa de curios, că nici măcar n-am putut profita de frumoasa ta coadă și e mai mare păcatul de așa un instrument de lucru! E o jivină frumoasă, pe care aș vrea s-o răsfăț un pic înainte de-a o înhăța. S-o mângâi, s-o pupăcesc, dacă înțelegi ce vreau să spun!

— Pe deplin, o asigur.

O nedorită sonerie pune sfârșit audierii martorei mele. Este doamna Roseador, de ocupație menajeră portugheză, care vine pentru reeducarea piciorului pe care și l-a rupt. Era urcată pe un taburet, spălând un geam mare, când vântul a suflat tare, dintr-odată, și a trântit cealaltă parte, care a răsturnat scaunul bielei Preciosa Roseador. Auzi, tu! Și n-are asistență socială: muncea la negru! Ce mizerie, nu? Nu-i de ajuns că e portugheză și că-i crește măraru' subsuoară de zici că-i conopidă!

Pupic de la-revedere-pe-curând și plec.

Mă lovesc nas în nas cu maestrul Damphdé-Oustouroï, care, de data asta, pleacă pe bune din imobil.

— A mers bine ancheta? mă întreabă cu acel aer ușor sardonic, care mă face să-l privesc ca și cum m-aș pregăti să-i administrez cinșpe bocanci în plină mutră.

— Ai impresia că niciodată nu merge cum trebuie, scumpe maestre, îi răspund, dar până la urmă reușești să-ți atingi scopul.

El îmi vorbește pe șoptite:

— Îmi permiteți: între noi, bărbații, nu încape jenă. Vă atrag atenția că ați ejaculat pe cracul pantalonilor.

— Nu mai spuneți, spun, fără să mă emoționez; așa mi se întâmplă de multe ori, când vorbesc prea repede.

— Vreți un șervețel?

— Nu, mulțumesc, am și eu; am și tampoane care îndepărtează petele: organizarea este una dintre forțele Poliției.

Iese din clădire.

Eu voi suna la ultima ușă: aceea a doamnei Alexandra Iurovici.

CAPSOMAN

Există persoane care fac mult pentru a participa la existență. Oameni aparte, care nu le seamănă altora, fascinanți. Doamna Iurovici este una dintre aceștia.

E o doamnă atât de bătrână, încât nici nu mai merită să vorbești de vârsta ei. Atât de ridată, încât dacă i-ai călca mutra, fața i s-ar face cât

o umbrelă deschisă. Atât de roșcată, încât autoportretul lui Van Gogh seamănă, în comparație, cu Piccadilly Circus în ceață. Atât de fardată, încât paleta-eșantion a stabilimentelor Ripolin te duce cu gândul la aceea a unei case specializate în accesorii funerare… Deși trăiește în Franța de la sfârșitul lui octombrie 1917, această delicioasă persoană vorbește o franceză de-ți țiuie urechile. Vine să-mi deschidă sprijinită în două bastoane sculptate. Măciulia unuia reprezintă un cap de rățoi din argint, iar cealaltă un cap de… sculă, doamna Iurovici îndrăgind jucăriile ștrengărești. Surâs de carnasieră al bătrânei zgripțuroaice, redusă la vegetarianism. Eternele prezentări:

— Îmi pare rău… poliția… îmi pot permite să…?

Auzi colo! Asta-i mană cerească pentru scăpata din Revoluția din Octombrie, văduva unui francez bogat dar foarte mocofan, pe care accentul și libertinajul nevesti-sii l-au tot uimit, până l-au dus la cimitirul Père-Lachaise.

Intrare șontâncăită într-un salon care ar fi făcut deliciul lui Sarah Bernhardt. Fotolii joase și lătărețe ca niște broscoi, draperii cu franjuri, obiecte de argint, fildeș, acaju. Fotografii șterse ale unor personaje și mai și. Îmi vorbește de tatăl ei (a cărui memorie o sodomizez în gând). Era general. Portret al unei căzături cu epoleți, în sprijin. Îl înghit pe tăticu'; apoi vine mămica, iar portret, al unei grăsane cu ochi de junincă. I-o tai:

— Scuze pentru întrerupere, prințesă.

Asta o scurtcircuitește. Prințesă! Nu zice nu. O-nhață. E bună de luat.

— Sunt strâns cu ușa de timp, pledez, dar aș fi foarte fericit să mai trec pe aici, să vă văd și să vă aud vorbind de Sfânta Rusie.

Mă închin ca ortodocșii, cu degetele unite, ca și cum aș lua între ele niște sare Cerebos, și invocând Sfântul Duh pe umărul drept. Asta o răscolește, ca și titlul de prințesă.

— Majestate, solicit înaltei voastre bunăvoințe o relatare proprie a dramei care a însângerat acest imobil. Ar fi prea mult dacă i-aș cere enormei voastre bunăvoințe o povestire suc-centă a faptelor?

Mai serviți-ne-o odată, prințesă! Pentru a enșpea oară, mă fericește cu „groaznicul" urlet, cu oamenii care se strâng în jurul cadavrului gras și negru, balenă eșuată, hăcuită de elicea unui mare vas!

Ea se înființează, ultima din imobil, la punctul de cădere, cu toate că era mai aproape. Dar cu lăboanțele ei paradite, era fatal! Tocmai mânca icrrre, pentrrru că rrregim disociat face la ea, când s-a petrrrecut lucrrrul acela îngrrrozitor!

În timp ce ia rusnăcește, eu îmi frec gulia cu mănușa din păr de cal, pentru ca să fac ideile să țâșnească, și singura care se constituie (este mai mult o certitudine decât o idee) este următoarea: dacă Floare-de-Mai a fost ucisă, atunci a făcut-o cineva DIN imobil. Or, în casa asta

locuiește în prezent un singur bărbat: maestrul Damphdé-Oustouroï. El se găsea pe casa scării în momentul dramei. Este simpatic ca o diaree verde, puternic ca un turc, și probabil cinstit ca un martor al apărării unui mafiot. Cu toate astea, nu prea mi-l imaginez ascuns pe palierul negresei, așteptând eventuala ieșire a acesteia. Gata, arhibaba s-a pornit iar pe sporovăit. Mă calcă pe biluțe cu Sir de Montignac (omul care se îngrașă făcându-i pe alții să slăbească). A pierdut deja patru sute de grame în șase luni. Dacă ar slăbi mai mult, ar dispărea pe sifonul căcăstoarei, când trage apa. Cel mai greu, cu genul ăsta de clientă, este să i te smulgi din gheare. Ele ori regulează, ori trăncănesc, în funcție de vârstă. De la o vreme, și ca pentru a-mi spori supliciul, o chestie mică și tare, de sub mine, îmi zgârie cu insistență fundul. Strecor o mână discretă, sub fundul nădragilor și, cu aceeași discreție, scot o așchiuță de lemn-dulce. Lovitură de cinel sub scăfârlia lui cel Antonio. Zdrâââng! Iau sălbatica hotărâre să-mi liniștesc conștiința.

— Vă place lemnul-dulce, Majestate? spun cu un ton ștrengăresc, înălțându-mi descoperirea. Asta îmi amintește de copilărie: mestecam în clasă, în timp ce învățătorul se strofoca să ne învețe conjugarea verbelor ălora parșive din grupa a treia!

— Oh! doamne Dumnezeule, aș fi cu totul incapabilă, zbiară supraviețuitoarea masacrului de la Ecaterinenburg; știți de ce? Din cauza dinților!

Îi privesc placa de folosință îndelungată, cu incisivii aliniați, ca un șir de mici balerine de la Operă, la bară. Mamaia și-a măturat proprii săi fildeși acum o jumătate de secol, când făcea curățenie; acum, baba funcționează cu vinil și nu mai riscă să spargă nuci!

— Probabil că vă vin copiii în vizită, adaug pe un ton la fel de indiferent.

— Din fericire, nu am urmași, declară ea. Soțul meu a avut oreion. Copiii îți distrug viața!

— Și, atunci, al cui este acest lemn-dulce? mă încăpățânez eu.

N-ar trebui, dar curiozitatea mă muncește.

Ea îmi răspunde ridicând evaziv din umeri. Marii Caterina i se fâlfâie. Bucățica asta minusculă de lemn uscat și galben ocupă tot atâta loc în viața ei, ca și cucerirea liotei lui Abd-el-Kader de către trupele ducelui d'Aumale. Trebuie să plec fără să fi dezlegat acest mister.

— Omagiile mele înfășurate în respect, prințesă, îi sporovăi eu părăsind-o.

În secunda în care mă aflu din nou în hol, iată doi infirmieri care se înființează târâind de o targă. Evenimentele din imobilul ăsta se desfășoară, categoric, cu viteza simplonului, cum zicea un șef de gară. Îi urmez, pentru a afla mai mult.

Nu escaladează decât un etaj și se îndreaptă spre scumpa mea terapistă, doamna Dermot. Ea e într-un hal fără hal! Vreți să știți ultimul cuvânt? Clienta ei, doamna Preciosa Roseador și-a rupt și al doilea picior, căzând de pe masa pe care o hârbuisem noi cu regulatul. Tot protecția socială, sărmana. Recunoaște că unii oameni chiar sunt ghinioniști. Două picioare rupte, unul după altul, portugheză clandestină, asigurare ioc și, era să uit: anexita secolului, fetița de 14 ani însărcinată până-n sprâncene, plus un bărbat șomer; te-ai prins câtă fericire?

Zărindu-mă, Marie-Louise izbucnește în suspine lungi, exact ca ale viorilor toamnei[41].

— Eu sunt de vină! își-asumă-ea-totul. Trebuie să-i ofer o compensație: n-o să-i iau bani pe masajul de azi.

Apoi, îți spun eu urmarea: cel Antoine, de-a dreptul prizonier al acestui imobil, în loc să se ducă la întâlnirea cu ministrul lui, căruia i s-au lungit urechile de tot în ministerul din piața Bellevache, se cațără iar la etaj. De ce nu mi ți-am folosit măcar odată liftul? O să trebuiască. Uite: la coborâre!

Fac pe goanga care urcă, urcă, urcă până la patru. Dacă ai o sculă de canar, dar o memorie de elefant, îți amintești că e al avocatului. Și n-ai uitat că scumpul maestru a ieșit din casă în momentul în care eu ieșeam mozolit de la maseuză.

I-a venit rândul scumpului și micului meu sesam să intervină.[42]

Eu, care, la mate, eram prea puțin dotat pentru fracții, în schimb sunt supradotat pentru efracții. Dacă aș fi avut nefericirea să-l întâlnesc pe bunul rege Louis XVI (în cursul unui dineu printre capete, de exemplu), ne-am fi cufundat, probabil, într-o conversațiune despre lăcătușerie. Întotdeauna am fost fascinat de cheie. În special de cea a visurilor. Această tijă metalică, pe care o introduci într-o gaură și o întorci, mi se pare magică. Cu cât tatonezi mai mult, cu atât mai bine! Există o beție în chemarea unei broaște necunoscute, pe care va trebui s-o convingi și s-o învingi prin forța măiestriei și a răbdării. Știi că eu vorbesc cu broaștele în timpul acțiunii? Le șușotesc cuvinte de dragoste, fraze care le îmblânzesc: „Lasă-te în voia mea, scumpo… încetișor… Vezi că e bine, fetițo? Mă simți, da?… Nițel mai adânc?… Uite… Ești sigură că ești gata… Simți butucul, *darling*?”. Le vrăjesc pe putorile astea. Le subjug, le perseverantez. Ca să înțeleagă mai bine că nu vor avea ultimul cuvânt. Că ele sunt acolo doar pentru a-i da unui bou iluzia securității. Nimic altceva. Și că până și cele mai îndărătnice își vor găsi nașul. O broască nu-i altceva decât o feciorie. Broasca maestrului Damphdé-Oustouroï nu-i o țâfnoasă, fii pe pace. Se prinde la iuțeală că a luat-o în fund; atunci se lasă (și ea plasă).

Iată-mă iar în anticameră. Din punct de vedere arhitectural, aceste apartamente sunt identice la toate etajele. Intrare, living, două

camere. O încăpere imprecisă pe care o poți interpreta în funcție de necesitățile profesionale: birou pentru un liber profesionist obișnuit, sală de radiologie pentru un doctor sau atelier de croitorie pentru o cusătoreasă. În ea va debuta perchezițiunea mea clandestină.

CAPELMAISTRU

Plăcerea tulbure pe care o încerc, când cotrobăi prin lucrurile altora, să fie oare legată de un anumit sadism? M-am întrebat de multe ori. — în orice caz, e o formă de viol. N-aș vrea să-mi scandalizez cititorul declarând aici că înțeleg plăcerea pe care violul le-o produce unor indivizi solitari, care trebuie să-și compenseze, printr-un act de violență, incapacitatea de a comunica. Partea pe care o presupun agreabilă într-un viol nu constă în josnica satisfacție, ci în preambul. Aducerea unei femei îmbrăcate la starea de femeie „despuiată" generează o succesiune de atitudini și imagini susceptibile să satisfacă multe libidouri.

Conștient de acest fapt, am ales explorarea părții celei mai subtile și mai puțin periculoase din acest act reprobabil: violul prin seducție. Iau ca exemplu recenta demonstrație a felului în care am tras-o în țeapă pe terapista de la unu, mai adineauri. Ea nu mă aștepta; nici eu. Împrejurările ne pun față în față. Undele noastre sar unele asupra altora și se îmbârligă. Eu o iau în primire cu toată tehnicitatea de care dispun. Ea suportă momentul, apoi gagiul și parul lui. Și iată o frivolă în plus adăugată în palmaresul campionului coțăielii fantastice.

Ca să-ți revii, după acest semi-viol, iacătă că săvârșesc un al doilea. Unul adevărat! Violul unui domiciliu. Și la un avocat! E țapănă, hai? Nici urmă de mandat de perchezițione. Ia gândește-te că scumpul maestru se ivește inopinat; poate să mă împușcărieze; să mă destituie pe viață; să-mi smulgă de la pept toate decorațiile pe care nu le am; trai-lai-lai și lai-lai-lai! Biroul lui e tare ordonat; nema bulibășeală. Dalloz, alte books-uri de drept, într-o bibliotecă cu uși grilăjuite. Clasoare clasice, burdușite cu dosare care se pun contra, legate în chingi: *Achtung*! Chestie serioasă. Ordinea alfabetică, te rog să constați. Un birău de epocă, Louis al Curulea, cu colțuri de bronz, care cică reprezintă niște zeițe lascive. Un singur sertar. Și înăuntru? Rechizite mărunte: hârtie cu antet, capsator, cutie de agrafe, set de creioane, markere și trec peste restul.

Pe o masă metalică: faxul, robotul trăncăfonic, un copiator, în spatele susmenționatei mese cu rulete, purtătoare de modernism: un seif foarte tradițional. Un Bauche, cred. Sau poate Fichet? Ori Roux-Combaluzier. Cum? Ce ziseși? Roux-Comba-louzier nu fac seifuri, ci ascensoare? Ei și? Ascensorul nu e tot un fel de seif, brânzoiule?

Mut masa ca să-l privesc în plină figură. Rahat! E cu cifru, sigurul caz în care sesamul meu declină invitația, din motive de incompetență. În ce mă privește, punctul meu tare nu e extra-tactilul.

Am cunoscut pușlamale supradotate care le veneau de hac celor mai sofisticate sisteme, așa cum un integramist dezleagă cuvintele îmbârligate din *Figaro*. Singura tentativă pe care o pot executa este data de naștere a clănțăului grăsan. Numărul oamenilor care și-o programează pe lada lor cu comori este stupefiant. Gagii nu stau bine cu imaginația.

Frunzăresc dosarul cu inscripția „Asigurări", al avocatului. Cât ai zice pește (mi-e foame), fac cifrul 8-1-1947. Ciuciu! Ultima tentativă: 8-1-47! Am baftă. Și încă de-aia porcească, sper! Aud un ușor „clac" aprobator. Cetatea se predă. Dacă tu chiar crezi că am geniu, scrie-i lu' mămica, o să-i facă plăcere să constate că oamenii gândesc ca ea! Iată-l pe faimosul Sana îngenuncheat în fața lădoiului. E de dimensiuni foarte mijlocii și are două rafturi. Pe cel de sus e un album cu copertă din imitație de piele, destinat să primească în el poze. Al doilea raft este, logic, cel mai încărcat: adăpostește un singur dosar de alt tip decât cele aranjate în clasoare. Din piele, cu încuietoare. Reapariție a sesamului, pentru ceea ce reprezintă floare la ureche. Examinez rapidos, nu înțeleg nici cât negru sub unghie, îndes foile în desaga mea, încui la loc și pun dosarul înapoi pe raft.

În momentul în care mă pregăteam să închid seiful, un impuls (în engleză *impulse*) mă împinge să mă uit în albumul cu poze. Vrei tu să fluieri pentru mine, Veniamine? Eu am un herpes la gură. Mersi. Asta chiar e ceva strașnic! C.D.C.S. (clișee delimitate de calitate superioară).

Categoric. E prea frumos, îl păstrez!

*

Plantonul (nădușind pe sub haină) mă interpelează:

— Domnule director!

— Mdaaa?

— A venit un ștafet de la ministru cu un plic pentru dumneavoastră, pe care m-a însărcinat să vi-l predau în mâinile proprii.

— Scumpe amice, vei fi cumva jignit când îți voi fi dat cuvântul meu de om că ștafeta este feminin? Se spune o ștafetă, chiar și când aceasta are cizme, cască de motociclont, și îi put picioarele.

Înhăț plicul cu antetul Internelor.

— Cât despre a-mi remite acest mesaj în mâinile proprii[43], pentru asta ar fi trebuit să ți le speli pe ale dumitale, după lectura ziarului.

Îl las mofluz și urc spintecând cu sălbăticie epistolia ministrului, îți livrez conținutul în extenso sau în partibus, dacă ai vreo preferință.

Niciun preambul, nici măcar „Domnule".

Surprins, foarte surprins de a nu fi primit nicio veste de la dumneata. Succesorul dumitale își va prelua funcțiile mâine, la orele 14,30; te rog

insistent să-l primești, pentru a-i face onorurile Casei.

Îți semnalez că un canal de televiziune a telefonat serviciilor mele pentru a întreba dacă este exact că predecesorul dumitale a dispărut.

Salutări.

„O poveste de dragoste care se sfârșește prost!" îmi spun eu. Nu suntem, totuși, antipatici niciunul, nici altul!

În orice caz, pe moment nu se mai pune problema să-mi formez faimoasa brigadă specială. Și atunci? Devin iarăși comisar sau demisionez? În ultima variantă, oare în ce mă voi transforma? În meseria mea nu prea există mult loc pentru artizanat.

Pătrund în biroul MEU pentru una din ultimele dăți. N-am deloc inima grea. De fapt, mi-am petrecut timpul fugind de el, de când l-am dobândit. Eu, unul, sunt o piatră care se rostogolește. Nu fac mușchi, dar măcar mă distrez! Iau loc pe tronul meu și îmi așez în față prada, adică: un frumos album de fotografii, un dosar pentru decriptat, un nasture sidefat de culoare bordo, o bucată de lemn-dulce molfăit și o alta intactă. Zbârnâitoare pe interior.

— Mathias! Vii până la mine?

— Am sosit.

Nu întârzie mult, trebuie că a sărit treptele.

— Ai lăsat ușa deschisă? mă mir eu după ce intră.

— Asistenta mea mă urmează. Asistenta, nepoata și amanta lui!

El se repede la mine.

— Ce-am auzit? Îți părăsești funcția, Antoine?

— La radio? îl întreb.

— Da, și la teve; tocmai a sunat nevastă-mea. Va să zică, e adevărat?

— Din cap până-n picioare.

— Și ce-ai să devii?

— Un funcționar mazilit, dragul meu. Au mai fost și alții și vor mai fi încă.

Două rubine de talie frumoasă îi ies din ochi și, știi ceva?

Sunt lacrimi!

— Este profund nedrept, declară el. Dacă tu pleci, îmi dau demisia!

— Nu te prosti, Ruginiule! Ai optâșpe plozi, dintre care, jumătate sunt mici.

Intrare a nepoatei – asistentă-metresă. În serviciu, a fost poreclită *Red Dahlia* pentru că seamănă cu această floare roșie. Vine din concediu și soarele trebuie să fi părut cam gălbejit când o lumina de sus.

Ca răspuns la întrebarea mea, Mathias îmi spune că a explorat cu minuțiozitate baia Thérèsei Genitrix și că, efectiv, au descoperit urme de sânge, grupa 0, care îi aparține actriței.

În timpul ăsta, ușa micului poligon regulatoriu încorporat, pe care

bietul Chilou îl amenajase alături, se deschide și o fabuloasă fată goală iese de-a-ndaratelea, tot întrebând pe cineva rămas înăuntru.

— Unde zici că e telefonul?

— Aici! îi răspund.

Ea face un salt de căprioară, deci care poate fi calificat drept „cabriolă” și se întoarce cu fața, fără să încerce să-și mascheze farmecele care sunt numeroase și certe. Îi arăt blocul trăncăfonic, de pe biroul meu, cu un zâmbet deschis și masiv, care le obligă pe doamne să-și stoarcă chiloții.

— Pardon, zice ea, nu știam!

O tipă ușor *colorată*, în tonuri bronz pal. Gabarit manechin, privire care bate în căprui-cu-reflexe-aurii. Gură aproape neagră, ca și sfârcul admirabililor ei sâni. Mititica asta e triumfală. Zâmbetul său strălucitor spune că a cucerit lumea și că va trece la planetele de la periferie.

Mă pregătesc să întreb care sunt motivele care o fac să-mi ocupe viitorul meu fost birou, dar apare, la rândul său, un cineva care mă dispensează de orice întrebare: Toinet! În pielea goală și el, superb în adolescența lui pe sfârșite, cu un frumos membru care țopăie, cu coastele puțin proeminente, cu fese de Apollo, cu pântec plat și, în centrul lui, cu un îndrăzneț ochi de ciclop, cu păr încă blond, care i se învolburează pe piept, antebrațe și gambe. Le zâmbește roată, tuturora.

— Bună ziua, domnule Mathias. Bună ziua, domnișoară! Dumneavoastră sunteți nepoata?

Se apropie, magnific în lipsa lui de pudoare, strânge mâinile laboranților mei.

— Ți-o prezint pe Murielle, îmi zice mie, luând-o de talie pe cea încântătoare; este martora care l-a văzut pe asasinul actriței.

Auzind asta, fisa îmi face țac!

— Stai, zic eu, nu da grămadă băiatu’, învață-te să povestești în liniște lucrurile, fără să inversezi ordinea factorilor, cum se zice la Poștă.

Procedez expres la dregerea vocii.

— La începutul după-amiezii ai dispărut în timp ce răspundeam la telefon; unde ai fost?

— Ei bine, în strada François Mauriac.

— Ce să faci acolo?

— Să anchetez! Nu mi-ai spus tu că o să fac parte din trupa ta de elită? Am vrut să încep imediat.

— Ce să începi, ‘tu-i maica mă-sii?

— Păi, ancheta mea! Asta mă omor să-ți zic.

— Ancheta TA?

Ce ziceți, nostimă situație: perechea asta frumoasă și goală, în fața

a doi roșcovani cu halat alb.

— Ancheta TA, dacă vrei, bătrâne! rectifică efebul. Doar n-o să ne luăm porumbelul de pe foc unul altuia… Va să zică, m-am dus acolo, în fața imobiliului. Era tămbălău din cauza unei sinucideri și toate persoanele adunate parcă erau apucate de nebunească; Murielle trăncănea înconjurată de oamenii din cartier. Am văzut că vii și m-am ascuns, ca să nu te deranjez de la investigațiile tale.

— Ești drăguț.

— Acum deschid o paranteză: Murielle este studentă la facultatea de limbi orientale. Părinții ei sunt de origine pakistaneză și țin un restaurant… pakistanez, în fața casei Thérèsei Genitix. Au un apartament deasupra localului lor. Murielle, care e al naibii de studioasă, își petrece orele în care nu are cursuri lângă fereastra camerei ei, învățând.

— Am înțeles deja tot, zic. De la acest post de observație…

— Nu-i strica efectele gagiului, bătrâne! Se știe că ai tărtăcuța supradotată. Deci ea și cu mine facem imediat cunoștință. Atomii complementari.

— Este ceea ce cred că înțeleg, îl ironizez.

— Când aud că stă peste drum, încerc marea cu degetul: presupun că a văzut pe careva ieșind din casa „crimei”, acum două luni, ducând două valize albe și grele.

Abordez chestiunea și – miracol – își amintește lucrurile foarte bine. Pe loc, îi cer să vină aici, ca să-i pun întrebări; tu nu ești, timpul trece, eu îi arăt delicioasa garsonieră de alături.

— Și, cum lucrurile vin unul după altul, iată-vă minunat de goi, conchid. Cred că voiați să dați un telefon, domnișoară Murielle!

— Da, părinților, să le spun să nu-și facă griji; o să mă întorc târziu.

Ea îl vaporizează pe Antoine bis cu o privire înamorată. Antoine mă întreabă:

— Ai putea să-mi deschizi un credit, ca s-o scot pe Murielle în lume?

Zâmbesc afirmativ.

După ce i-a băgat-o, acum o scoate; normal!

*

Prin urmare, lucrurile se derulaseră ca la Déroulède. Luna mai, într-o dimineață, către ora prânzului. Murielle tocmai făcea o pauză. Fiindcă nu-și luase micul dej, a coborât să-și facă un sanduici cu krahma-koudour (cu pâine de porumb este delicios). I-a venit ideea să mănânce în pragul ușii, ca să-și mai aerisească meningele. Era o vreme primăvăratecă, cum nu afli decât la Paris, atunci când Parisul se hotărăște să zâmbească. Nebunie!

În timp ce halea, o furgonetă mică și roșie de la Mesagerii-în-Oraș,

a dat colțul străzii în trombă și a răsturnat un scuterist. Din fericire, băiatul purta cască, așa că i s-a stricat doar pârțâitoarea. Șoferul furgonetei (un tip tânăr) și accidentatul erau gata să se ia la pumni, apoi tonul a coborât și au făcut, în cele din urmă, singurul lucru normal: o constatare pe hârțoagele lor de asigurare. În tot acest timp, Murielle și-a terminat gustărica și a urcat în cămăruța ei. Așezându-se din nou la lucru, ea a văzut furgonetă care s-a oprit în fața numărului 116. Nepriceputul șofer care o conducea s-a făcut nevăzut în imobil. Ea nu i-a acordat o atenție deosebită, dar, după zece minute, a auzit iar vociferări din stradă. Era vorba tot despre boul de șofer, pe care un domn bătrân îl făcea mitocan pentru că îl trântise jos cu valizele alea albe și mari, ținute ca naiba și bălăbănite. Mesagerul lu' pește avea capsa pusă și își înjura a doua victimă în așa hal, încât trecătorii, revoltați, au vrut să-l cam înghesuie și, în special, să nu-l mai lase să treacă. Celălalt și-a trântit valizele în furgonetă și s-a topit strivind degetele care îi apucaseră portiera. De aceea, incidentul s-a întipărit în memoria lui Murielle (este născută în Franța și poartă un prenume de pe la noi).

— Fiule, îi spun lui Antoine II, Dumnezeu te-a trimis astăzi.

Îi dau un bilet de 500 de mardei pentru a-și trata cucerirea și îi sfătuiesc pe porumbei să se îmbrace căci, așa cum spunea buna mea mamă-mare: „De la picioare răcești".

Cred că o să fie unu' bun, murmură Mathias după ce au ieșit ei din birou.

Nu știu dacă face aluzie la isprăvile lui polițiste ori amoroase. Așteptând să aprofundez această chestiune, îi înmânez dosarul șterpelit de la avocat.

— Studiază în amănunțime chestia asta; dacă reușești să-ți faci o părere, ține-mă la curent.

CAPRIFOI

— Despre partea mea-n ce mă privește, declară Béru, îs doo categorii dă animale: alea drăguțe, și pă care le mănânc, și alea rele, și pă care le termen.

Această abordare nu prea lasă mult loc supraviețuirii speciei, fac eu remarca.

El dă din umeri.

— Excepționez câinele, admite el; iezicstă nește potăi brava, fideli

camarazi ai omului și toate chestiile ălelante. Dacă n-are prea mulți purici, io-l tolerez; da' nici nu trebe să-m' vie să-mi dea cu limboiu' pă mine sau chiar să-m' umfle carnațu' meu cu usturoaie.

Conversația asta s-a declarat într-o fundătură de la periferia de nord, fundătură la capătul căreia se află un pavilion de piatră, pe care niște proprietari neglijenți sau puțin avuți nu l-au tencuit. Aici am fost întâmpinați de niște gâște care, chiar dacă nu-s cele de pe Capitoliu, nu fac mai puțin o hărmălaie în ciraci, la apariția noastră; în special o scârbă de gânsac[44] (să mă scuze Maurice și Jean-Michel, pe care îi venerez) s-a dat în graba mare la gambele greoaie ale Majestății Sale.

Béru consideră intolerabil acest gen de agresiuni, astfel că se descotorosește de afurisita jivină, împănând-o cu un plumb în caroserie. Dovleacul gânsacului s-a făcut țăndări, dar, pusă în mișcare de provizoria supraviețuire a unui sistem nervos de toată încrederea, pasărea se fofilează într-un colț umbrit.

— Ei, nu ți-e bine, sac-de-poșircă!? am explodat.

— Legitimă apărare! a răspuns gâscanocidul, băgându-și arma la loc.

Din fericire, prin spatele casei trece o stradă foarte circulată, iar detunătura pistolului s-a pierdut în zarva zumzăitoare.

— Vrei să zici legitimă apăsare! îl corectez. Când am venit să te iau o luaseși deja pe ulei!

— Nu trebe să iesagerăm! Doar dac' am loat una mică cu Séraphin Dâra, premarele din Sân-Tholomaqu'-Vechi, carele ie-n trecere pân Pantruche[45]!

Gâștele continuă să ne ocărască până lângă casă, ca și cum ar fi vrut să ne linșeze pentru uciderea masculului lor.

Noaptea stă să cadă peste aceasta periferie lipsită de grație, care pute a gaze de eșapament. Un motor de 500 cm³, de origine japoneză, îi ține companie, într-un șopron, unui Renault 11 destul de bine atins.

Ciocănim la o ușă cu geam, dotată cu o perdea provocatoare. O voce de bărbat tratată cu trăscău se sloboade:

— Ce căcat vrei de la mine?

Pentru a răspunde acestei îngrijorătoare întrebări, ne deschide o doamnă. Prezintă o juma' de secol de viață devastată de obezitate, la care se adaugă o colecție de fibroame. Are o meclă de vrăjitoare grăsună, o privire gata să se lichefieze sub efectul alcoolului și pute de-ți vine să borăști toată haleala de peste zi.

— Se v'eți? întreabă, punctând totul cu un sughiț de gladiator.

— Să vorbim cu domnul Ernest Chespire.

Adaug pe un ton confidențial:

— Suntem de la Poliție.

— Da' ce-a mai făcu' găozaru' ăsta? se întreabă pe sine și pe noi, în același timp (Apoi, către interiorul casei): Neste! Ie aci doi curcani

care te cată; iar ai făcu' tâmpenii, tâmpitule?

— De unde-ai mai scos-o și p-asta, curvo?

Organul tatălui:

— Respect-o pe măta, căcăciosule, că dacă nu, altfel, îți dau borșu' pănas!

Din nou vocea fiului:

— Faci gât, boșorog tâmpit? Ia vezi să nu-ți ating eu una la moacă, Dobitofini!

Profit de lipsa de hotărâre maternă, ca să fac ceea ce se face întotdeauna într-o carte, adică: împing de tot ușa și intru. Nimeresc peste un decor scos din Zola, epoca „Crâșma". Casa, netencuită pe dinafară, nu-i tencuită nici pe dinăuntru și încerci o impresie de-a dreptul bizară când vezi pereții din piatră brută, ai odăii comune. Câteva mobile jalnice se înscriu în spațiu și par să accentueze mizerabilismul locului. Deasupra unei mese, la capătul unui fir, spânzură un bec de o sută de wați. Când ne-am înființat noi, cei trei membri ai acestei prestigioase familii își luau masa de seară. Aceasta se compune din mezeluri în celofan, luate de la supermagazin, un brânzoi Calandos care arde gazul în cutia lui, o pâine și un kil de molan. Totalitatea tacâmurilor se compune din: trei cuțite știrbe și trei pahare nespălate de când au fost golite de mușturul conținut înainte. Tatăl este demnul soț al nevestei sale. Fiul este un derbedeu de mahala: tatuaje delirante, cercel, tricou negru cu croiala mânecilor americănească, blugi găuriți, centură lată, de piele, ce reprezintă un vultur american (vulturii americani sunt lipsiți de noblețe și au ochiul mai bleg decât vulturul european, cum e ăla al Habsburgilor, de exemplu). Văzându-mă că înaintez, flăcăul Ernest își înfige bine amândouă coatele în fața de masă de mușama și pescuiește o felie de mortadela decepționată, din hârtie. O rulează ca pe o clătită și o mănâncă lacom.

— Scuzați deranjul, încep, avem ceva de vorbit.

— Ați depășit ora! face el sec și fără să mă privească. Ostilitatea lui o alarmează pe scumpa-i mamă.

— Neste, nu fi căpos! îl sfătuiește doamna Chespire, mama.

— Auzi, grăsană împuțită, ține-ți fleanca ori te fac să-ți strănuți placa! îi recomandă fiul.

Ceea ce mi pare o insolență, nu? Sau exagerez? Crezi că asta e o dovadă de conformism din partea mea? Știi, părinții mei m-au crescut în respectul bunelor maniere. Probabil că asta îmi frânează integrarea în noul stil. În orice caz, nu numai mie. Urmaș al unui neam de țărani, Béru îmi împărtășește punctul de vedere. Cu o formidabilă lovitură de călcâi în picioarele scaunului pe care stă obrăznicătura, îl trimite la naiba. Interlocutat, răul se scoală cu privirea scânteietoare, ca a oribilului său vultur.

— Da' ce, ești sonat? behăie.

Mamutul îl înhață de ceafă, ca și cum s-ar fi pregătit să-i atingă o căpățână de miel și îi trăsnește o lovitură cinstită, cu dovleacul, drept la muie. Ernest cade în patru labe, cu fața spartă peste tot.

— Nu credeți că procedați nițel cam tare? întreabă tatăl.

— Nu, răspunde Béru, căci n-am să tolerez niciodată ca un băiat să-i pălăvrăgească în halu' ăsta lu' mă-sa lui, în fața prezenței mele. Dacă căcatu' ăsta'n ploaie dă fii-tu vă face să clănțăniți din fildeși, io, unu', nu mă-mpresionez.

— Ați făcut rău, lăcrimează mama.

Ah! Mamele, scumpele, tandrele și incorigibilele noastre mame!

— Nu dăstul, declară Formidul.

Se apleacă, îl prinde pe nemernic de centiron și se apucă să-l târâie ca pe o valiză.

— Mai ie fo odaie-n bârlogu' vostru, babacilor, pen'ca să ne conversăm în liniște cu derbedeu' ăsta?

Tataia indică o ușă. O deschid. Este CAMERA. Căci nu mai există alta. Două paturi așezate în unghi, niște scânduri închipuind un șifonier și, apoi, o împuțiciune de nedescris.

— N-am avut timp să fac curat, se plânge doamna Chespire. Dacă aș fi știut că veniți…

— Nu vă faceț' probleme, o îmbărbătează Grasu', așa-i și la mandea.

Își trântește „clientul" pe patul de fier, ale cărui mizerabile cearșafuri se umplu mintenaș de sânge.

— Acum lăsați-ne, îi spun nefericitei matroane.

— Da' n-o să-l mai bumbăciți?

— De unde ați scos-o că l-am bumbăcit? strigă un Bérurier uluit. Da' biata mea însă, n-ați văz't nicio'ată ce-i aia să bumbăcești pe carevașilea, adică, vreau să zic, pă bune!

Mai mult sau mai puțin liniștită, ea se retrage. Amicul meu se așază pe al doilea culcuș.

— Acu', tu ieși la rând, bătrâne! mă invită el.

Îi adresez un zâmbet de mulțumire. Nu-i altul mai bun ca el la „prepararea" unui client. Îmi pun coatele pe tăblia sudică a patului.

— Ernest, atac eu, o să te surprindă; după aceste semne de enervare, o să ai cu adevărat, o bucurie de nespus. Sunt convins că ai pe conștiință o droaie de păcate grele. Ei bine, așa sticlete cum sunt, ți le fac cadou. Nu mă interesează. Aștept de la tine doar cel mai lipsit de importanță dintre lucruri: o mărturie. Să discutăm frumos amândoi, ca doi oameni inteligenți. Asta nu-l înveselește. Așteaptă.

— Acum o lună, încă mai lucrai, Nestou. Pentru un serviciu de mesagerie rapidă din Paris. Conduceai o furgonetă, însă cu atâta fantezie, încât ai avut cel puțin opt accidente în cincisprezece zile;

plus două încăierări care au necesitat intervenția Poliției, fiindcă ești tare al dracului, amice. Bineînțeles, patronul ți-a făcut vânt, și fără lichidare, căci descoperise că făcuseși la stânga banii din casă. Norocul tău că n-a făcut plângere, altfel, cu palmaresul pe care ți l-ai constituit deja, ai fi intrat la răcoare câtăva vreme, drăguțule. Dar, îți repet, asta nu-i treaba mea, eu nu fac comerț cu amănuntul. Am nevoie numai de o informație în legătură cu o chestie care nu privește viața ta pungășească. Îți mai amintești când te-ai dus să iei, în timpul slujbei tale, două valize albe, foarte grele, din strada François Mauriac numărul 116? Ca să-ți împrospătez memoria, ai ciocnit un scuter când dădeai colțul *street*-ului.

— O-kai! O-kai! O-kai! O-kai! se zorește el, în timp ce încearcă să-și oprească borșul, înțeleg prea bine.

— Bravo! Cursa asta, continuu eu, nu a fost consemnată în registrul patronului, pentru că aveai nostima particularitate de a factura în propriul tău cont comenzile telefonice pe care le luai singur; atunci când maimuțoiul ăla se ducea să bage la ghiozdan.

Zâmbesc; el pledează:

— Mă plătea ca pe chiori, trebuia să trăiesc și eu.

— Nu ești la spovedanie, tăticu', aceste mici ciordeli nu mă afectează. Ceea ce aștept să aud este CINE ți-a dat cele două valize și UNDE le-ai livrat; vezi, n-ai de ce să-ți muncești devia! Cum ne-ai lămurit, cum ne-am topit, moș Biciușca și cu mine.

Don Juan-ul mahalalelor-dormitor glăsuiește:

— Le-am luat de la o femeie bătrână, roșcată ca naiba, care stă la parterul imobilului, avea un nume rusesc.

— Foarte machiată, baba?

— Tot carnavalul din Rio, doar ea singură.

— Ți-a plăcut cursa?

— Da, m-a atins chiar cu un bacșiș pe cinste; nici nu mă așteptam, în general, boșorogii sunt zgârciobi.

— Și valizele unde le-ai livrat?

— Le-am dus în două casete pentru bagaje, de la gara de Nord, cheile mi le-a dat odată cu mangoții.

— Ce-ai făcut cu ele, după ce-ai încuiat valizele?

— Le-am lipit cu scotch sub telefonul din cabina care era în fața casetelor. Baba pregătise chiar și ruloul de scotch.

— Nu ți s-a părut bizar aranjamentul ăsta?

— Rusnaca mi-a explicat că nepotă-su i-a cerut să facă așa. Fiindcă mi s-a părut dusă cu pluta și-mi dăduse și cinci sute de mardei, nu mi-am bătut capul să pricep.

— Prin urmare, ai făcut ce ți-a cerut?

— Afirmativ!

— Altceva?

— Nu văd ce-ar mai fi.

— Când te-ai dus să iei valizele, era cineva la babă?

— N-am văzut pe nimeni. Tre' să spun că n-am stat mult.

— Valizele erau grele?

— Al dracu'.

— Tu ai luat comanda, nu-i așa?

— Știți doar.

— Cine a sunat pentru cursă, un bărbat sau o femeie?

— O femeie.

— Ce fel de voce? Tânără, bătrână, cu accent, fără accent?

— Cum vreți să mai țin minte? Sunt două luni de atunci și la mesagerie se primesc la telefoane cu nemiluita; nu se mai termină!

Ce mi-ar mai putea spune acest mare pungaș de rahat?

— Crezi că dacă ți-ai pune glagolia la priză, ți-ai aminti de numerele celor două casete?

Se hlizește:

— Te cred, erau 6 și 9. Vă dați seama: 69! Ștergeți-vă pe mustăți!

— Ei bine, asta-i tot, puștiule. Dacă pot să-ți dau un sfat, ai grijă de palmaresul tău câtăva vreme, fiindcă anul viitor riști foarte tare să depui mărturie la curtea cu juri, Ernest.

Asta îl face să se simtă pierdut! Bâiguie:

— Eu! Să depun mărturie la jurați, și ce să le spun?

— Nimic altceva decât ce mi-ai povestit mie, Nestou. În felul ăsta, faci o mică repetiție, în vederea zilei când o să apari acolo ca vedetă!

Noaptea, gara de Nord e frumoasă ca un film de Marcel Carné. Oameni „care nu-s ca ceilalți" ard gazul, așteptând un ultim tren, un obol sau mai știu eu ce ori pe cine… Parisul nocturn este o epopee!

Casetele 6 și 9 sunt disponibile.

De două luni încoace, faimoasele valize trebuie să fi fost, cu siguranță, mult întrebuințate. Nu speram nimic, dar țineam să văd, așa, fiindcă sunt sticlete și am nevoie să concretizez locurile și protagoniștii afacerii.

Între timp, bătrânul Chilou este în continuare scos din circuit, tot rumegându-și speranțele; căci el socotește că viteazul cavaler Bayard din serviciul lui își va pune doxa la contribuție și se va înființa acolo unde se află pus la păstrare. Béru își târâie papucii bodogănind. Sacul ăsta fără fund are mereu același motiv de suferință: foamea. Ferice de animalele ca el, care nu au în viață decât o grijă: să îmbuce. Dormitează, apoi pleacă la vânat; halesc și adorm la loc. În perioada împerecherii se reproduc și se cufundă iute înapoi, în ciclul halelii.

— Bun, îmi zice el, pă astă-seară am termenat-o ori ce naiba? Am niște șalupe ca plumbu', gagiu'! Cu tine, omu' nu mai stă locului! Amicu Dâra, primarele din Sân-Tolomaqu-Vechi, mi-a adus o gamelă de măruntaie, sper că javra aia dă nevastă-mea mi-o fi lăsat și mie. Să-

nnebunește după ea, calica; halitoare cum o știu, se prea poate să și-o-ndese pă toată-n corp. Cinci kile! Anu' trecut mi-a făcut figura cu burta: a crăpat douăspe porții. Am crezut că o să să spargă, dar m-am bucura' dăgeaba: o lingură de bicarbona' dă sodă și ietete-o pusă iar pe picere!

Îl sfătuiesc să se ducă să lingă cratița cât mai are timp. Și mâine mai e o zi.

— Atunci, pe mâine, Grasu'!

*

Știai că am să o iau din nou pe drumul crucii, înainte de a mă duce acasă? Parcă aș cânta *Bolero* de Ravel, cu scârba asta de imobil! Vin, plec, mă întorc din nou în el… Papapapam, papapapam, pampam.

La ora asta miazănoptică nu-i greu să parchezi. Un loc liber pe cinste, chiar în față la 116. Mă vâr cu măiestrie. Aceste 600 SL sunt ușor de manevrat pentru 2 tone 600, cât au.

Opresc motorul și mă pun pe gândit. Fără aer condiționat, geamurile se aburesc de la respirația mea. Fenomen de condensare, o să-ți explic. De ce stau la picioarele imobilului, punând pe picioare un plan? Pentru că aici este locul acțiunii. Aici, unde s-au petrecut omoruri și alte crime. O afacere cum nu-i alta. Mai „polițistă", te rog să remarci. Cu conotații gâgo-creștinești. Pe falsa banchetă din spatele bolidului meu am albumul sfeterisit din cufărul maestrului Damphdé-Oustouroï. O fi observat dispariția, scumpul maestru? Puțin probabil: nu-ți petreci viața umblând întruna la seif, doar dacă nu cumva ești Harpagon. Să vezi ce mutră o să facă atunci când o să constate că a fost ușurat de el! Îl iau și acționez lămpița cititoare de hărți. Am umblat pe șest până acum, așteptând să fim liniștiți, dar pot să-ți spun că această colecție de poze e închinată Thérèsei Genitrix-Desqueyroux, mai exact „căldurilor ei". Mamă, ce frumoasă operă porno ar ieși din ea, dacă i-aș pune explicațiile potrivite! Un adevărat documentar asupra academiei actriței: fofoloanca ei în prim plan, calmă, sub bucle, apoi aceeași, cu buzele inferioare deschise pe o căscătură antemergătoare. Restul se desfășoară după logica unei deșănțări erotice. O vezi pompând un toroipan, agitându-l înainte de a-l servi, plasând-l pe rând, în fofează și în cercul vicios. Luându-l pe sus, pe jos, de-a călare, în trap englezesc, în galop căzăcesc. Apoi se trece la prestații mai îndrăznețe, cu parteneri multipli, impetuoși, și, în general, bine înzestrați.

Îi recunosc pe Charly Genous, regulatorul profesionist, pe maestrul Damphdé-Oustouroï în persoană (cu melesteul mediocru), pe alți domni necunoscuți de mine, cu bâta bătătoare și cu perversități mai mult sau mai puțin clasice. O adunătură de halitori, sodomiți, regulatori multipoziționari, frecangii la patru mâini, alintători subtili.

În afara partenerilor masc., sunt și partenere fem. Acestea din urmă, mai puțin numeroase, dar mai vehemente cu mincinoasa. Printre aceste doamne, le recunosc pe cusătoresele de la cinci; ceea ce dovedește că locuitorii acestei case întrețineau efectiv, așa cum au găsit ei cu cale să cadă de acord, relații excelente (inclusiv sexuale). Flăcăul maestrul este un mare porcan, care a strâns în liniște mărturiile „căldurilor" Thérèsei. Cu ce intenție? Simplă preferință porcoasă? Sau, mai bine zis, dovezi ale „frivolității excesive" de care dădea dovadă vecină-sa? Iar capul lui mandea este pertinentizat de o întrebare: „Cine a făcut aceste clișee?" Dintr-odată, un răspuns logicizează în același dovleac al meu (poate un piculeț mai în dreapta decât întrebarea de la nivelul bulbului): „Miss Floare-de-Mai". Cine alta decât ea se afla la fața locului, în timpul acestor liturgii ale desfrâului? Să fi pozat delirațiile stupefiante ale drăgălașei Genitrix-Desqueyroux fără știința acesteia sau deliberat? În orice caz, era în cârdășie cu avocatul, de vreme ce el este deținătorul „documentarului".

O umbră ciocănește în geamul meu opac; îl cobor, acționându-l electric, pentru a lua contact cu Toinet care este însoțit tot de mica lui pakistaneză.

— O aduceam acasă pe Murielle, îmi zice el, când ți-am recunoscut rabla. Ce învârtești pe-aici, aștepți ceva invitați?

— Am venit să reflectez, îi răspund.

— La ce?

— La François Mauriac.

— Nu crezi că fiul lui, Claude, are mai mult talent decât el?

— Ba da, fac, încântat să constat că știa opera lui Claude Mauriac.

— Dar lui nu trebuie să-i spuneți, asta l-ar necăji; spre deosebire de ceea ce-și imaginează oamenii, fiii care îmbrățișează cariera părinților lor au oroare să fie considerați superiori acestora din urmă. Într-o zi, i-am spus lui Claude Brasseur[46] că îl preferam lui Pierre; era gata-gata să-mi șteargă una peste bot.

Toinet întrebă:

— Mă duci acasă?

— *Yes*, bacalaureatule.

O duce pe Murielle într-un colț întunecat, pentru hiper-pupatul de la revedere. Fără caterincă, băiatul ăsta ar putea fi cu adevărat fiul meu! După ce-și duce la îndeplinire despărțirea, vine și se instalează lângă mine, pentru ca să mân măgarul; dar o forță cenușie ca un gust de fiere mă reține.

— Ce-ți tropăie prin bilă? murmură adoptatul meu.

— Un mister pe care nu-l pot elucida mai devreme de mâine, Tonache.

Îi povestesc „interviul" nostru cu Ernest, fugacele mesager.

— El m-a asigurat că a luat faimoasele valize albe de la baba rusoaică de jos. Și trebuie să fie exact, căci nu putea să născocească acest personaj.

— Tre' s-o interogăm pe muiere.

— Nu, c-o să mă jenez! Dar nu înainte de mâine: e ora unu și un sfert!

El rânjește:

— Doar știi prea bine că n-ai să aștepți, bătrâne. Ca dovadă, ești aici! N-ai venit tu încoace ca să tai frunză. Te știu eu.

— Dar o să asmută mulțimile!

— S-o crezi tu: dacă e rusoaică, îi place fantezia.

Se gândește:

— Știi ceva, Antoine? Înainte de a te duce la ea, ar trebui să-i pui zbârnâitoarea în urmărire.

— Zău?

— Cugetă. Dacă văduva asta e compromisă în toată chestia, după vizita ta tardivă o să dea năvală să-și pună la curent eventualii complici.

Mă întorc spre acest frumos adolescent numai gropițe. Uite unu' pe care o să-l pape gagicile, te anunț eu, și încă de jos în sus!

— Știi că ești înzestrat, Toinet?

— De când mă tot screm să te fac să înțelegi! ripostează el cu modestie.

În timp ce „iau măsurile" preconizate de „fiul meu", acesta îmi pune sub nas vârful degetelor lui.

— Miroase! îmi ordonă. Parfumurile Arabiei, bătrâne! Ador păsăricile care miros frumos, tu nu?

— Ba da, îi răspund. E o trăsătură de familie!

CAPESMETU

Coana Iurovici dă o reprezentație de noapte. Dacă ai vedea-o cu ochii ei înfăinați, de cucuvea pe care îți ațintești proiectorul! Cămașă de noapte din satin verde ca smaragdul, bonețică de dantelă albă cu băieri verzi, papuci cu pene de struț, capot de catifea bleu-triumf, cu guler lat, de hermină. Are aerul unei bătrâne împărătese a Rusiei, căreia tocmai i s-a deschis sarcofagul. O incontestabilă măreție se degajă din persoana ei. În loc să considere de prost gust vizita mea incalificabil de târzie, ea exclamă, recunoscându-mă:

— Ah! Dumneavoastră sunteți. Știam eu!

Iar eu, în uimire:

— Ce știați, Majestate?

— Soneria! Parcă era ceva cunoscut. M-am gândit imediat că dumneavoastră sunteți!

— Premoniție, Alteță?

— Nu, dar câteodată am prrresimțiri.

E o nebunie câți oameni posedă (sau pretind că-l) acest dar al ghicitului. Beleaua e că ei afirmă asta întotdeauna „după", niciodată înainte.

— Intrrră, drrragă băiete, intrrră repede. Să-ți prrrepar puțină cafea?

— Fără să vă fac complimente, înălțimea Voastră, m-ar împiedica să dorm.

— Atunci un deget de rrrachiu de prrune?

Mă face să mă gândesc la *Arsenic și dantelă veche*[47]; cele două bătrâne își otrăveau invitații, chiar cu rachiu de prune, nu?

— Mai bine nu, este ora la care nu mai pun nimic în gură; așa mi-a prescris doctorul.

Baba nu-i rusoaică degeaba; cum aude cuvântul „doctor", i se aprinde becul și vrea să afle totul despre problemele tale: tensiunea arterială, colesterolul, dacă rahatul îți este perfect mulat și are dimensiunile reglementare. O opresc, tăindu-i macaroana cu autoritate:

— Auziți, doamnă Mare-Ducesă, vă dați seama că, dacă am luat inițiativa să vă scol din somn la această oră necuviințoasă (cu accentul pe care-l cară după ea, pot să faci garagață fără probleme), am un motiv grav. Iată care-i baiul Magnificență Suverană: vă amintiți că ați făcut apel la un transportator, acum vreo două luni?

— Ce transportator? nu înțelege ea.

— Adică un serviciu de mesagerie la domiciliu. Le dai telefon să treacă să ia un lucru de la tine de acasă, ei vin și îl livrează acolo unde dorești.

Ea dă din cap și apoi pocnește din degete.

— Oh! da! Valizele Thérèsei!

Dau drumul unui pic de adrenalină.

— Îmi puteți povesti faptele, Majestatea Voastră Feculentă?

— E vorba de două valize albe care îi aparțin Thérèsei.

— Sunteți prietenă bună cu ea? observ eu în treacăt.

— Mult iubesc pe ea. E foarte șarrrrmantă fată. Actrrriță eu fost și îi mai dau câte un sfat.[48]

Trebuie să fie pasionante sfaturile unei bătrâne sfârleze ca madam Iurovici. Jocul ei de scenă trebuie să merite o reconstituire istorică. Poate că o fi existând înregistrări ale declamației sale pe plăci de

gramofon marca „Vocea stăpânului”?

— Cine v-a dat valizele, Prințesă?

— Păi, chiar ea.

De data asta, vezi tu, primesc în mutră cea mai mare tartă cu frișcă.

Totul se mișcă, totul se clatină. Doxa mi se înnoadă ca o codiță de cireașă prelucrată de o limbă de lesbiană.

— E hai, doamnă Iurovici (o destitui, momentan, sub efectul pernicios al stupefacției), vreți să pretindeți că Thérèse ÎN PERSOANĂ v-a adus valizele?

— Nu pretind, afirm, tinere prietene!

E o umbră de parapon în replica ei, în ciuda faptului că întrebuințează cuvântul „prieten”. Această baborniță a stepelor nu trebuie să fie călcată pe țâțe, pentru că altminteri se îmbățoșează la iuțeală!

— Dar, Regina mea Venerată, pentru ce s-ar fi umerit să care până la dumneavoastră bagajele, de vreme ce venea un comisionar să le ia?

— Fiindcă pleca în călătorie chiar atunci, cu mașină sporrrt. Nu loc pentru valize. Trimetea la ele gara de Nord, iar nepot al ei urma să-i ia din casete, a doua zi, și să aducă, mda? Bani ea lăsat pentru mesager și un bacșiș gras. Am șovăit să dau lui, căci tipul mutră de pungaș! De ce mă întrebați toate astea? Valizele pierdute? N-ar fi de mirare, mesagerul arătat foarrrte rrrău!

— Nu, nu, fiți pe pace, valizele au fost depuse cu bine în casete. Tânăra dumneavoastră prietenă, Thérèse, v-a povestit ce călătorie face?

— Ea spus realizator de cinema cu mult talent. Vrut la ea făcut să joace.

— În patul lui! rânjesc eu ca prostul.

— Eh! schelălăie Mamaia, dacă trebuie culcat, te culci. Pen-trrru asta e făcut fese! Nu trebuit să scape afacerrrea!

— Și dacă asta nu duce la nimic?

— Atunci ai încasat-o în fund, amice! Nu-i nicio nenorrro-cirrre.

*

Îl pun pe puști la curent, iar el e la fel de uluit ca și mine.

— Crezi că te-a dus cu prețul?

— Am impresia că nu, totuși n-am încredere în ea.

Ne întoarcem la Saint Cloud pălăvrăgind. Chestiile curcănești îl entuziasmează la culme pe Toinetul-meu-plin-de-bacuri! E mort de surexcitare. „Flirtul aprofundat” cu tânăra studentă pakistaneză nu i-a calmat freneziile.

— Nu suni la masa de ascultare, ca să vezi dacă ea a reacționat?

— Ei trebuie să mă informeze, în caz afirmativ. Cum el continuă să-mi tot zgândăre ampenajul gogoloaielor, înainte de a ne băga în cârpe,

sbârnâi la goroveții de la „Urechea ciulită”. Nimic!

— Va să zică a spus adevărul, deduce Antoine II.

— Așa cred. Întrebările mele n-au tulburat-o nici cât negru sub unghie.

Oftează:

— Dacă în valize nu e Thérèse Genitrix atunci cine altcineva a fost asasinat?

— O să aflăm noi, până la urmă.

— Și asta nu te mobilizează mai mult de atât, bătrâne? se răzvrătește Avântatul. Eu unul mă întreb cum am să reușesc să mai adorm!

— Poate culcându-te într-un pat și închizând ochii, după ce faci întuneric în cameră, îi sugerez; în orice caz, asta e una dintre rețetele mele preferate și am aplicat-o întotdeauna.

CAPODOPERAT

Cât e de bine când poți să verifici – după favorurile pe care ți Le acordă – marea generozitate a lui Dumnezeu, și să-I mulțumești cu umilință.

Întorcându-mă la Paris, a doua zi, cu Toinet lângă mine, am impresia că face parte din echipa mea de o veșnicie și nu mă mai uit la el cu privirea aia neclintită cu care îl acopeream doar în urmă cu un an. Acest copil de răufăcători, sămânță a violenței, mereu la limita faptelor reprobabile, această pușlama care nu se simțea bine decât în tovărășia javrelor de la școala lui, care învăța puțin și prost, care trecea de la tandrețe la cinism, ca un biciclist de la soare la umbră, mă chinuia. Avea elanuri frumoase, dar dădea atâtea semne de răzvrătire! Vânat de periferie – deși a noastră era una înstărită – mă făcea să aștept, din partea lui, în fiecare moment, o boacănă! Și acum, iată-l complet mântuit, copt, cuminți t, conștient că are un destin de împlinit și că acesta trebuia să fie alb ca zăpada; nu pentru el, ci pentru noi. Este miracolul pe care Félicie a mea îl va înfăptui întotdeauna prin dragostea ei – fără să lase impresia că ar face ceva – în bătălia purtată de forțele Binelui.

E nițel cam sforăitor cel Antonio? Mai mult San decât Antonio? Nu te formaliza: asta compensează restul. TOT restul!

În timp ce-mi conduc 600 SL-ul, Toinet examinează albumul și comentează fiecare imagine:

— Oh! ia uite, da' putoare mai e Thérèse asta. Ai văzut ce și-a căscat cutia cu minuni. Parcă-i tunelul de sub Marea Mânecii. Ce-i mai plac mângâierile! Urbi et orbi! Șase! Făcălețul părosului ăstuia urât zici că-i King-Kong copil! E boală curată să-ți placă regulatul în asemenea proporții. Spuneai că o apuca din senin și atunci îi trebuia carne de urgență?

— Așa mi-au explicat Floare-de-Mai și Charly Genous.

— Avocatul e tipu' ăsta burtos cu râma aia bleagă?

— El însuși.

— De ce crezi tu că a făcut albumul ăsta ton *abogado*? (A învățat la școală spaniola, ca a doua limbă.)

— Probabil că-i plac suvenirurile de genul ăsta.

— Nu cumva șantaja pe cineva cu aceste imagini pioase?

— Pe cine să șantajeze? Figurează chiar el în trupă, tipul cu scula de aramă turnează filme porno; unul dintre protagoniști este băiatul de la măcelărie și celălalt este poștașul care aduce recomandatele; crezi că gagii ăștia or avea lovele?

— Lipsesc, observă Toinet.

— Despre ce vorbești, fiule?

— Despre poze. Uite…

Frunzărește iute albumul.

— Sunt spații goale, dar colțurile adezive care fixau pozele au rămas la locul lor. Au fost scoase din lot unele clișee.

Categoric, puștiul ăsta continuă să mă epateze; îmi calcă pe urme. El pune cartea cu poze înapoi, în spatele rablei.

— Prin urmare, astăzi termini cu funcția ta de mare șef peste curcani?

— După-masă îmi primesc succesorul, ca să-i prezint Marea Colivie.

— N-ai o strângere de inimă?

— Mă calcă pe nervi pentru că trebuie să fac pe mondenul, altfel mi se fâlfâie!

— O să fii obligat să oprești ancheta, mai ales în ce NE privește?

Mă întorc spre el și-i zâmbesc:

— Aiurea, omulețule! Ai mai văzut tu dulău înfometat care să-și lase osul cât timp mai are pe el puțină carne?

— Ah, bun! Și cum o să te descurci dacă nu mai ai la dispoziție angrenajul polițienesc?

— O să-l pun în funcție pe ăla din capul meu, nu-ți face griji.

— Cine-i boul care te înlocuiește?

— Un bou. Genul ăla de prefect-de-încredere al noului guvern; te-ai prins la schiță?

— Politica e întotdeauna în direct cu administrația?

— Dacă n-ar fi, n-ar mai fi politică.

După acest schimb de vederi a cărui seriozitate nu-ți poate scăpa, ajungem la Turnul Picnit. Plantonul meu pe post de topor de oase zbiară de îndată ce trec pragul:

— Domnul Mathis, directorul laboratorului, vă căuta cu efervescență, domnule director. Cere pentru ca să vă urcați direct la dânsul, să vă facă o comuniune de cea mai înaltă importație.

Mă opresc în fața lui, ceea ce-l face să pălească precum Siberia când sosește decembrie.

— N-ai să-ți poți păstra funcția cu asemenea carențe de vocabular, Barbandos, îi spun. Îți acord o ultimă șansă: învață Larousse-ul pe dinafară în loc să citești *Paris-Turf*. Pentru săptămâna viitoare ai să mi-l studiezi pe „A”, de la cuvântul „abaca”, până la cuvântul „aloetic”, și unul și celălalt privind plantele; o să te pun să mi le reciți!

Escortat mereu de Toinet, care își rânjește fasolea, mă duc la Mathias. Rar îl poți găsi inactiv pe Arămiu! Și totuși, stă cu spatele lipit de lunga bancă metalică pe care robotește și o ține strâns îmbrățișată pe asistentă-amantă-nepoată. E nasoală de-ți spulberă biloaiele, dar el e nebun după ea, mă frate! Trebuie să fie plăcut să iubești o femeie nasoală. Să nu-i mai vezi sluțenia și să te îndopi cu calitățile ei intrinuscate, ce fericire delicată.

— Antoine! Oh, Antoine! îmi zice, repezindu-se să mă efuzioneze. Dacă ai știi! Dacă ai știi! Ai avut mână bună când ai descoperit dosarul ăsta. E de o importanță ca-pi-ta-lă!

— Ai putut să-l decriptezi?

— Nu eu, ea, *Red Dahlia*! Fata asta minunată e un geniu. Mi-am pierdut noaptea să buchisesc textul ăsta care părea incoerent. Ceea ce îl face ermetic e că folosește cuvinte obișnuite, fraze normale, dar care nu spun nimic. Am încercat totul: să citesc un rând din două, apoi unul din trei etc. Nimic! Am încercat să-l defrișez păstrând doar un cuvânt din două, din trei, patru; cinci, șase și așa mai departe. Tot nimic! Am procedat la o abordare pe dos. Zero! Am…

Îi ating brațul:

— Bătrâne Vână-de-bou, dacă te-ai opri din enumerarea lucrurilor care n-au mers, ca să-mi spui soluția, n-am câștiga ceva timp?

— Iartă-mă, revine el la realitate; ea singură, cu frumoșii ei ochi roz, cu dulcea ei mustață roșcată, cu sânii ei mari și căzuți și cu adorabilul ei fund de brutăreasă; ea, sublima, e cea care a descifrat enigma! Ea, delicioasa, răpitoarea, a cărei inteligență radiază…

Glorificata, pudică, se bâlbâie:

— Stai, nene, te rog. Veniți, domnule director, traducerea pe care am făcut-o după acest document e aici, pe masă, așezați-vă și citiți-o!

Eu o ascult docil, impresionat de autoritatea acestei urâtanii savante. Din cele câteva pagini despre care ți-am spus acolo unde a trebuit, nu a rămas decât una. Dar ce zic? O jumătate. Douăzeci de

rânduri dactilografiate. Dar ce rânduri! Citindu-le, simt cum mi se descrețesc perii de sub braț. Citesc din nou, apoi o a treia oară, aproape că le învăț pe dinafară. Aș putea să mă duc să cânt acest text pe scenă la *Olympia*, dacă mi s-ar plăti un onorariu convenabil. Mă gândesc intens la ce s-ar fi întâmplat dacă prodigioasa mea inteligență nu ar fi venit de hac combinației seifului!

— Micuțo, fac eu către nepoată, traducerea originalului v-a fost inspirată de domnul în Dumnezeu (nu pot spune în „persoană", când e vorba de Domnul).

Ea modestizează din pleoape, dar e udă, sunt convins (o să-i spun lui unchi-su să verifice).

— Prin ce miracol ai reușit să descoperi ce i-a scăpat unui mare profesionist ca unchiulețul dumitale?

— Și nu i-a luat decât un sfert de oră! întărește Roșcatul.

— Din cauza cifrelor care figurau în documentul inițial, răspunde grațioasa asistentă cu coapse de scroafă premiată.

— Toate numerele care sunt înscrise acolo formează grupe de trei și patru cifre. Prima indică rândul, a doua litera, în afara cazului în care numărul are patru cifre; atunci, înseamnă că amplasamentul literei depășește zecile și trebuie să o iei pe a doua și pe a treia. Cât despre a patra, aceasta indică ordinea cuvântului care este pe cale de a fi format; foarte simplu, nu-i așa?

— Foarte simplu, spun eu amețit, nu mă îndoiesc că mă voi prinde la cea de a patra demonstrație.

Toinet, care și-a îngăduit să facă cunoștință cu textul, tropăie pe loc de nerăbdare.

— Grăsanul tău de avocat, îmi face el, ți-ar fi dat prin minte o chestie așa de enormă?

— Nu chiar, sunt eu de acord.

— Ce faci? Îl salți?

— Fără grabă, Pușiule. Așa crezi tu că se procedează? Niciun judecător de instrucție n-o să-ți elibereze vreodată un mandat de aducere contra unui avocat, numai pentru că acestuia i-a fost furat din seif un document scris într-o păsărească de neînțeles, căruia o adorabilă laborantă crede că i-a găsit o descifrare priepută doar de ea. Mi-ar râde în nas! M-ar crede diliu!

— Păi dacă tu nu faci nimic!

— Cine îți spune că n-o să fac nimic?

Un plan sticlește în cutia mea cu idei. Îl apuc de coadă, pentru ca să-l arăt acestor domni. Este îndrăzneț, deci va fi eficace.

— Și tu o să ai de de lucru, Curajosule. Și tu!

Îmi consult ceasul, ceea ce e de preferat consultării unui specialist în boli venerice. Ora zece. Mai avem patru ore până ce îmi voi primi succesorul. Ar trebui să-mi ajungă.

CAPEMÂNĂ

Trebuie că scumpul maestru trage la măsea, căci în dimineața asta ate o voce nu prea comestibilă, ca și cum s-ar fi gargarisit cu ouă răscoapte tăvălite prin cuie de tapițerie. Cu picioarele puse pe biroul meu (posesiv de o precaritate vertiginoasă), urmăresc, prin intermediul difuzorului, conversația lui Damphdé-Oustouroï cu Toinet. E serios ca un secretar al papei, puștiul! Pune atâta suflet în rolul lui, de parcă ar fi vorba de un examen de intrare la Comedia Franceză.

— Maestrul Damphdé-Oustouroï?

— Despre ce e vorba? îl bruschează palavragiul.

— Numele meu nu v-ar spune nimic…

Clănțăul este psiholog și adulmecă imediat ceva putred, ceea ce îl face să se oțărască:

— Nicio conversație nu se poate face cu anonimi; numele dumeavoastră, altfel închid.

— Sunt amiralul Darlan, face puștiul fără să clipească.

Vezi tu, îmi place Antoine *number two*. Între ei începe un braț-de-fier. Dacă Damphdé-Oustouroï închide, Toinet a luat-o în dinți. Dacă nu o face, mlădița mea marchează primul punct.

O clipă de tăcere, mobilată de respirația greoaie a maestrului.

— Am oroare de șmecheri! declară el, în cele din urmă. Toinache conduce cu 15 la zero.

— Nu sunt un șmecher, răspunde băiatul meu. Voiam doar să știu ce aveți de spus în legătură cu albumul de fotografii.

Punctele de stupefacție emise de creierul avocatului trec ca în stol de rândunele în migrație pe cerul Parisului, puțin cam cețos azi.

— Nu-nțeleg! bodogănește el.

— Vorbesc despre această delicioasă culegere de poze întru gloria partidelor de găurică ale vecinei dumneavoastră de jos, maestre. Și dumneavoastră figurați în ele; folosesc acest termen dinadins, căci participarea dumneavoastră, după părerea mea, e destul de modestă.

— Un moment! latră terlocutorul lui Antoine.

Acum, să fii convins că dă fuga la seif. Puștiul închide.

— Ești sonat! obiectez.

— O să-l chem mai târziu, lasă-l să turbeze de unul singur. Auziți-l pe acest vechi – de pe acum – sticlete; a prins gust, gagiul!

În timpul acestei perioade „albe”, recitesc predigriul lui Damphdé-

Oustouroï, care tocmai mi-a fost trimis prin fax și al cărui tuș este cât se poate de proaspăt. Măreață figură! Imediat după facultatea de drept, scumpul maestru a făcut parte din mișcarea de extremă dreaptă. Comparat cu el, moș Nonoeil este un comunard. Trecut încărcat în Algeria, unde a instalat electricitatea în testiculele unei gloate de arabi. A fost implicat într-un atentat care a cauzat moartea a trei persoane; culpabilitatea lui neputând fi stabilită dar, a scăpat din lipsă de probe. Altă inculpare pentru complicitate, în urma asasinării generalului Louméapédos. Și de data asta, tot lipsă de probe. Trec peste organizarea unui partid neo-nazist clandestin. Pe plan privat, este cunoscut pentru moravurile sale depravate și a fost bănuit că a pus la cale niște serate fierbinți la care ar fi participat adolescenți de ambe sexe. Din punct de vedere profesional, este considerat ca un avocat „eficace", pentru care toate mijloacele sunt bune ca să-și impună punctul de vedere. Este specializat în delicte privind moravurile.

Pun hârtia jos.

— Frumoasă scârboșenie, nu? murmură Toinet.

— Omul potrivit la locul potrivit.

— Ai să vezi tu cum o să-l strâng cu ușa pe ticălosul ăsta!

— Binișor, băiețică, binișor; nu ajungi la nimic cu exaltarea. Ca să reușești în acest job, pe primul plan e sângele rece. Lasă deoparte patima, pușțiule. În orice împrejurare, trebuie să-ți păstrezi un calm de ceasornicar.

— O.K., sfinția ta!

— Mai ales, să nu începi să te simți ofensat, altfel îți dau câteva la fund; sunt clar și convingător?

Îmi zâmbește dezarmant.

— Da, tată, dar nu intra în panică: te respect și te admir. Ai să fii mereu idolul meu!

În această clipă, face iar numărul lui Damphdé-Oustouroï. Celălalt, știind cine îl sună, ridică receptorul, dar nu vorbește.

— Ei? întreabă Toinet.

Avocatul nu-i un mucea. Știe să înfrunte cele mai parșive lovituri, ticălosul. Cu trecutul pe care îl trage după el, asta e o lovitură de copită a sorții, care o să-l facă să-și tragă un pumn în dovleac.

— Ce urmează după asta? întreabă, în sfârșit.

— Ghiciți!

— Lovele?

— Ați câștigat!

Oftatul gagiului. De ușurare.

— Ați dat-o-n bară: sunt lefter. Am idei, dar n-am bani.

— Tocmai: când ai idei, îi găsești.

— Trebuie mulți?

— Să tot fie un milion!

Nesuferitul ins pune o întrebare destinată să-și descumpănească interlocutorul, ca probă că știe să conducă în ceață.

— Ce vârstă aveți?

— Mai mult! răspunde fără șovăială Antoine bis.

— Precis că sunteți foarte tânăr, evaluează colecționarul de imagini păsărisuculente.

— Poate că sunt oameni mai vârstnici în jurul meu, emite „fiul" meu. Va să zică, ce-i cu purcoiul meu?

— Nici nu se pune problema, vă repet că n-am mălai, bătrâne.

— Fără familiarități, declară Toinet punând jos receptorul. Un adevărat meșter, puștiul. Câtă pricepere!

— De data asta îl las să fiarbă în zeama lui până pe la mijlocul amiezii, hotărăște el. Pot să asist la întronarea succesorului tău, înainte de a-l lua iarăși de gâlci pe ăsta?

— Să știi că e mai puțin animată decât o coridă.

— N-am văzut niciodată o coridă.

— O.K.! asistă, Toinet, asistă. Sper să nu te necăjești prea tare, căci, acum, n-o să am o poziție glorioasă.

— Tu ești întotdeauna într-o poziție glorioasă, bătrâne. Ceea ce te deosebește pe tine de alții este că lumina nu cade PE tine, ci iese DIN tine!

*

Mi-l imaginam eu „diferit" pe succesorul meu, dar nici „chiar așa". Un îngrijorat! Înalt, îmbrăcat într-un costum gri, cu croială englezească. Are favoriți mai lungi decât clăpăugele, un nas lung și ascuțit, o privire ostilă tuturor lucrurilor, buze între care n-ai reușit să strecori o carte de joc, obraji scobiți; destul de prognat, cu probleme valvulare care i se anunță pe curând, după cum simt eu. Tenul îi este de un cenușiu „hambar", manierele de o politețe absolut diplomatică, iar când i se întâmplă să reguleze, probabil că își notează treaba în agendă, pentru ca să-și amintească în cursul anilor următori. Gagiul e în grațiile guvernului, căci ministrul vine în persoană ca să-l instaleze. După prezentările quasi-unilaterale (puținul pe care mi-l acordă este disprețuitor), îmi spune:

— Arată-i instituția domnului director, San Antonio; în timpul ăsta, o să mă duc până la Criminală, ca să discut afacerea care îmi stă pe suflet și care a rămas într-un punct mort!

Trosc! Cupa cu venin băută până la fund; până la fund! Nu mă cruță deloc, lupul ăsta mare și rău.

— Dacă binevoiți, o să începem cu laboratorul, dom' director.

— Cum doriți, îmi răspunde Găoază.

Ar putea avea o altă „atitudine" față de mine. Nu i-am făcut nimic

tâmpitului, decât că i-am ținut locul cald. Bun, urcăm scara de piatră până în bârlogul lui Mathias. În jurul lui Roșcoveanță e o duzină de tipi în halate albe pătate, făcând analize, realizând preparate mai mult sau mai puțin trăsnet. Pute a produse chimice. Cu ochi critic, noul stăpân al Curcănăriei inspectează cu mâinile la spate. I-l prezint pe Mathias, dar el nu vede mâna pe care i-o întinde înflăcăratul și se mulțumește să-i adreseze un clătinat distant din cap.

— Halatele astea albe, nu mai sunt deloc astfel, remarcă posomorâta persoană; de aici înainte să purtați halate verzi, ca în spitale, așa nu vor mai părea murdare.

Mathias răspunde scurt:

— Bine, domnule.

— Știți că eu sunt noul director? face lunganul.

— Da, domnule.

— Prin urmare, nimic nu vă oprește să folosiți acest titlu când îmi vorbiți!

Mathias nu răspunde nimic. Amanta-asistentă-nepoată, în culmea enervării, scapă o retortă care se sparge pe dale. „Noul” mă întreabă:

— Aparatele sparte sunt reținute din salariile celor vinovați?

— Încă nu au fost asimilați servitoarelor dinaintea războiului din 1914, îi răspund, dar putem avea în vedere acest lucru.

Nebun de furie, succesorul meu iese din laborator țăcănindu-și tocurile pe ciment. Mă țin pe urmele lui, la trei pași distanță. Mereu ofensat, se repede pe scară, cu siguranță ca să-i toarne domnului ministru necuviințele noastre. Și, tocmai atunci, „Micul Iisus îl pedepsește”, cum îmi spunea mama-mare când făceam vreo prostie „care mi se întorcea împotrivă”. Iată-l pe acest mare nătărău zburător că începe chiar să zboare. Se împiedică, alunecă de pe scară, descrie un salt accentuat de înălțimea lui și își turtește mutra pe palierul intermediar, cu douăsprezece trepte mai jos. Plantonul Jean Pramplin, care venea spre noi, îl încasează în gogoloaie și, urlă apucându-se de surorile Bronte. Toți dau fuga. Eu mă precipit idem. Succesorul meu nu pare deloc în stare să-mi succeadă, trebuie să spunem lucrurilor pe nume! Cu mecla stâlcită, cu un picior sau două rupte, cu dinții risipiți ca boabele de orez pe treptele unei biserici, într-o zi de nuntă. Se tânguie în sângele lui, sărăcuțul.

— Puteți mișca degetele de la picioare, domnule director? mă interesez eu.

Nu-mi răspunde nimic din cauză de leșin.

*

Unul care încasează în gingii această lovitură a sorții este ministrul meu.

— Ce chestie urâtă! exclamă el în fața corpului nițel în zigzag al

„alesului” său.

— Da, subliniez eu, cred că această casă nu i-a reușit; când nu ești capabil să-ți folosești scara, cum să reușești să utilizezi un angrenaj complicat.

Mi-a scăpat. Sprâncenatul își ațintește asupra mea privirea de vameș care a găsit prafuri în izmenele unui emigrant marocan.

— Nu ești deloc generos, San-Antonio, mă mustră el.

— Butadele mele o iau deseori înaintea gândului, pledez. Infirmierii iau ce a mai rămas din fugitivul meu succesor, pentru a încerca să refacă, cel puțin, un prefect în stare de funcționare (dar o să le ia ceva timp!).

— Așteptând să vedem care sunt urmările acestui accident, vei continua să asiguri mersul instituției, spune omul cu mâna și pleoapele ca de plumb.

— Contați pe mine, domnule ministru.

Mormăie, întorcându-mi spatele.

— Aș vrea să pot.

Sunt ca biciuit. Rănit până-n măduvă! Repede, revanșa! Vreau să-l văd bâlbâind scuze, îmbăloșând complimente, bătându-mă pe spate, comprimându-mi falangele, scuturându-mi antebrațul, vădindu-și confuzia, clamându-mi meritele. Și, prin voința mea, aici o să-l aduc! Îmi jur. Și dacă există vreun om care nu jură în fața sa, ăla-s eu!

*

Toinet este ghemuit într-unul din fotoliile mele, cu amândouă picioarele pe același braț (doamnele sunt cele care și le pun pe ale lor pe *ambele brațe*, după ce le scap de chiloți).

— Tu, care voiai să asiști la predarea puterii, ai ratat cel mai frumos looping pe care un nătărău l-a executat vreodată pe scară, îi spun.

— Pierdut! protestează scumpul meu copil: dimpotrivă, l-am reușit cu brio.

Își subliniază spusele cu un zâmbet fericit și, pentru accentuare, îmi face cu ochiul.

— Nu înțeleg…

Scoate din buzunări o bobină de fir de nailon.

— Nu prevedeam că va fi așa de reușit, așa de mare.

Halesc aer, dar el pricepe ceea ce emoția mă împiedică să proferez.

— De exemplu, dacă ați fi coborât pe scară unul lângă altul, nu ar fi putut funcționa. În plus, era nervos ca un păduche, nătărăul!

— Vrei să zici că tu ai…?

— *Yes*, directorache. În timp ce voi erați la laborator. Mi-a luat exact douăzeci și două de secunde, am cronometrat.

Și îmi explică.

— Imobil vechi. Țevile de la calorifer merg de-a lungul plintei scărilor. Îmi trec firul între tub și perete, mă reped, ținând și capătul și bobina, până la privata care se află în față. Las dublul fir transparent să atârne pe treapta aleasă și, apoi, în golul scării. Aștept, ținând foarte bine lațul meu de prins neghiobi. Șansă fabuloasă: lunganul ăla tâmpit dă buzna. Când pune un papainog pe treapta de deasupra firului meu, trag de el; Mister Blegovici se rostogolește. În timp ce plonjează, eu trag – din closet – firul și mă încui înăuntru, așteptând să se liniștească tămbălăul.

— Toinet… bâlbâi eu cu o voce foarte scăzută. Oh, Toinet… Dar ești un asasin, omul ăsta putea să moară! De altfel, îi este foarte rău!

Puștiul roșește:

— Ia zi, bătrâne, doar n-o să te înfurii pentru o simplă farsă!

Sar în sus:

— O farsă! Cu mutra harcea-parcea, cu un picior rupt și probabil cu o leziune la o vertebră! Dar tipul ăsta riscă să-și petreacă tot restul zilelor lui într-un cărucior!

Adoptatul meu își lasă capul în jos ca Clovis (chiar nițel mai jos):

— Evident că eu n-am văzut așa lucrurile, meaculpabilizează el. Mă gândeam că o să-și facă doar niște vânătăi și cucuie.

— Are ȘI de-astea!

Mă ridic și îmi calmez enervarea, bătând biroul cu pasul, cum făcea scumpul meu Hachille.

Ce-o mai fi făcând acest scump Bătrân-Coclit? Trebuie să-i crească ciuperci pe catalige, în celula aia în care îl țin. Visând la el, mă liniștesc.

— Pentru mine ai făcut asta, nu-i așa, pușlama? îl întreb pe Antoine.

— Ai descoperit singur! rânjește pungașul meu de plod.

— Pe viitor să cântărești care sunt urmările faptelor tale, maica măsii! Dacă te apuci să-i decimezi pe toți oamenii care îmi vor sta în cale, Atilla va avea un palmares asemănător cu al abatelui Pierre, în comparație cu al tău!

— Nu m-am gândit, bătrâne; dar nu vreau să-ți sufle nimeni în ciorbă.

Sună cineva la ușă: sunt Pinaud și Béru, Stan și Bran ai Stabilimentului Picioare-împuțite. Băbătia îi declară lui Toinet:

— Gata, ți-am contactat gagiul. Cred că e numai bun.

— Pot să știu și eu? frazez.

Toinet îmi explică:

— Am considerat că ar fi mult mai impresionant pentru maestru, dacă ar fi hărțuit de mai multe persoane, în loc de una singură. Atunci, am pus-o pe secretara ta – care, fie spus în treacăt, merită să viziteze mica garsonieră de alături – să-l cheme și, mai târziu, pe

domnul Pinaud.

Rămân înmărmurit încă o dată de psihologia de care dă dovadă „vlăstarul” meu.

— Ce a zis? îl întreb pe Boșorogul-Boșorogilor.

— Că se ocupă cu strânsul sumei și că o s-o aibă mâine; o să-mi aștepte instrucțiunile cu începere de la prânz.

— În afară de asta, ce ți-a mai spus?

— De un dosărel care a dispărut odată cu albumul.

— Și?

— I-am răspuns că nu cunosc acest detaliu și, pentru că protesta, i-am trântit telefonul în nas.

— Foarte bine! Acest document a fost descifrat printr-o minune; logic, ar fi trebuit să nu fie. Noi – Toinet, în orice caz – ne vom purta ca și cum a rămas literă moartă. Dacă Damphdé-Oustouroï plătește, cu adevărat, o răscumpărare, ai să-i restitui scârba aia de dosar, împreună cu pozele, ai înțeles, băiatu’?

— Înțeles. Crezi că o să plătească?

— Ceea ce cred eu, dragule, e că mâine ai să joci o partidă dificilă și că îți vei lua niște riscuri enorme. Dacă ți s-ar întâmpla o nenorocire nu mi-ar mai rămâne altceva de făcut decât să-mi arunc dovleacul în aer!

Mă pironește cu un aer șocat:

— Pentru mama Félicie e foarte drăguț ce spui tu aici, bătrâne. Ai un fel de-a te gândi la ea care mă face să plâng și cu fundul.

CAPERE

Întâlnirea a fost fixată în hol, la *Royal Monceau*. Pentru a face față acestui hotel agreabil, Antoine și-a pus vestonul, cu o cămașă bleu ca cerul și o cravată în dulgi albastre și roșii. Este pieptănat impecabil și nu „cu lațe”, cum îi reproșează deseori mama. Ține într-o mapă umflată albumul și dosarul și arborează la butonieră o insignă închinată gloriei Canalului +, așa cum a convenit cu maestrul Damphdé-Oustouroï. Așteaptă pe o canapea monumentală, adâncă precum un mormânt faraonic.

Două cuvinte, înainte de sosirea maestrului, ca să te informez ce dispoziții am dat: primo, puștiul poartă, ca mulți tineri, un cercel care în realitate este un microfon miniaturizat, fără fir, inventat de cuplul Mathias-nepoata-asistentă-amantă. După întinsele mele cunoștințe,

asta e chiar prima oară când un microfon e folosit așa de ostentativ. De obicei, serviciile noastre se căznesc să îl camufleze în reverele hainei, în nodul cravatei sau în ceasul-brățară; de data asta, cărțile sunt puse pe masă. Trebuie să te inspiri întotdeauna de la Edgar Poe; lucrurile devin invizibile doar dacă nu le ascunzi. Secundo, domnul Blanc, abia întors din vacanță exact acum o oră și pe care am avut timp să-l documentez, citește *Financial Times* într-un fotoliu învecinat, înțolit în costum bleumarin la două rânduri, cu ochelarii montați în aur călare pe nas, de-ți vine să juri că e un diplomat negru în misiune, în capitală. Tertio, Béru, Pinuche, Mathias și mandea suntem instalați într-o camionetă banală, ale cărei laturi poartă adresa unui reputat florist, scrisă cu litere aurii. Sistemul de ascultare e în funcțiune, acționat de Ruginitul. Pe moment, nu se aude decât o zarvă ștearsă din hol, având ca supraimpresiune sonoră respirația liniștită a lui Toinet. Nu-i deloc emoționată pușlamaua mea. Este așa de calm că, pe lângă el, James Bond ar putea fi considerat un astmatic în plină criză! Quatro, în fine, o a doua mașină, la fel de banală, staționează la intersecția bulevardului cu strada Parouscourte, avându-l la bord pe prietenul meu, comisarul Justin Gâthouscoully, întovărășit de un mușchetar de-al lui. Prin urmare, pot considera că au fost luate toate precauțiile pentru a asigura securitatea puștiului, în această cruciadă.

Brusc, vocea de bas a lui Jérémie Blanc răsună:

— Atenție! Cred că vine.

Evantaiurile noastre de libelulă fac drepți.

Apoi, organul maestrului Damphdé-Oustouroï, foarte recognoscibil:

— Cred că dumneata ești!

Răspuns foarte calm, al puștiului:

— Ați văzut bine.

— Ești chiar mai tânăr decât mi-am imaginat.

— Valoarea, etc, etc, îndrugă Gavroche.

— Presupun că nu te apuci să numeri gologanii în holul ăsta?

— O să urcăm la toaletă. Vedeți vestiarul, în fund? Scara din stânga, duceți-vă primul, vă urmez.

Vocea lui Jérémie, însoțită de un foșnet de jurnal.

— Tipul merge în fundul holului, șoptește el. ține. O mapă-diplomat. Nu știu dacă nu mă-nșel, dar la celălalt capăt al holului sunt doi bărbați de rasă albă, care par să fie interesați de puști. Stau alături și îl privesc pe furiș cu o falsă indiferență, prea falsă pentru a fi adevărată. Erau deja aici când a venit Antoine.

Scumpul domn Blanc! Uite încă unul care are instincte de caraliu. Nasul și deducția sunt cele două mamele ale Curcănăriei.

Vocea puștiului:

— Ne urcăm la privată.

Un moment, distingem lunecarea surdă a pașilor lui pe mocheta

groasă. Apoi, maestrul Damphdé-Oustouroï spune clar:

— Într-adevăr, e liniște. Ia mapa și dă-mi înapoi bunurile.

Antoine bis:

— Întâi deschideți-o și arătați-mi ce-i înăuntru!

— Domnește încrederea!

— Fără comentarii, dați-mi un teanc.

Din nou, fâșâit de hârtii. Ei, comedie, la privată, hai? Vocea lui Jérémie:

— Cei doi tipi la care am făcut aluzie au început să discute iar și, după cât se vede, n-au nicio intenție să se ducă după Antoine și avocat; fără îndoială că m-am înșelat.

— Continuă, totuși, să-i supraveghezi, fac eu (căci negroteiul poartă un aparat auditiv conceput de Mathias. N-am putut să-l echipez și pe Toinet cu el, ar fi fost *too much*).

Avocatul:

— Sunt o sută de teancuri a câte douăzeci de bancnote de cinci sute de franci, numără!

— Vă iau pe încredere, se vede din ochi! Astea vă sunt pozele de familie.

— Este și dosărelul?

— Da. Aveți noroc, Eram gata-gata să-l arunc, fiindcă nu am înțeles nimic din el. Un prieten de-al meu zicea că trebuie să fie scris într-un cod, e adevărat?

— Fără comentarii! ripostează, la rândul lui, avocatul. Bun, suntem chit?

— Suntem.

— Am dreptul să pun vreo două întrebări, în același preț?

— Ziceți, o să văd eu.

— Cum de ai știut cifrul seifului?

— Ca toți tâmpiții, v-ați folosit data nașterii; mare deștept!

— Te-a învățat cineva să vii, să dai spargerea la mine?

— Nu; sunt în vacanță. Am vizitat multe imobile burgheze în iulie și august. Cu apartamentul ăsta n-am avut noroc. Am sperat ceva mălai, dar am găsit sufletu'; mi-am zis că o să am un câștig barosan, dacă o să știu cum să procedez.

— Ai știut să procedezi foarte bine.

— Vedeți! Spuneți, pot să păstrez mapa sau trebuie să vi-o trimit înapoi?

— Ai simțul umorului!

— Nu-i mai bine așa? Dumneavoastră m-ați întrebat; acum vă întreb și eu o chestie: gagica aia care și-o trage, în poze, e nimfomană sau ce? Mamă, ce-și mai muncește fundul ăla!

O tăcere, apoi Toinet reia:

— V-am jignit? Poate că țineți la ea! E prietena dumneavoastră?

Bun, nu insist, hai, ciao!

O nouă tăcere, destul de scurtă. Vocea lui Jérémie Blanc:

— Antoine reapare cu mapa. Se îndreaptă spre ieșire. *Achtung*! Ăia doi hăndrălăi, de care ți-am spus, se ridică și vor să iasă și ei. Unul e înalt, foarte blond, ca un suedez, cu fața roșie. Celălalt e mai scund, șaten închis, poartă un costum albastru foarte deschis și amicul lui…

Restul discursului se pierde, probabil că i s-a desfăcut microfonul de la rever.

Îl apuc pe cel de la bord:

— Gâthouscoully, mă auzi?

— Sută-n sută, dom' director!

— Șase! Iese puștiul. Se pare că doi tipi, dintre care unul foarte blond se țin de coada lui. Căscați ochii bine amândoi!

— Suntem pe problemă! răspunde colaboratorul meu. Iată-l pe Antoine, foarte relaxat. Își poartă neglijent mapa. Îi mulțumește cu un semn din cap flăcăului galonat, în verde, care îi deschide ușa, și înaintează.

Un tânăr care are grijă de mașini îl întreabă dacă vrea o mașină, pentru că el rămâne nehotărât, pe marginea trotuarului. Fiul meu răspunde afirmativ. Omul scoate un fluier din buzunar și fluieră un penalty.

O droagă iese din rând și se apropie. Puștiul urcă în ea. Rabla pleacă. Noi, de asemenea.

Apoi, la două sute de metri, e rândul lui Gâthouscoully și a sclavului său să se alăture cortegiului.

Toți în urmă, toți în urmă, iar el înainte![49]

Vocea lui Toinet:

— Va să zică, așa cum am stabilit, o șterg la domnul Bérurier, ca să aștept acolo continuarea evenimentelor.

O altă voce, care abia se aude, cu accent. Magrebian (a driverului):

— Ce spuneți?

Toinet:

— Nimic.

— Vorbiți singur?

— Compun o poezie.

— Sunteți poet?

— O să fiu când o să termin. (Apoi către noi): Hei! Bătrâne! Sunt urmărit?

Imposibil să răspund că da, legătura lucrând într-un singur sens.

— Dacă sunt urmărit, reia puștiul, faceți semn cu farurile. I se dă satisfacție.

— O.K.! mulțumesc; sunt gata.

— E vârtos, țânțaru' ăsta, remarcă Bérurier. M-am prins dânto'd'auna că aveam de-a face cu un țâcă dur.

— O să ajungă! confirmă Belaliul.

Cei doi gagii care-l urmăreau, categoric, pe Antoine, ne depășesc într-un Porsche gri metalizat.

— Alarmă falsă! prognozează Pinaud.

Înspre parcul Monceau sunt niște lucrări care îngustează bulevardul la o singură bandă. Taxiul se angajează, apoi Porsche-le, apoi o altă rablă, pe urmă una care se fofilează înghesuindu-ne. Nu-mi place asta, *because* strangularea ne rupe pur și simplu de Toinet. E cu atât mai enervant, cu cât nici nu mai avansăm.

Vocea lui Toinet:

— Hei! Artiștii! În spatele taxiului meu sunt doi gagii care ies dintr-un Porsche gri și se reped spre…

Ca un nebun, urlu în microfon, pentru Justin Gâthouscoully (el e de origine irlandeză):

— Justin, îl atacă pe băiat, ocolește lucrările și ține-te ca scaiul de fundul afurisitului ăluia de taxi!

— O să încercăm; aveți numărul rablei?

În camionetă, ne uităm unii la alții. Nimeni n-a avut prezența de spirit să-l noteze. Frumoasă adunătură de tăntălăi mai avem! Vocea lui Toinet, foarte puternică, adresându-se unor tipi:

— Ce vreți?

O voce seacă:

— Gura!

Vocea *taxi-driverului*:

— Doar vedeți prea bine că este ocupat!

Aceeași voce seacă:

— Nu te privește, condu! Și cale-o pe coadă, gulie, dacă nu vrei să-ți scot la aer sâmburii din dovleac!

Vocea, la fel de senină, a lui Antoine:

— Abandonați un Porsche așa de frumos?

Vocea celuilalt ins:

— Îl facem cadou boilor din spate.

Boii în chestiune nu-s deloc în largul lor. Sar din vehiculul nostru și alerg de-a lungul șirului de rable oprite, care sirenuiesc ca niște goarne de ceață pe vreme rea. Scârbele! Au înțepenit cheia în contact, în momentul în care au părăsit tărăboanța. Nu-i nimic de făcut pentru a urni bolidul din loc, cu mâna!

În timp ce eu mă căznesc, o mașină cu claxonul blocat, apare pe trotuar, împingându-i în fund pe trecători și dezechilibrându-i. Este Justin Gâthouscoully și boy-scout-ul Franței de lângă el, care încearcă să facă totul, acum ori niciodată. Zărindu-l, sar în spatele Fordului său Mondeo. O ultimă grămadă de nisip care mai trebuie escaladată. Motorul se burzuluiește, cauciucurile patinează. Inspectorul Caphte este un as al volanului; el smulge rabla din bulibășeală și ajunge iar pe

carosabil. În fața noastră, banda din dreapta e pustie. Înghițim ce mai rămăsese din bulevard, apoi trebuie să alegem:

— Dreapta! mugesc.

După nasometru. Branșez sonorul cu propria noastră cabrioletă:

— Aici Sana, puștiul continuă să vorbească?

Vocea lui Mathias:

— Tocmai a pomenit de biserica Madeleine. Drace, deja!

— Îmi retransmiți totul, pe măsură ce vorbește, sunt în rabla lui Gâthouscoully.

Direcția Madeleine. Nu-i nevoie să-i spun lui Capthe. Se năpustește cu tomberonul deschis[50], cum zice Béru, taie prioritățile, se șterge la fund cu stopurile, răzuie tărăboanțele. Colegii de la circulație ne fac un concert de focuri bengale șuierate.

— N-ai girofarul? îl întreb pe șofer.

— A fost vorba că e o mașină „absolut banală", răspunde mohorât Justin. Și vă semnalez că am condus mașina MEA!

— Cheltuielile pentru caroserie sunt în contul Casei, încerc să-l liniștesc.

— Și alea pentru spital?

— Se plătește tot, inclusiv înmormântarea.

CAPITEL

Vocea laconică a lui Roșcoveanță:

— Bulevardul Saint-Germain.

Peste trei minute trecem Sena. Simt că trebuie să le-o luăm înainte. Nimeni nu scoate un cuvânt: ne agățăm, ca să ne păstrăm echilibrul. Asta îmi amintește de o etapă în munți, făcută cu Jacques Chancel[51], pe când urmăream turul Franței. Eram în spatele unui Peugeot mare, pe care îl conducea un specialist și mi-am petrecut timpul încercând să-mi mențin o părere de echilibru, cu țurloaiele băgate sub scaunul din față, cu mâna dreaptă încleștată pe mânerul de susținere fixat deasupra portierei, cu stânga înfiptă între spătar și perna banchetei pe care stăteam. Acum e la fel.

Vocea lui Mathias:

— Schimbă mașina în strada Bac!

Însă, răpitorii încep să bănuiască ceva, pentru că unul dintre ei tocmai a spus: „Ce tot mormăi, amărâtule? Să nu cumva să ne fentezi că-ți vâr un plumb în burtă, de-o să zici că n-ai noroc!" Acolitul lui a

adăugat: „Când om schimba mașina, în strada Bac, o să-l scotocesc!”

Până la urmă stabilim un fel de legătură duplex între Mathias și mine, în timp ce Alain Prost[52]-ul nostru de serviciu pedalează de-i sar capacele în direcția acestei străzi a Bacului, care îi face pe atâția și atâția liceeni să viseze! O traducere simultană. El repetă automat vorbele lui Toinet, pe măsură ce le captează. Și, în același timp, cuvintele flăcăilor care procedează la ceea ce tare mă tem că trebuie să numesc „kidnapping-ul lui”, îți livrez în vrac ceea ce primesc:

„- Ei, cap de dovleac, în curând ne despărțim; începe să încetinești.”

……

„- Tu, tâmpim’ ăla micu’, dacă sufli în timp ce schimbăm rabla, îți repet: un glonte în mațe, că mă și mănâncă palma. Și, știi tu, cu o corcodușă în acest loc, n-ai scăpare, decât dacă ești papa.”

……

„- Jim! Să ai grijă de mapa-diplomat.”

……

„- Ei! Cap de dovleac! Vezi brutăria aia, pe dreapta? Imediat după ea e o fundătură, te bagi acolo.”

……

Puștiul tocmai șoptește că brutăria în cauză se numește „*La Pâinea de Aur*”.

……

Mașina s-a oprit.

(Vocea unuia dintre gagii):

— Tu ocupă-te de Sidi-Bel-Abbes, Jim! Eu o șterg înainte cu Căcărează.

— Stai, că puștiul șoptește ceva… Mathias repetă:

„- Renault 5 roșu, 2, 4, 7, 9, M, R, G, 7, 5.”

— Minunat, exultă Justin Gâthouscoully. O să putem declanșa o alertă generală.

Dar mandea:

— Nu bătrâne. Dacă facem asta, s-a ales-bules.

— Și băiatul?

Nu răspund nimic. Mă gândesc la Félicie a mea, draga mea dragă. Dacă ar ști cum îl las pe Toinet să înfrunte riscurile, ar crede că mi-am pierdut orațiunea, vorba lui Bossuet.[53]

Șoferul nostru răstoarnă o pubelă inoportună. Trecătorii ne fac cu pumnul (și nu pe ascuns!). Gata, uite strada Bacului. Brutăria de unde vin miresme apetisante.

— S-a întrerupt legătura? întreb.

— Răpitorul lui Antoine a început o frază al cărei sfârșit nu l-am auzit. Zicea: „ Da’ știi că ești frumoasă cu ăsta?” Cred că trebuie să fi fost vorba de cercel; i l-o fi smuls!

— Rahat!

— Ce facem domnule director, alertă generală? începe din nou Justin Gâthouscoully.

Oftez:

— Evident.

El face tot ce trebuie fără să mă slăbească din privirile sale reprobatoare. În irisul lui zebrat de o dâră de oțet, ca ouăle-ochiuri din Dauphiné-ul meu natal, citez: „Dacă nu-l găsim pe puști la timp, o să fie din cauza minutelor tale de ezitare, frumușața lu' pește!"

*

Așa cum a prevăzut Mathias, șoferul taxiului a încasat-o fain frumos, de i-au mers fulgii. I-au gofrat devla cu ajutorul unei scule de oțel, căci i-a crăpat cutia craniană, iar bietul arabic o să aștepte mult și bine până o să-și regăsească volanul, admițând că o să i se poată colmata cochilia. Ne oprim doar atât cât să evaluăm dezastrul și o luăm iar din loc. Direcția: Porte d'Italie. *In my opinion*, torționarii „fiului" meu se îndreaptă spre autostrada de vest. Totuși, dacă aveau de gând să facă o cursă lungă, s-ar fi asigurat de serviciile unei mașinuțe mici? Când furi rable (ca Porsche-le de adineauri, de exemplu) ai de unde alege. Ajunși la ramificație, renunț. Glagoria mea înțepenită se dezgheață o țâră. Operez un raționament invers. N-are niciun chichirez cursa asta lungă. Răpirea lui Antoine a fost pregătită foarte inteligent. Dacă o mașină aștepta ștafeta la Saint-Germain-des-Prés, înseamnă că nu mai aveau de mers prea mult. Altfel, ar fi fost plasată mult mai aproape de hotel, ca s-o întindă mai rapid. Un vuiet de torent care crește îmi umple capul: este cel din inima mea înnebunită. Dacă o mai ține mult așa, borăsc în rabla lui Gâthouscoully.

Trei sferturi de oră de rătăciri zadarnice. Și, brusc, noutatea:

— Mașina roșie a fost găsită pe strada Sergent-Barrayer, în dreptul numărului 8, zona Denfert-Rochereau.

Goală.

*

Casa cu numărul 8 este o construcție cu două etaje, destul de părăginită. Un Utrillo[54]! Parisul pe care îl înghite betonul mai păstrează, ici și colo, pustulele unui trecut de pe când el încă mai era Paris. Acum, când piramidează cu Louvre, când arcuiește cu Defense și colonează cu Buren; acum când marile căi de circulație îl sapă, îl forează și îl torturează; acum când zgârie-norii tentaculari, pentru populația atât de tensionată, îl fac să semene cu Sao Paulo, nu mai este decât un Paris impus de necesități. Mă tem că va veni o zi, când

principalele monumente vor fi conservate sub imense clopote de plexiglas, pentru a fi apărate de agresiunea gazoasă și micologică, la care omul va ști să se adapteze.

Să-ți revin la acest Udrillo. Pe peretele care îl protejează (căci este în ruină), se mai poate citi „Concesiune". Încă din timpuri imemoriale a devenit bârlogul unui topitor de nu știu ce chestii. În grădina și curtea din jur se vede o adunătură de lucruri din fontă: bănci de scuar, mese de grădină, bazine pentru artezienele unor castele și o droaie de obiecte de exterior pe care nătărăul ăla de Louis XIV le-a lăsat în urma lui, rahați pompoși ai nesfârșitei sale domnii.

Pătrund în casă. Este leproasă, tăcută sau aproape (televizache), miroase a mizerie survenită prin nebăgare de seamă, timp de zeci și zeci de ani, fără ca locatarii să observe. Descopăr, într-un târziu, doi bătrâni într-o odaie de jos. Bătrâna stă în pat, într-o vastă bucătărie, unde domnește o căldură tropicală. Sprijinită în boarfe, privește la teveul care difuzează un reportaj uluitor despre viața marelui cervideu din America de Nord – wapiti – ce face atâtea pentru jucătorii de scrabble. Cât despre bătrân, își mai pătrează încă suficientă mobilitate pentru a se putea ocupa de femela sa. Este înțolit foarte ciudat, cu pantaloni de catifea, înverziți fără ca să fi fost verzulii, cu un tricou de lână bej și, mai ales, cu un șorț gros de piele, rămășiță a unei vieți profesionale pe care nu se hotărăște s-o abandoneze. Sosirea noastră nu-l surprinde. Înainte de a avea răgazul să mă prezint, spune:

— În spatele casei, la dreapta magaziei de scule.

Iac-așa, fără să se întoarcă.

Nițel cam blocat, întreb:

— Despre ce vorbiți dumneavoastră, scumpe domn?

Pentru *first* dată, mă privește. Acum, el este surprins.

— Credeam că dumneavoastră căutați intrarea…

— Ce intrare, domnule Foufandéhale? (numele îi este scris pe eticheta jurnalului *France Debout*, la care e abonat, dar pe care nu-l mai citește de când și-a spart ochelarii).

— Păi, în catacombe!

Cuvântul mi-a dat întotdeauna frisoane, încă de pe vremea copilăriei, când mama-mare îmi spunea povești al naibii de funebre, al căror fundal erau aceste vechi cariere subterane transformate în cimitir.

Deodată îmi dau seama că ne aflăm chiar deasupra acestor galerii pline de oseminte.

— Dacă nu căutați intrarea în catacombe, atunc ce căutați?

— Poliția, îi răspund. Îi urmărim pe niște criminali, a căror mașină staționează în fața casei voastre.

— Atunci, au intrat în catacombe; nu e prima oară când se întâmplă asta. În cartierul nostru sunt o groază de intrări.

— Mulțumesc! spun, repezindu-mă.

— Hei! Ce-i cu zorul ăsta? mă strigă omul de Cro-Magnon. Cunoașteți circuitul? Altfel, dacă n-aveți ghid, vă rătăciți! Mulți oameni care s-au aventurat acolo, fără să cunoască locurile, au murit.

Mă oprește. Eu mă întorc spre Justin Gâthouscoully.

— Sună la Marea Prăvălie: să pună câte un om la fiecare ieșire din catacombe.

— O să ne ia timp!

— Nu putem să nu facem asta! Zi-le să se miște! Dacă au intrat în galeriile astea, nu au făcut-o ca „să se ducă undeva", ci pentru ca să „mestereasc㠄 ceva".

Cobor vocea când îi vorbesc, temându-mă că acel „ceva" în chestiune să nu fie „neutralizrea" lui Toinet al meu, după un interogatoriu aprofundat.

— Și noi ce facem, în timpul ăsta? întreabă comisarul.

— Trimiteți-mi un ghid care să cunoască galeriile. În speranța că va veni, trebuie să fie supravegheată ieșirea asta: se prea poate să iasă pe acolo pe unde au intrat, pentru că au mașina acolo.

— Nu-i rabla lor, mă aduce la realitate Gâthouscoully. Am chemat serviciul de înmatriculare; e tărăboanța unui măcelar cușer din cartierul Marais. El nici nu-și dăduse seama că a fost furată!

— Noutăți de la colegii mei?

Mathias vine la noi. Spune că Bérurier a coborât într-o stație de taxiuri, sub pretext că și-a uitat medicamentul pentru hemoroizi și că e în criză!

Dau drumul unui oftat plin de ură arzătoare la adresa Grasului. Bou' ăsta împuțit! Se gândește la hemoroizii lui, când Toinet e într-un asemenea pericol! Aș vrea ca dosul lui gras să se facă la fel de monstruos ca al unei anumite specii de maimuțe, iar hemoroizii să i se facă cât dovlecii.

*

Specialistul întârzie mai puțin decât mă temusem. Asta a fost ideea lui Mathias (încă una): a telefonat la Facultatea de Mine, știind că studenții acesteia sunt morți după catacombe și că unii dintre ei circulă pe acolo cum circuli tu printr-un bordel.

Din fericire, prestigioasa școala își închide porțile mâine, din cauză de *hollyday*, dar directorul ne-a expediat un tânăr specialist, pe care încă îl mai avea la îndemână.

Acesta e un negricios mic și râzăreț, cu nasul ascuțit, ca de nevăstuică. Se prezintă dotat cu un echipament ad-hoc: lămpi cu baterie de lungă durată, fluiere, portavoce, bețe lungi, pentru a-i alunga pe șobolanii prea îndrăzneți. Un adevărat speolog la Paris. Se numește Jérôme Mondric.

Prezentări. El mă cunoaște după reputațiune și îl măgulește să plece în expediție cu mandea.

— Știi că poate fi periculos? îl previn. Nu te invit la vânătoare de șobolani, ci de bandiți.

— Visul meu! răspunde el simplu.

Îmi pasează o parte din calabalâcul lui și se îndreaptă spre spatele cocioabei: cunoaște și intrarea asta.

— Grădina lui moș Foufandehale este una dintre cele mai bune intrări, îmi zice Jérôme, luând-o pe o scară de piatră, abruptă, dar foarte practicabilă.

Ajungem într-o încăpere subterană, spațioasă și boltită, în care plutește un miros imposibil de definit.

Înainte de a opta pentru direcție, el mă întreabă:

— Sunt tipi care se ascund?

— Nicidecum; e vorba de niște inși care au răpit un băiat mai tânăr decât tine, probabil ca să-l facă să vorbească, înainte de a-l lichida.

— O.K.! O.K.! înțeleg. Dacă e cazul și dacă știu locurile, probabil că au ales drumul din dreapta, pentru că ăsta duce la o criptă mare, unde au fost îngropați niște martiri creștini; e locul ideal pentru a ascunde un cadavru.

Simt că pe mine i se varsă o găleată de cenușă încinsă. Să ascundă un cadavru! Cel al drăguțului meu Toinet! Aproape-fiul-meu, bacalaureatul meu nou-nouț!

— Inutil să vă folosiți lampa, nu aveți decât să vă țineți după mine, îmi indică Jerome. Trebuie să economisim bateriile. Să nu mai vorbim decât în șoaptă.

Tinerii ăștia sunt formidabili. O haită de căzături bătrâne își imaginează că tineretul nostru nu se compune decât din javre drogate! Trebe totuși să-și rectifice tirul!

— Bineînțeles că sunteți înarmat? se informează ghidul meu, înainte de a începe marșul.

— Nu, că era să mă jenez! Am chiar două încărcătoare de rezervă, în buzunar!

— E prima oară când plec în marș cu un sticlete.

CAPEȘTELE

Contrariu canalelor din Paris, pe care am avut ocazia să le bat în cursul prea puțin banalei mele cariere, catacombele nu sunt umede.

Aici domnește un aer uscat, propice conservării cadavrelor acumulate în aceste galerii; bieți oameni, frați ai noștri, care ați trăit înainte! Pe alocuri, apare ceva ca o mustire, chiar ca o șiroire, care este repede secată sau absorbită de solul cretos.

Ne deplasăm rapid, ca șobolanii, dintre care cei mai mulți fug, când ne apropiem. Unii, mai temerari, se opresc parcă prinși în puternicul fascicul de lumină al lămpii. Ne sfidează cu ochii lor ca nasturii de botine, cu pieptul agitat de furie sau de spaimă. Tot mergând, mă silesc să sper, zicându-mi că cei doi trebuie să ezite să suprime un adolescent și că l-au adus în aceste galerii doar ca să-l impresioneze, să-i înfrângă voința. Chestie de ambianță. O ființă omenească devine mai fragilă în întuneric și singurătate. Micul meu Jérôme pare să ghicească tot ceea ce simt și pășește rapid, cadențat.

Deodată, tresărim. S-au auzit patru detunături repercutate de ecou la infinit. Un gâfâit de om rănit îmi iese din pântec, din plămâni, din gât. Prea târziu! L-au lichidat pe Toinet! Toinet, curcănașul meu de atât de puțin timp, deja mort pe câmpul onoarei! De data, o luăm la picior, alergăm până ne pierdem, știi ce? Da, răsuflarea. Cum ai ghicit? Iată că se aude o împușcătură, apoi o a doua. Ce înseamnă asta? Că îl termină? Detonațiile se repetă; meritul lor este că ne orientează cursa, încă o serie de focuri de armă. Acum, se aud aproape de tot.

— Jerome, zic, pasează-mi lampionul tău și rămâi aici, nu vreau să te expui.

El mă lasă să merg în frunte, cu lampa, dar se încăpățânează să mă urmeze, în ciuda gesturilor autoritare pe care i le fac.

După un moment, disting un zgomot de fugă, o lumină care dansează, aproape de tot. Am stins deja lampa noastră cu baterie. Și, apoi, m-am oprit într-un intrând. Cu amicul poc-poc strâns bine în mână, cu degetul gata pregătit pe trăgaci!

Un gând care mă umple de bucurie îmi apare clar. Nu! Nu este mitraliat corpul însângerat al adoptatului meu: este CĂUTAT! Profitând de o ocazie – o scădere a atenției sau o configurație propice a galeriei – puștiul a șters-o de sub nasul călăilor săi. Acum, cei doi gagii pornesc la vânătoarea de oameni!

— Culcă-te, ‘tu-i maica mă-sii! îi suflu ghidului meu. Deși abia auzit, tonul meu rămâne autoritar, așa că Jérôme se întinde pe jos.

În depărtare, dansul luminilor continuă. Din timp în timp, fasciculele părăsesc galeria pentru a se lipi de pereții găuriți ai grotelor. Apoi, continuă să avanseze. Intenția mea este să le las să se apropie, cât mai mult posibil. Q.E.D.! Ascult, fremătând de speranță, de fervoare. Nu mai sunt decât o implorare vie. O fi făcut vreunul dintre noi un zgomot? Da, fără îndoială, căci o voce strigă:

— Acolo, în față!

În cele trei secunde care urmează, gloanțele șuieră în direcția noastră. Apoi, cei doi trăgători încep să fugă. Cele două lumini ale lor se balansează ca niște tălăngi de vacă. Ajunși la câțiva metri, ei se opresc și își îndreaptă luminile spre noi. Atunci, mandea, superb de curaj, dar ce zic eu, de temeritate nebună, întinde brațul. „Pluuuu uu ummm!” zice primul meu glonte. Una dintre lumini se stinge, în timp ce un urlet de durere se face auzit. Eu rămân de un calm supranatural, vizând a doua sursă de lumină, fără să clipesc. Corpul meu contractat se teme de proiectilul care riscă să-l nimicească. „Piu uu ummmnimmmm!” face fratele geamăn al primului meu glonte.

A doua lumină se dezintegrează. În același moment, o viespe afurisită mă izbește în umăr. Știu eu ce înseamnă asta, așa că recunosc senzația: tocmai am încasat un glonte în regiunea claviculară. O râcă oțelită mă electrizează. Îmi aprind iar lampa, îi zăresc pe cei doi răufăcători la zece metri. Unul este în picioare, cu o mână sfârtecată, iar în cealaltă ținând pistolul ridicat, îi împănez din plin dovleacul. Ceea ce văzând, al doilea o ia la sănătoasa.

— Stai! îi strig.

În loc să se supună, trece la viteza superioară.

— Ultima somație, trag! îl anunț.

Atunci, el încetinește, se oprește, se întoarce. Într-o fracțiune de fracțiune de sfert de secundă, îmi dau seama de primejdie și arunc lampa departe de mine. Ceea ce îmi prinde bine, căci el mă și scuipa cu sâmburi de oțel, luând ca țintă lampa mea, așa cum am făcut eu cu ei. Ciudat, puștiul Jérôme o aprinde, dintr-un reflex, pe a lui și îl luminează pe „ucigașul meu potențial”. Eu îi plasez două gloanțe în lampioane, așa că nu va mai avea niciodată nevoie de ochelari de soare.

Mirosul de praf de pușcă ne strânge de gât și tușim, ca niște apucați.

De îndată ce-mi recapăt o suflare convenabilă, mă pun pe zbierat:

— Antoine!!!!

Tăcere. Anusul mi se crispează ca orbita unui sodomizat pe uscat.

Repet:

— Toinet!!!! E tata! Arată-te, ăștia sunt terminați.

Tot nimic. Ne continuăm mersul. Puștiul a luat-o categoric în altă direcție, fiindcă nu dăm de el.

Ne deplasăm fără să alergăm, dar cu pași hotărâți. Jérôme luminează pe partea dreaptă, eu pe stânga, pentru ca să nu ne scape nimic. E greu să apreciezi distanțele într-o subterană plină de meandre. La un moment dat, Jérôme îmi spune:

— Ia, uitați-vă!

Luminează un obiect negru, pe jos: o mapă diplomat deschisă și goală. O examinez, perplex. Alea două japițe nu aveau o sută de

milioane de franci vechi în buzunare, când le-am doborât. Pe de altă parte, nu poate fi Toinet cel ce a fugit cu teancurile de bancnote!

— Să mergem mai departe, micuțule! oftez. Îți mulțumesc pentru ajutor, ești un bărbat clasa-ntâi!

Și ne continuăm drumul în această atmosferă închisă, mirosind a conserve de mortăciuni. Nu pot să-ți spun cât timp rătăcim prin catacombe, cu puternicile noastre lămpi, dar vine momentul când tânărul meu ghid mă sfătuiește să facem cale întoarsă.

— Cred, îmi zice, că va trebui să organizăm niște căutări de mai mare anvergură, bateriile or să ne lase în curând și nu-i prea vesel să rămâi aici pe întuneric.

Cu sufletul cernit, mă conformez sfatului său. Așadar, iată oribila întoarcere… Pe drumul înapoi, regăsim sinistrele urme care îl jalonează: mapa, apoi cele două cadavre. Umblăm cum trebuie să fi umblat Marea-Armată, în derută prin stepa rusească. O imensă oboseală îmi leagă picioarele și îmi ruinează energia, care e, totuși, atât de puternică. Și de data asta, tot Jérôme deschide marșul.

Mă mișc ca la înmormântarea unei ființe iubite, cărând cu mine trecutul trăit în tovărășia sa. Îl revăd pe Antoine bebeluș, adus într-o seară lui Félicie, ca în Victor Hugo. Și, apoi, primul lui cuvânt (a zis „tata”), primi pași, primele prostii, primele zile de școală (și-a băgat mâna sub fusta învățătoarei, când se aplecase la tablă), primele pedepse (un bâlci!). Desenele pe care mi le pregătea, în secret, pentru ziua mea, împodobite cu o dedicație: „Pentru tăticu meu pe care-l ubesc”. Dar nu-i momentul să bocesc. Bărbat sunt eu sau fufă? O cruce de sticlete sau o fetiță cu inimă slabă?

Jérôme încremenește.

— Dom’le! Cred că l-am găsit!

Se apropie de o crăpătură, din care iese un picior încălțat cu un pantof sport suplu, pe care îl recunosc imediat.

— Adineauri, înainte de a da de oamenii ăia, am trecut pe lângă el, dar nu l-am văzut fiindcă falia este oblică, îmi explică băiatul.

Luminează interiorul nișei. Ceea ce vizionez l-ar face să leșine și pe un vampir! Deschizătura respectivă oferă acces într-un fel de grotă plină de oseminte. Sunt grămezi de tibii, schelete și – culmea coșmarului – de capete de mort cu zâmbete deschise și lătărețe, ai căror ochi de umbră par să ne privească. Toinet zace peste oseminte, cu capul însângerat. Dumnezeule! În ce hal l-au adus călăii ăia! Fața lui nu mai este decât o rană umflată, sângerândă. Pomeții îi sunt crăpați, gura și arcadele strivite. Respiră! îi pipăi pieptul: „pasărea vieții continuă să se zbată în colivia ei”, cum a scris – atât de superb – Jean-François Le Pen, în a sa „Odă lui Mitterand”.

— Jérôme, du-te după ajutoare, fugi cât mai repede, eu aștept aici, lângă el.

Băiatul dispare, asemeni lui Mercur sau nu mai știu care alt nătărău, pe roata lui înaripată.

CAPRÂSNELU

Tânărul doftoraș de la dispensar (e unul alături de casa vechiului topitor nițel cam topit) termină pansamentul viteazului meu vlăstar.

— E mai mare sperietura decât pericolul! ne asigură. A îndurat o ciomăgeală ca la carte și, pentru ca să ne luăm de-o grijă, va trebui să-i facem o radiografie la cap, însă eu cred că al lui e tare.

Zâmbetul său simpatic se șterge ca aburul de pe parbrizul tău, când dai drumul la căldură.

— Scoateți-vă puțin haina, să văd ce aveți! îmi ordonă.

— Da' de ce?

— V-ați uitat la mâneca aia?

Mă uit: gri deschis la origine, acum s-a făcut aproape bordo. Dacă n'oți vrea, nu m-oți credea, ar zice Béru, dar am uitat complet că încasasem un glonte în detrimentul umărului. Ca probă, rana nu mă chinuie. Nu simt nimic altceva decât o jenă în partea de sus a brațului, ca și cum aș fi făcut o mișcare greșită.

După ce rămân cu pieptul gol, amabilul Doc examinează plaga.

— Ați avut noroc, mă încredințează. Dacă era cu câțiva centimetri mai la dreapta, vă termina artera sub-claviculară.

— Dacă n-aș avea noroc, n-aș face meseria asta împuțită, bombănesc.

N-am vorbit cu Toinet de când a ieșit din sirop. Am vrut să-i las timp să-și adune gândurile ciocănite de parlagii ăia.

Avându-l mereu lângă mine pe amicul Jérôme, căruia i s-au alăturat Mathias și Pinaud, dăm buzna într-o braserie învecinată. Fără să fiu mort după șampanie, îmi place destul de mult să dau pe gât un pahar, în anumite ocazii. Un Laurent Perrier rosé, care se găsea în staționare limitată în frigiderul stabilimentului, a fost invitat la masa noastră, împreună cu fratele lui geamăn, născut în același an.

Cei doi puștani se pun pe supt ca și cum ar fi fost vorba de suc de fructe nealcoolizat. Ei fraternizează într-o viteză cu V mare. Toinet e pansat de parcă ar turna un remake după *Omul invizibil* (gagiul care a inventat prezervativul pentru că partenerele lui de amor nu-i găseau cocoșelul, pentru a cânta la trompetă). Ne-a povestit cum a fost luat cu asalt taxiul de sălbaticii ăia doi, în dreptul lucrărilor. L-au

amenințat cu arma pe șofer, apoi, în strada Bacului, l-au aranjat cu un ciocănel de metal, pe care marele blond îl purta la brâu. L-au obligat pe Antoine să se urce într-o rablă ce staționa acolo.

Odată aflat în mașină, pentru că îl auziseră mormăind mai tot timpul și se temeau de vreo figură nasoală din partea lui, l-au scotocit și apoi i-au smuls microfonul, pe care-l purta la ureche. Au studiat falsa bijuterie și i-au descoperit modul de folosire. A urmat accesul de furie înghețată a agresorilor, care au fost cât pe ce să-l trimită pe lumea ailaltă. Scurtă consfătuire între ei, cu vocea abia auzită, dar Toinet a înțeles că erau pe cale să modifice planul prevăzut și că hotărau să se pitească în catacombe. Trebuiau să se descotorosească urgent de mașină, în cazul în care el ar fi apucat să șoptească numărul de înmatriculare.

Când au intrat sub pământ, a început bairamul pentru Antoine. Omul cu ciocanul de oțel l-a lovit în obraz, de-a crezut că i-a făcut explozie dovleacul. Și-a pierdut, pentru prima oară cunoștința, bietul odor. Plimbarea lui printre nori trebuie să fi fost lungă. Și-a venit, oarecum, în fire din cauza unei altercații între cei doi complici, unul reproșându-i celuilalt că l-a omorât pe Toinet înainte să vorbească și nu după, cum fusese prevăzut. Odată reanimat, dezghețatul ăla mare al meu, a trebuit să continue drumul, sprijinit de unul dintre tipi. După destulă caznă, au ajuns acolo unde am găsit mapa. Atunci, a început interogatoriul. Toinet se cutremură când își amintește, atât de curând după chinul îndurat. S-au ușurat peste rănile lui deschise, i-au răsucit testiculele, au continuat să-l bumbăcească metodic.

Ce voiau să afle? Multe, îți dai seama! Cine era, pentru cine „lucra”, dacă prietenii lui reușiseră să descifreze dosarul, de ce forțase seiful avocatului, ce voia să facă cu albumul etc.

Toinet se jură că s-a ținut bine. Nu i-a fost greu, pentru că ținuse întruna cu versiunea pe care i-o spusese lui Damphdé-Oustouroï. Și anume, că face parte dintr-o bandă de mici pungași specializați în jafuri prin apartamentele oamenilor plecați în concediu. Cât despre faimosul dosar, l-a săltat tocmai pentru că nu înțelegea nimic și s-a gândit că nu sunt cifrate decât textele importante, dar n-au izbutit să-l transcrie, pentru că nu s-au priceput.

Marele blond părea că-l crede, însă amicul lui făcea gât, era un șiret. El obiecta că există o droaie de oameni care dețin poze porno și, pentru asta, nu-i mai șantajează nimeni. Au mai urmat câteva reprize de tratament dur, dar Toinet nu s-a lăsat. Atunci, l-au întrebat numele și adresele complicilor săi; puștiul a avut înțelepciunea să le dea, fără șovăială, ca dovadă a sincerității lui, dar, acestea erau, bineînțeles, niște date fanteziste. Ei au părut că se mulțumesc cu atât.

„— Bun, au declarat, de vreme ce ai spus tot, ne despărțim. Ce moarte preferi: ciocanul de oțel sau șișul?”

Antoine le-a răspuns că nu e sectar și că, după el, cel mai bun mod de execuție era cel mai curat.

Amatorul de ciocan s-a hotărât, atunci, să-i facă de petrecanie.

„— Culcă-te pe jos, cu fața la pământ!”

Toinet s-a supus.

În timp ce blondul își desfăcea, încă o dată, ciudata lui armă contondentă de la brâu, tovarășul lui a scos un strigăt: „— Mapa e goală!”

Probabil că acest țipăt i-a salvat viața lui Antoine. Uluit, camaradul s-a repezit să constate faptele. Pentru a face asta, s-a îndepărtat cu trei pași. Era prima oară, de când puseseră gheara pe el, că vigilența le slăbea. Toinet a sărit, a tras un șut în lămpile criminalilor și a șters-o. A alergat ca niciodată, în viața lui, a plecat în față, cu țurloaiele pistonând, cât putea de tare. În spate, cei doi călăi și-au aprins din nou lămpile și și-au luat flintele.

Antoine știa că nu va mai avea o a doua șansă, că era atunci ori niciodată! Așa că alerga de mânca pământul; drama era că fugea orbește, sărmanul, neavând posibilitatea să se orienteze, decât după slaba lumină venită de la urmăritorii lui. La un moment dat, a intrat cu capul într-un obstacol, s-a împleticit și s-a prăbușit ca secerat. K.O.! Din fericire, se afla în cavitatea în care l-am găsit noi. Din cauza providențialei noastre intervenții, urmăritorii lui nu au mai avut ocazia să ajungă acolo! Rămân țuț, auzind toate astea.

— Enigmă! anunț. Cum se face că mapa era goală?

— La drept vorbind, nu era, declară Gavroche, fără să râdă: conținea un mic extinctor, înfășurat în ziar. Ca să atârne greu, pricepi? Când i-am reperat din taxi pe ăia doi răi din Porsche, am înțeles că o să se lase cu poceală. Primul meu reflex a fost să pitesc mălaiul. Am ridicat bancheta rablei și am îndesat teancurile sub ea. Apoi am umflat extinctorul tărăboanței, ca să-l pun în locul mangoților. O să trebuiască să-l înapoiem companiei, când o să recuperăm lovelele. Iar îmi ia fața Toinet. Mai tare ca Batman, dânsul!

Aici rămăsesem, când comisarul Gâthouscoully apare:

— Mesaj pentru matale, directorache: grăsanul de Béru, care vă cere să vă duceți la avocat, după el, căci ne-a asigurat că are o comuniune de cea mai înaltă importație!

— Bagă-ți năsoiul în șampanie rosé, Justin, o să ți-l răcorești! îl sfătuiesc.

Și iată-mă plecat iar, urmat de Toinet, Pinuche și Mathias, în direcția străzii François Mauriac.

CAPOȘIRCA

Nu mă miră că Dolofanu' s-a dus pe șest la Damphdé-Oustouroï. Ca să fiu sincer, nici nu prea crezusem chestia aia cu alifia de hemoroizi. Mister Prostovansky nu e genul care să aibă „conopidă" la găoază. Și chiar dacă ar avea, nu prea îl văd eu să-și dea la tuhăz cu unsori. Animalele nu acordă acest gen de agenție găurii lor din dos. Când pot, și-l ling, sau și-l târăsc prin iarbă fragedă; asta-i toată terapia lor. Da, demersul său mental e clar, chiar logic. Raționamentul care conduce aici pare de neocolit. Avocatul se duce cu banii la „jefuitorul" lui, doar că îi pune la treabă pe niște mardeiași, care să-l urmărească și să-l umfle pe șantajist. Nu-i mai rămâne altceva de făcut, decât să se întoarcă acasă și să aștepte rezultatele operațiunii. Conștient de acest lucru, din momentul răpirii lui Toinet, Grasu' se întoarce la sursă, adică la Damphdé-Oustouroï (un nume care miroase atât de frumos a Provence), pentru a-l face să scuipe dumicatul. Scăfârlia lui de lemn și-a pus în funcțiune istețimea țărănească, fără de care Franța nu ar mai fi decât un ghișeu de P.M.U.[55] Mă vrea?

Ne are! La Fayette!

*

Un Bérurier ciudat vine să răspundă soneriei noastre. Și-a scos haina și cămașa și, cu torsul îmbrăcat doar într-un maiou de corp (scriu „maiou de corp" ca și cum aș scrie „păduche de corp") dintr-o rețea cu ochiuri mari, înverzit fiindcă i-a mucegăit la subsuori, negru în jurul gâtului și gri peste tot cu fruntea șiroind de sudoare, cu muci gasteropidici sub nas, cu clăbuci gen spumă de ras la gură, cu ochiul rubiniu, cu mâinile pline de sânge, amintind de un taur, după ce a primit osânda picadorului (bietul animal nevinovat), dar superb datorită triumfului, cu faciesul lui din era terțiară, luminat de flacăra victoriei, rămâne o clipă, privindu-ne și gâfâind.

La urmă, zice, arătându-l cu un gest din bărbie pe Toinet.

— Văz că l-aț' recuperat pă mucea! Asta să udă!

Un proiect de zâmbet îi decrispează masca de Centurion surmenat.

— Da' ntrați' o'ată! propune el, nu dându-ne întâietate (de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere), ci dându-se deoparte.

Ușa biroului e deschisă. Îl urmăm într-acolo. El ne arată mapa de piele, pe care sunt împrăștiate mai multe hârtii purtând antetul avocatului.

— Șefu', îmi zice, dac' ai fi având bunăvoința să cetești docomentu' înlăturat, n-ai avea 'mpresiunea căț' perz' timpu'.

Mă așez în fotoliu și citesc, cu voce tare și inteligibilă:

— *Subsemnatul, Marius Damphdé-Oustouroï, dornic să-mi eliberez*

conștiința, voiesc să fac mărturisirile de mai jos. Mă exprim în deplină libertate și fără vreo constrângere.

Îmi ridic ochii către Grasu', care-și masează falangele și falangetele dreptei sale zdrelite. Îmi trimite un inefabil surâs, de îngeraș felicitat de Tatăl Etern.

Nu vreau să-ți îmbârlig meningele cu o proză în stilul judiciar-polițist. Află numai că, în acest document de excepție, bravul nostru avocat recunoaște că a comis două feluri de delicte, foarte diferite. Mai întâi, în planul terorismului, mărturisește că face parte din grupul „Pământ Pârjolit", a cărui lăudabilă ambiție este să destabilizeze guvernele occidentale, pregătind un puci de extremă dreaptă. El este însărcinat cu sectorul Franța, în care conduce elementele din Acțiunea directă. Un atentat, de o mare violență, e prevăzut pentru 14 iulie (zii și tu dacă nu e iminent), împotriva tribunei oficiale. Sub paravanul unor lucrări la drumuri, a fost săpată o tranșee, până la amplasamentul viitoarei tribune, și a fost îngropată acolo o formidabilă încărcătură de T.N.T.[56]. După ce a fost plasată, solul a revenit la „normal", catastrofa dormitând în sânul pământului (care, în general, ne hrănește). În toiul defilării, un artificier clandestin ar fi aruncat în aer totul. După calculele teroriștilor, nu ar fi rămas prea mulți supraviețuitori, ținând cont de mărimea încărcăturii. Cu puțină „șansă", președintele Republicii și membrii guvernului, prezenți la festivitate, ar fi fost decimați. Eu știam deja totul, grație documentului descifrat, printr-un miracol, de către amanta-asistentă-nepoată a lui Mathias. Dar îmi place că am confirmarea scrisă.

În a doua parte a „confidențelor făcute pe pernă", Damphdé-Oustouroï dezvăluie că, pentru a face rost cu ușurință de mălai, a intrat în cârdășie cu Thérèse Genitrix-Desqueyroux și cu Charly Genous. Toți trei adunau, acasă la actriță, diverși practicanți de partuzetă. Asistați de Floare-de-Mai, ei făceau discret poze și, apoi, trio-ul îi șantaja pe participanți. Sistem lucrativ și nu lipsit de atracție, pentru cei cărora le place să se ciocănească în grup. Ca un adevărat regizor hârșit în organizarea ședințelor hard, Damphdé-Oustouroï ajunsese să creeze niște partide superbe, fierbinți și variate, la care se dedau și vecinele de sus, cusătoresele lesbiene. Pozele care lipseau din album sunt cele cu Babacu', pe care fata cu „călduri toride" îl antrenase în aceste orgii foarte potrivite cu vârsta lui.

La sfârșitul mărturisirilor atât de capitale, atât de picante, înregistrăm un insucces: avocatul vândut pretinde că nu știe nimic de dispariția Babacului, a Thérèsei sau de vreun asasinat petrecut în apartamentul vecinei lui, de jos. Și nu știe nimic nici de sinuciderea servitoarei colorate.

Pe când eu emit îndoieli în privința sincerității lui, Béru mă asigură:

— Să mă cre'eți gagiilor, dacă ăsta zice că n-are dă știre nimica, apăi n-are dă știre nimica. Nu-i nicio orațiune să recunoască to' restu' și asta nu. Asta ziind fise, io-s gata să-mi reiau din nou, dă la zero, 'nterogatoriu'! A-ncoa'! Nici nu vream alceva.

Ne ducem.

Mergând spre sala de supliciu (nu asta-i problema), îmi zic că afacerea de față e chiar surprinzătoare. Plecat în căutarea lui Achille dispărutul, de găsit, nu-l găsesc, în schimb dau cu nasul de alte trei chestii, de-ți bubuie mintea: un omor (urmat de mutilarea cadavrului), un șantaj și, ceva și mai și decât ceea ce precede, un complot împotriva siguranței statului. Ia de gustă, Nae!

Bérurier și-a amenajat laboratorul provizoriu de ciomăgeală (hobby-ul dulceții ăsteia de om) în sufrageria avocatului, cu o mobilă de un design plăcut (crom și sticlă, piele și plastic). Pentru a înveseli ansamblul, scumpul maestru a fost agățat, într-o mână, de bara de fier, ce susține galeria pentru draperii. Încheietura pumnului în care stă suspendat este vânătă, aproape neagră, iar fața lui, schimonosită de durere, îți produce milă; este străbătută de riduri sumbre, care pun în evidență frumosul său ten verzui și roșul purpuriu al gurii sale tumefiate. Una dintre urechi, pe jumătate smulsă, atârnă ca un oblon, ce se ține numai în balamaua de jos. La ochi nu poartă ochelari, ci două cocarde identice, de un albastru bătând în negru.

— Ție, cel puțin, nu ți-e teamă că dai greș! îi spun, cu vocea scăzută.

Béru se hlizește.

— În viață tre' să știi ce vrei, bătrâne, și să faci totu' ca să-l opții, altfel o iei *in the babe very profondly*, cum zice englezoii. Un teroris', dacănu-ț' foloseș' cu el mijloacili ăle mai țoațe, eș' sigur că-ț' găseș' oole-n platanu' din bulivar și, pă dasupra, cu zece metri nzeci dă mațe, ca ghirlande dă Crăciun!

— Dă-l jos de acolo!

— Da' cum vrei tu să-l chestionesc, dacă-i iar în largu' lui?

— Dă-l jos rapid! Nu știi că poți muri, dacă ești suspendat de un braț și chiar două? Uită-te la Christos.

Bodogănind, Alexandre-Benoît se cațără pe un scaun, ca să desfacă inelul de oțel. Clientul cade de la vreo douăzeci de centimetri. Rămâne întins pe mochetă. Încheietura rănită de mușcătura oțelului începe să-i pișe sânge.

— Încearcă să găsești ceva ca să-l pansăm! îi cer Roșcovanului.

Drept să vă spun, nu mă simt prea bine în fața acestui om torturat.

El articulează ceva:

— Sete!

— Dă-i să bea! îi ordon lui Pinaud.

Folosire a competențelor, scumpa Fosilă scotocește și se întoarce cu

o sticlă de porto vechi.

— Tawny[57], în vârstă de 20 de ani, anunță el cu vocea unui pivnicer.

Vâră gâtul sticlei între buzele maltratate ale lui Damphdé-Oustouroï. Acesta bea cu înghițituri lungi, pare că a mai prins ceva putere, culoarea obrazului i se schimbă încetișor de la verde ca spanacul la alb ca lințoliul.

Recunoscându-mă, declară:

— Protestez împotriva tratamentului și mă voi constitui…

— Ce z'ce ăla acolo? întreabă Mamutul bizon sălbatic, dar prea puțin isteț.

— O să fac reclamație.

— Jockey! S' facă to' ce-o vrea!

Își scoate una din bărci, o apucă de capăt și, din zbor, îi arde maestrului una cu tocul, într-un pomete deja învinețit.

— Or' cu una-n plus, or' cu una-n minus, rezultatu' o să fie tot acolo!

Și îi sparge și celălalt pomete, din grijă pentru simetrie. De data asta, orice veleitate de rebeliune a lui Damphdé-Oustouroï încetează.

— Maestre, îi spun, ați îndurat niște grave acte de violență, iar mărturiile pe care le-ați făcut au fost smulse, prin tortură, sunt de acord.

Un fulger de satisfacție îi luminează ochii tumefiați.

— Din două una, continuu eu. Ori revelațiile dumneavoastră corespund realității și vom găsi fain frumos explozivul în piața Concorde, ori toate astea nu-s decât născoceli ale fanteziei dumneavoastră. În primul caz, nimeni din cercurile înalte n-o să dea vreo atenție mutrei dumneavoastră făcută chisăliță și, chiar dacă ați primi un plumb în ceafă, treaba ar rămâne fără urmări. În al doilea, este posibil ca ofițerul de poliție Bérurier, aici de față, să fie trimis în judecată.

Acestea fiind zise, sunteți oricum inculpat pentru șantaj și complicitate la tentativă de asasinat asupra tânărului pe care îl vedeți. Pe de altă parte, nu trebuie uitată apartenența dumneavoastră la o grupare teroristă. Eu, în locul dumneavoastră, aș juca cinstit, mai ales că acum sunteți intrat la apă, de nu vă mai vedeți. În calitate de avocat, trebuie să înțelegeți că asta e singura atitudine care poate să limiteze pagubele, pentru propria dumneavoastră piele. Gândiți-vă, aveți atâtea de câștigat, dacă mărturisirile pe care le-ați făcut sunt considerate spontane. Este singurul fel în care puteți trage un folos. Văd cu claritate că în mintea lui vicleană se prefigurează o aprobare. Curvoiul ăsta bătrân știe că am dreptate.

— Suntem clari ca lumina zilei? îl întreb. El dă scurt din cap.

— Bravo! Acum vreau să vorbim despre „sinuciderea" lui Miss

Floare-de-Mai, ca și de dispariția domnului Achille Hachille, și, apoi, fiindcă tot suntem aici, de un posibil dușman al Thérèsei Genitrix-Desqueyroux. Mai beți puțin porto, asta e o băutură energizantă, care o să vă biciuiască sângele.

CAPRĂJINA

Conversație deșirată. Tăcere religioasă a asistenților mei. Singure, doar zgomotele din gâtlejul Grasului – care suge o a doua sticlă de porto și pune în libertate niște rămășițe de vânturi – tulbură seninătatea unei discuții, ce mă face să cred că Damphdé-Oustouroï n-are niciun amestec în dispariție sau în asasinat, dar care, totuși, datorită prodigiosului meu spirit de deducție, îmi oferă puternice elemente pentru reflecție[58].

După ce am cotrobăit în toată grămada asta de rahat, așa cum albina cotrobăie prin florile de dovleac, îi însărcinez pe oamenii mei să-l ducă pe avocat la secret, în cușca cloștelor „speciale”, din Marea Poiată. Nu trebuie să comunice cu nimeni, până când nu iau o hotărâre în privința lui. I se pun, în modul cel mai ortodox, cătușele și valoroșii mei mușchetari se topesc.

— Pot să rămân cu tine? întreabă Toinet.

— Sigur, zgâmboiule!

— De ce mai stai în clădirea asta?

— Mai am încă de făcut vizite. Între timp, nu vrei să te duci la amica ta, de peste drum?

Face bot.

— Nu. Cu mutra asta calamitată, șarmul meu n-ar mai avea același impact.

— Ce zici, tu?! Nimic mai seducător decât eroul rănit!

— De ce l-ai întrebat pe fazanul ăsta cine molfăie lemn-dulce, în anturajul lui?

— Pentru că e un element important; o să-ți explic după aia.

— Sherlock?

— În timpul liber.

— Nu părea s-o aibă prea mult la inimă pe slujnicuța neagră…

— E rasist.

— Dar dacă aia chiar era o javră?

— În acest caz, evident…

— Ești laconic.

— Gânditor.

Iată-ne în fața ușii Thérèsei Genitrix-Desqueyroux. Sesam, deschide-o! O.

Apartamentul trăsnește deja a închis. E teribil ce repede se descompun toate: oamenii, lucrurile, clipele. Adulmec după camera lui Floare-de-Mai. Este la capătul unui mic coridor ce dă în oficiu. Exotism delirant. Negrotenii până peste poate. Măști de bâlci, covoare pestrițe, dinți de elefant, voaluri imprimate în culori țipătoare, măsuțe joase „lucrate", poze de oameni, așa de întunecați, că ai zice că-s niște negative, casete cu incrustații de fildeș. Într-una din ele, așchii de lemn-dulce. Prin urmare, maestrul nu m-a mințit în această privință. Mă așez pe patul grasei „sinucigașe", de parcă aș fi apucat de oboseală, în clipa asta. Apucat de oboseală. Apucat de călduri… Călduri pe dracu'. De fapt, nu era vorba de o formă deghizată de prostituție agravată? Unde l-a dus (sau unde trebuia să-l ducă) curvișina asta pe bătrânul meu Achille, de l-a adus în stare să-i cadorisească somptuoasele valize Vuitton, însoțite de aceste cuvinte delicate „Pentru ca să mă duci și mai departe"? Mă bate gândul că Tataia s-a lăsat dus cu prețul, clasa întâi! S-ar zice că bunul nostru Chilou nu mai are vârsta arterelor sale. Pensia l-a ramolit la scufiță. Totuși, ceva anume a făcut, ca voiajul pe care îl proiectase împreună cu Therese, să se ducă pe apa sâmbetei. În loc de peisaje fermecătoare, stă la dospit într-o carceră oarecare (sau ceva similar). Ce așteaptă de la el răpitorii? O răscumpărare? Achille e bogat, dar trebuie să poată face față unor mari exigențe; în schimb, e singur, iar tratativele nu cred să fie prea simple.

— Cugeți, bătrâne?

— Pe viață și pe moarte.

— Și iese ceva?

— Așa s-ar zice. În orice afacere delicată, vine o clipă când mă convoc la o întâlnire la vârf. Este perioada de fecundație. Tot ce am adunat, conștient sau inconștient, se așază la locul lui, fără ca să-mi dau seama cum. Dacă ai să fii un mare sticlete, într-o zi, ai să cunoști același fenomen, *baby*. Este greu și, în același timp, exaltant.

Iau un bastonaș de lemn-dulce din cutia *big* negroteicei și mă apuc să-l molfăi, așa cum făceam pe timpuri, când eram la școala comunală. Amicii îmi cereau să le dau și lor, iar eu îl împărțeam, fiindcă eram bun la inimă.

— Avocatul a mărturisit că l-a șantajat pe moș Directorache?

— Da.

— Și l-a atins cu ceva?

— Așa se pare.

— Pentru un fost mare patron al Curcănăriei, nu-i deloc glorios.

— Până și cei mai mari medici fac pe ei de groaza cancerului,

atunci când îl au.

— Asta trebuie să-i fi răcit pasiunea pentru Thérèse?

Îi dau una, ușor, după ceafă (doar acest amplasament din tărtăcuța lui a mai rămas neatins).

— Ei bine, asta era, zic.

— Care asta, *padre*?

— Motivul pentru care au sfeclit-o amândoi.

Părăsesc odăița africană, ducându-mă în baia Thérèsei. Perdeaua de la duș a lăsat o margine de plastic la nivelul inelelor. Urma glonțului este foarte clară în pătratul de faianță. Admiți tu că o mică actriță moartă după sculă îl poate doborî pe un ins cu un glonte, apoi îl face bucăți, înfășoară cele mai scârboase ciozvârte în perdeaua de la duș și împarte rămășițele acestea în două valize, pe care le duce la vecină-sa de la parter, pentru ca să le ia comisionarul? Și că, apoi, bagajele ajung la caseta din gară, de unde, „cineva" le scoate mai târziu? Nu-i cam mult, pentru o fată lipsită de putere?

— Bun, asta-i tot, murmur, să ne continuăm vizitele. Puștiul vine după mine. Pansamentul îi lasă descoperit exact atâta locșor, cât să-i pot vedea privirea strengărească.

— La cine mergem?

— La cucoanele lesbiene, care, paradoxal, fabrică rochii de mireasă.

Domnișoarele Oumplétot lucrează în genunchi la trena rochiei pregătite pentru nunta domnișoarei Fourme (d'Ambert)[59], fiica unui mare producător de brânzeturi, cu domnul Paul Trons, fiul unui general în retragere.

Sosirea mea le nici-prea-prea-nici-foarteșe. *In my opinion*, maestrul trebuie să le fi spus de chestia cu albumul furat, pentru a le pune în gardă împotriva posibilelor urmări.

Totuși, ele se ridică să mă primească.

— Frumoasă treabă, zic, arătând spre trenă.

— Mulțumesc, scrâșnește Julie. Cu ce vă putem ajuta, inspectore?

Această degradare, deși nemeritată, nu mă afectează.

— În legătură cu drăgălașele partide de fese ale Thérèsei, zic. Știați că ați fost fotografiate în timpul zbenguielii voastre?

Tresărire. Sora Mathilde exclamă foarte tare: „Dar ce spuneți acolo, domnule comisar?" Privirea mea placidă și un piculeț băscălioasă le taie eventualele tăgăduieli.

— Am văzut documentarul, fac, și, pentru ca să vă dovedesc, vă pot preciza că aveți două alunițe foarte apropiate pe o coapsă, lângă păsărică și că surioara dumneavoastră manipulează vibratorul, ca Victor Hugo pana de gâscă. Prin urmare, ce răspuns aveți?

Ea se întoarce și bombăne:

— Dacă am fi știut, nu ne-am fi lăsat păcălite!

— Cine v-a târât în această orgie a colocatarilor? Thérèse sau avocatul?

Ele se privesc, fără să-mi răspundă.

— Preferați să stăm de vorbă la Poliția Judiciară? le întreb cu un maximum de nevinovăție, care l-ar face să transpire și pe un pinguin.

Ele își unesc glasul într-o comună milogeală, care se termină cu o implorare:

— Oh, nu! Oh, nu! Vă rugăm!

— În acest caz, vă ascult.

Ele vorbesc, iar eu le ascult, într-adevăr!

*

Noul meu discipol îmi spune, după ce închidem ușa păsări-cofagelor:

— Cine te privește în focul acțiunii, are parte de un spectacol remarcabil, 'ticu'!

— Lingușitorule!

— Îți jur. La tine totul este atractiv, cuvintele și, în special, ușurința. Lași impresia că nu iei, cu adevărat, nimic în serios și că acționezi doar pentru că îți place treaba bine făcută.

— E ceva din toate astea, îi spun, surprins.

Mă opresc, ca un cal care se cabrează în fața celui mai nevinovat obiect din lume, dar care îl tulbură.

— Aș vrea să facem o mică experiență, Toinet.

— Zii.

— Coboară la parter. Când ajungi la picioarele scării, trage un urlet: unul adevărat, lung și înspăimântător. Și apoi, așteaptă-mă până vin.

— Banco.

Pleacă țopăind. Eu sun, din nou, la ușa celor două văduvioare-clito.

— Ați uitat ceva? întreabă Julie.

— Nu chiar.

Intru și închid ușa. Aștept.

Cele două surioare mă observă, întrebându-se dacă sunt cavalerul de Slany[60] sau episcopul Gaudaq[61].

— Ucenica dumneavoastră e în vacanță? le întreb.

— Am dat-o afară.

— Nu lingea bine?

— Oh! fac ele pe indignatele, de comun acord.

Chiar în acest moment se aude strigătul puternic pe care i-l cerusem lui Antoine. Croitoresele sunt îngrozite de nu mai văd să-și bage ața în ac.

— Oh! Dumnezeule, iarăși! face una dintre ele (care stă cel mai aproape de cealaltă).

— Fără panică! le liniștesc. Strigătul sărmanei Floare-de-Mai semăna cu ăsta, ținând cont, evident, că ieșea dintr-un gâtlej feminin?

— Da, exact! spune sora situată în dreapta precedentei.

— La revedere, drăguțele mele magiciene. Trenă bună și păscut bun. Nu uitați să băgați două degete în același timp, ăsta e calibrul unei fofoloance obișnuite; mă pricep, că sunt și eu lesbian în timpul liber…

*

Jos, îl găsesc pe scumpul meu Antoine înconjurat de doamnele Dermot (terapista) și Iurovici (tovarășa de joacă a răposatului țar Nicolai II). Și una și cealaltă îmi ocărăsc moștenitorul din pricina groaznicului țipăt pe care l-a scos și care le-a înghețat sângele în vine. Îl tratează, în cor, de pușlama care face glume proaste și „nu respectă nimic” etc. Sosirea mea le oprește.

În cele din urmă, le potolesc, precizându-le că băiatul e colaboratorul meu și a acționat astfel din ordinul meu. Ele îmi mulțumesc, bucuroase. O întreb pe Dermoteasa dacă e liberă. Minune: doamna Scoulaménthe, soția medicului dermato-venerolog din strada André-Gide și-a contramandat ora, așa că acceptă să-i facă un masaj lui Toinet, bietul contuzionat, care tocmai a avut un accident de motocicletă.

— În timp ce eficienta dumneavoastră vecină se va ocupa de acest băiat, fac eu către sfânta-rusoaică, pot spera să am o nouă întrevedere cu dumneavoastră, contesă Pojarski? Conversația vă este întinsă, precum câmpia Uralilor și povestiți atât de bine Istoria, de parcă aș trăi-o aievea.

Ea îmi miorțăie un zâmbet fermecăreț din gura ca o violetă imperială.

— Intrați! Intrați! tună babornița, precedându-mă în confortabilul ei bârlog de mortăciune.

Micul salon, chestiile iconante…

Fotoliul „meu” (pentru că, începând de a doua oară, orice gest devine o obișnuință).

— Trebuie că veți fi fost o mare iubăreață, Alteță!

Asta o face să secreteze din toate fisurile.

— După ce vezi asta, prrrea-iubitule?

— Nu o „văd”, o „simt”. Și, poate, încă sunteți?

— Sub o altă formă, nu zic ba. Am atins vârsta pasivității.

— Noroc că viața ne oferă, neîncetat, soluții de schimb, nu-i așa, Majestate?

Ea îmi aruncă o privire greu de înțeles, dar pe care o înțeleg perfect, dacă vrei să-ți spun părerea mea.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că fiecare ființă umană înseamnă un imn închinat vieții, buna mea suverană. Iertați-mi îndrăzneala, aveți cumva o toaletă pe care aș putea-o folosi, cu moderație?

Ea dă din cap.

— Rrrău parrre, dar aștept instalatorul, fiindcă e înfundată!

— Oh, doamne, ce grav inconvenient pentru o persoană de vârsta dumneavoastră, doamnă Mare-Ducesă. Fără să fiu cu adevărat un meșter, izbutesc, uneori, să rezolv genul ăsta de neplăceri, așa că voi încerca să pun din nou la dispoziția dumneavoastră ceea ce vă imploram pentru a mea.[62] Pe aici, presupun?

Și mă ridic, ca o trombă (a lui Eustache), dând năvală înspre cameră.

De pe canapeaua pe care zace, ea scâncește:

— Nu! Vă interzic…

Dar nu e surd mai mare decât cel ce nu vrea să audă, după cum repeta Beethoven, care a compus a *Cincea*, crezând că repară ușa de la salonul lui de muzică.

Mă năpustesc, în timp ce Regina Christina nici măcar nu s-a ridicat de la locul ei. Două uși, față în față. Prima dă în vizuina babei: catafalc, draperii stacojii, zorzoane de toate soiurile. Vizavi e încă o cameră, însă „de dat”, cum zice Félicie a mea.

De fapt, Mamaia o și are dată.

Dată unei femei tinere, cu o față nu lipsită de drăgălășenie, cu un corp bine clădit și despre care știu aproape tot, pentru că am tocit albumul.

Stă lungită pe patul de aramă, cu hainele pe ea și citește un roman polițist de Jean-Baptiste Baronian.

— Am câștigat! spun râzând.

Și mă așez la capătul patului, în fața ei.

— Încântat să te cunosc în carne și oase, dragă Thérèse. Dar tot stând așa, zăvorâtă de două luni, la bufnița asta bătrână, nu ți-e teamă că faci o gaură în pat?

CAPRINE

Ea are aerul nesigur al oamenilor spitalizați de multă vreme și care pierd, cu încetul, contactul cu realitatea.

— Sunteți San-Antonio, nu-i așa? murmură.

— Complet, îi răspund.

— Bibiloi mi-a vorbit atâta de dumneavoastră, încât am impresia că vă cunosc de-a binelea.

— Pe fostul și prea-iubitul meu director l-ai cadorisit cu porecla asta grotească?

— Îi place.

— Da, fac eu; asta e latura lui de bou bătrân. Îmbătrânind, chiar și bărbatul cel mai remarcabil, simte nevoia să se prostească, în ceea ce-l privește, mi-ai putea spune ce i s-a întâmplat?

Ea își înalță sprânceana dreaptă, pentru a masca o reală surpriză.

— Nu știu nimic.

— N-ai nici cea mai mică idee?

— Trebuia să plecăm la Veneția.

— Ah! Veneția era destinația?

— Cu Orient-Expresul…

— M-am lămurit până-n tindă (până-ntinde). Și s-a amânat călătoria?

— Da.

— Din cauza ta sau a lui?

— A mea.

— Maestrul Damphdé-Oustouroï a vrut să-l șantajeze cu pozele. El a plătit, dar treaba nu i-a căzut bine și, atunci, l-ai trimis la plimbare?

Ea cască gura în gol, ca să-mi arate stupoarea, care-i seamănă cu propriile amigdale.

— După cum vezi, sunt foarte bine informat, îi spun.

În acest moment, arhiducesa de Blini se înființează destul de Nebuna-din Chaillot. S-a omenit cu un gât bun de votcă cu ierburi, ca să-și biruie emoția. Pleoapele tencuite lasă din lest la fiecare clipire.

— Nu chinuiți acesta copil, domule de la Poliție, ea sufirit destul, îmi strigă amica Romanovilor.

Și vine să se lase în brațele compătimitoare ale singurului fotoliu din cameră. Mâna ei, ca o gheară de galinacee, tremură pe pahar; pe vremuri strângea toroipanele în felul ăsta, dar nu-i tremura în același sens…

Mă ridic pentru a efectua câțiva pași scurți prin camera strâmtă.

— Auziți, fetelor, atac eu pe un ton extrem de familiar, un lucru e indiscutabil: o să murim toți în următorii cincizeci-șaizeci de ani. De aci încolo, trebuie să ne asumăm, și unii și ceilalți, această minunată împuțiciune, care se numește viață. Așa că, hai să-ncercăm s-o facem cum trebuie.

Aici a fost tămbălău; de aia am venit, ca să pun lucrurile la punct. Dacă nu o fac, or să vină alții, care vor avea, probabil, un astfel de comportament, mai aspru. Când ai comis fapte reprobabile, ai nevoie, mai mult ca niciodată, să fii înțeles… Eu o să vă ajut; o să pregătesc forcepsul pentru nașterea adevărului care, deseori, iese greu.

Uite, să începem cu sfârșitul. Moartea lui Floare-de-Mai. Dacă ați ști cât de prostește a fost realizată, sărmanele mele dragi! Javra de negresă, care s-a vârât în combinația cu fotografiile licențioase, se hotărăște, plecând la luptă, să aibă o discuție cu Alteța Sa Imperială și dă pe aici. Începe să converseze cu dumneavoastră, Majestate. Bucățica de lemn-dulce pe care și-o pusese în cioc o deranja, așa că o scoate, și o pune alături, pe fotoliu, unde marele ei fesier nu va întârzia să o facă pierdută. Discuția? N-am nicio idee, o să aveți timp să-mi povestiți, după aia. Dar iată că se întâmplă ceva: apare Thérèse, care nu a auzit-o pe vizitatoare. Mare belea! Ea se ascundea la regină, de când cu figura aia cu valizele. Negroteica sare în sus de bucurie. Amenință că dă totul pe față, vrea s-o ia la goană. În momentul în care iese pe palier, doamna Iurovici, pierzându-și cumpătul de tot, o atinge la mir cu deliciosul bronz „Arts déco” din salon, care reprezintă o înotătoare în costum și cască de baie. La început, negresa încearcă să se apere de lovituri, să se agate de ceva. Făcând aceasta, vă smulge un nasture de la bluză: o să-l caut în garderoba dumneavoastră și îl voi compara. Furia vă este așa de mare, alteță, încât o loviți, o loviți, până vi se taie respirația, de două, de trei, de cinci ori, spărgându-i ceafa, omoplații, țeasta. O oroare. Atunci, Thérèse, îngrozită, dă dovadă de o rară prezență de spirit. Vă împinge în apartament și scoate un urlet îngrozitor, de om care se aruncă pe fereastră, ce adună toți locatarii imobilului și trecătorii. Apoi, vine să se ascundă. Vă trageți sufletul și ieșiți după noutăți, înălțimea Voastră. Și, pe deplin stăpână, cu sângele rece recăpătat. O îndrăzneală magnifică. Thérèse, ceea ce ați reușit voi, acolo, nu-s zece femei pe lume, de la Jeanne d’Arc încoace, să o poată face. Va să zică, ultimul punct a fost elucidat. Acum, să ne întoarcem cu două luni în urmă, la momentul în care ai venit să-i ceri ajutor contesei Rostopcin, după ce l-ai omorât pe tipul din baie, pungășoaică mică! Fiind o femeie cu o mare înțelepciune, pariez că ți-a spus cum să te descotorosești de el: să-i înlături picioarele și, poate chiar și capul (nu știu ce dimensiuni au „Samsonitele” tale), să-l bagi în cele două bagaje, pe care să le trimiți la gară, cum fac majoritatea parlagiilor de genul ăsta. Așa-i? Mersi. Acum, o să-ți spun care sunt concepțiile mele în privința afacerii ăsteia. Chiar dacă nu-s cele bune, ai tot interesul să ți le asumi, fiindcă te avantajează enorm, stricățica mea! Odată, când erai singură a venit un bărbat în apartamentul tău. Te-a amenințat cu pistolul. Cred că în momentul în care a apărut făceai o baie, nu?

— Un duș! rectifică Thérèse Genitix-Desqueroux, ceea ce îmi arată că-s pe calea cea bună, cum zicea un ceferist în grevă.

— În ciuda spaimei pe care ți-o inspira, i-ai cerut permisiunea să-ți pui un halat. Ți-a acordat-o și, ajunși aici, și-a îngăduit un anumit comportament față de persoana ta.

— Nu, face ea.

— Asta ai să spui, insist cu putere.

— Bine, se supune.

— Atunci, te-ai zbătut; și-a scăpat arma, în timp ce încerca să te apuce. I-ai scăpat din mâini, ai reușit să iei, de jos, pistolul și ai tras în el. De fapt, unde l-ai atins?

— La gât.

— Foarte bine, asta o să acrediteze ideea întâmplării: ca să te aperi, nu tragi în gâtul cuiva, ci mai degrabă în piept. Ai înțeles?

Ea dă din cap.

— Ascultă bine ce zice domnul polițist, drrragă! o îndeamnă țarina; simt că el vrea bine la tine.

— Cine a scos corpul de la bagaje? o întreb brusc.

— I-am dat telefon fostului meu bărbat.

— Mortimer?

— Da.

— Și s-a ocupat el de valize? Auzi, era un soț bun, ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte de a divorța.

— Nu, e o japiță! mă corectează actrița. Omul cu pistolul, el mi l-a trimis.

— De ce?

— Ca să mă omoare!

— Ești sigură?

— Tipul mi-a spus. A vrut să rămânem în baie, ca să fie totul curat: voia să mă omoare în cadă. Vrând să ies, am alunecat și l-am îmbrâncit.

— Va să zică, e chiar legitimă apărare?

— Bineînțeles! Credeați că sunt o criminală?

— Știi, când cineva e în stare să șantajeze oamenii cu care se regulează…

Ea lasă capul în jos și o aud, murmurând:

— Totuși…

— Să continuăm, frumoaso. I-ai cerut lui Mortimer să-l recupereze pe ucigașul ăsta plătit, omorât tocmai de victima lui desemnată. A acceptat?

— N-a protestat; nu e asta dovada?

— Într-adevăr.

Tăcere. Această mică actriță ratată pare slabă, dar e al naibii de puternică. Știe să facă față celor mai rele situații, ca dovadă!

— Știi de ce voia să te omoare?

— Ca să-mi închidă gura.

— Ei bine! vorbește, după aia n-o să mai ai motive valabile! Ce făcea așa de reprobabil?

— Conduce o rețea de droguri foarte importantă, între Europa și

S.U.A.

— Ți-a mărturisit în timpul căsătoriei?

— Știu doar de două luni.

— Cine ți-a spus?

— Bibiloi.

Exclamaționez:

— Achille.

— Da. Într-o zi, când a venit fostul, era aici. Bibiloi l-a recunoscut. Avusese de-a face cu el acum vreo cincisprezece ani, dar Mortimer a reușit să scape de poliția franceză. Peter nu-l văzuse niciodată pe Achille, așa că întâlnirea cu el a fost fără consecințe imediate.

Cunosc foarte bine schița. După plecarea soțului, Chilou, boul ăsta bătrân, îi scuipă bucățica dulcineei lui, care n-are altceva mai bun de făcut decât să dea fuga să-i spună celui care îi plătește pensia, ăf cors! Atunci, Mortimer scoate la bătaie artileria grea: răpirea Babacului, apoi lichidarea fostei sale femele… Dar de ce nu l-a neutralizat pe Tunsu'? Fără îndoială că pune la cale să-l utilizeze ca monedă de schimb, în caz de probleme grave?

În prezent, trebuie să-i dau bătaie! Fiecare oră care trece riscă să pună zilele Babacului în pericol. A trăit el multe la viața lui, dar ăsta nu-i un motiv.

Zbârnâială la sticleții Franței, ca să vină să le salte pe cele două tipe. Ei promit să acționeze ultra-rapid.

Întoarcere la micul meu Toinet. Terapista trebuie să-i fi masat toate, inclusiv părțile de din jos, fiindcă îl văd mergând cu picioarele ca parantezele, iar pe sub bandaje ochii lui seamănă cu ai unui pește pescuit acum opt zile.

Mathias are dreptate: „Ăsta-i unu' bun"!

CĂPĂSTRU

Americhenii ăștia sunt relaxați. Sub pretextul că peste Paname s-au abătut *today* 35 de grade plantigrade, Peter Mortimer stă, în bermude și cu torsul gol, în biroul lui de producător. Nu trebuie să facem pe rușinoșii! În ziua în care îl vei găsi pe Alain Poiré, directorul de la studiourile Gaumont, înțolit în felul ăsta, vino la mine, o să stropim evenimentul!

Acest gras blond-roșcat își ține picioarele goale pe birou: sfântul Ion-Picior-de-Porc. Perii îi strălucesc în soare. Un flacon cu apă de

toaletă și o mănușă aspră stau alături, pe un platou; din timp în timp, o umezește pe a doua cu conținutul primului, ca să-și șteargă fața.

— Nu po' să suport căldura, grohăie godacul, și totuși m-am născut în Arizona, unde soarele parcă te trăsnește cu ranga.

Mi-l arată pe Bérurier, care mă însoțește pe acest drum al luptătorilor:

— Sacu' ăsta de grăsime suportă? Da, de vreme ce poartă haină.

„Sacul de grăsime" își strânge frumoșii lui pumni, care te fac să te gândești la două nicovale, în șomaj. Cu o ocheadă binevoitoare îl implor s-o lase moartă. El izbutește, dar procedează la slobozirea unor oftaturi care spun mai multe decât discursul ținut de un senator, în privința sentimentelor sale personale. Și, pentru că această decompresiune nu reușește să-i redea bucuria de a trăi, trăsnește o minunată bășină, cu toate formele în regulă.

Peter Mortimer acuză această tornadă.

— Da' tipul ăsta e nesimțit! Așa sunteți toți, în poliția franceză?

— Nu toți, îl liniștesc eu. Unii preferă să râgâie. Dar țineți cont de faptul că intestinele noastre suportă presiuni puternice, pe care trebuie să le reprime un amărât de sfincter; în zilele cu făinoase, acesta e nevoit să se dea bătut, ce vreți? Or, un ofițer de poliție de la noi are o retribuție modestă, ceea ce o obligă pe nevastă-sa să-i gătească cartofi, linte, paste și fasole uscată; nivelul de viață intervine în abundența vânturilor noastre.

Predica mea îl șifonează pe producător.

— Ați venit la mine ca să-mi vorbiți despre vânturi?

— Aș vrea eu, îi spun, luându-mi o mină nebună de durere, ar fi mai vesel decât ceea ce am de zis.

— Ah, da?

— Am găsit-o pe fosta dumneavoastră soție, doamna Thérèse Genitrix-Desqueyroux. Vă anunț, cu regret, că e moartă!

El încetează să-și mai frece gâtul cu scârboșenia aia de mănușă de toaletă, pe care vopseaua roșcată din căpățâna lui lasă dâre.

— Nu se poate!

— Vai!

— Ce i s-a întâmplat?

— Autopsia ne va spune. Am să vă rog să ne însoțiți, ca să identificați corpul, care, cu valul ăsta de căldură, e într-o stare destul de jalnică.

— Unde a fost găsit?

— În pădurea de la Saint-Cucuffa[63], într-un tufiș. Nu vreau să vă măresc groaza, dar animalele nu i-au respectat rămășițele. Vreți să ne urmați, Mister Mortimer?

— Nu puteți aștepta până mâine?

— Nu. Ne trebuie declarația dumneavoastră legală, înainte de

autopsie, fiindcă nu mai poate fi amânată.

Decesivitatea mea îl hotărăște. Se ridică, precum o focă.

— Doar să-mi pun o cămașă și niște pantaloni, face el. În timp ce se înveșmântuiește, îl întreb pe Barosanu':

— E chiar un tip de bază, amicul tău?

— Mie-n s'tă! L-am zbârnâit ieri și ie d'acord. Alfel ierea mai mare păcatu': un flăcău din Sân-Tolomaqu-Miq, lu' care i-am da' io borșu' pă trompă cân' am fostărânoi doi plozi! Ierea 'ntagonisme 'ntre ambele comunele noastre amândouă, cu toate căci am mersără la aceeași școală.

*

Admit că Louis Grăsanu' e chiar amic intim cu Bérurier. În realitate, acesta e slab, ca o stea de balet, și miros că numele i-a fost procopsit cu adjectivul „grăsan" doar în derâdere. Nasul frânt, pe vremuri, de prietenul nostru comun, îi seamănă cu un pui făcut, din hârtie, proțăpit în mutra lui de tâmpit riguros autentic, atât e de plin de multiple muchii, cu linii frânte (și ele). Privire grăitoare adresată de Huidumă consăteanului său. Altă privire „cu înțeles" din partea numitului consătean.

— Am venitără pentru recunoașterea lu' conița aia de-am vorbitără, Grăsau' Louis.

— Dacă-ați fi vrând să-mi urmat'! răspunde acest frate de baștină și de vocabular cu Huiduma.

Traversăm sala cadavrelor, unde domnește un frig și o tăcere mormântală.

— Am fostără pușI în obligația de-am pus-o în vechea morgă, pen' că am afișatără complect pă perioada dă vacanție. Dăgeaba a instituționatără ăștia permisu' cu puncte, că ăia dă are concediu plătit continuă să-și spargă mutra pă rupte, parcă n-ar fi dăstul, s-ajungă la tot omu'!

Traversăm un palier pustiu, ca Sahelul într-o duminică după-masă, când se transmite cursa de formula 1. Imediat după aceea, urmează o a doua sală, mai mică decât precedenta, mai puțin răcoroasă, dar și mai mormântală, ca ambianță.

— Acu' roiu.', Grăsanu' Louis, murmură Béru; ie preferabel.

Docil, bărbatul cu halat alb dispare. Închid portiera după el și, cum broasca acesteia conține o cheie, o încui odată.

În aceeași clipă, camaradul Béru, cu o măiestrie de pestidigitator, îi pune cătușe *americhenului*, înainte ca el să aibă timp să-și dea seama. După care, ca o adevărată namilă josnică, îi aplică o serie de directe la stomac și la ficat, înainte de a încheia cu un fenomenal croșeu la maxilar, care l-ar face pe Stallone să pară Scufița Roșioară.

— Asta-i din partea la „sacu' dă grăsime", Motănelu', îi zice el.

Dar producătorul nu cred să-l fi auzit, căci e groggy.

*

Când Mister Mortimer începe să-și joace măturile-de-strâns-fărâmituri, se vede într-un mare recipient de zinc, care pute a moarte învechită. O a doua pereche de brățări îi încleștează gleznele. Recipientul sumbru culisează pe o șină, care-i permite să fie introdus într-un compartiment amenajat în perete, asemeni altor unsprezece.

— O.K., Mortimer? îi arunc. Dumneata, care suferi atâta de căldură, trebuie să-ți fie răcoare, acolo înăuntru.

— Asta-i o farsă grotescă sau ce? întreabă calm.

— Ca și cum noi am mai fi la vârsta când îți arde de glume, moșule. Stai puțin că o să-ți explic totul; un moment, *please*!

Împing recipientul cu ocupant, cu tot, în adâncimile cavoului provizoriu, apoi îi închid ușa de fier, ale cărei garnituri cromate încep să fie roase de rugină.

— Cred sincer că ideea ta e vibrantă, Grasu'!

— O să vedem, prudențuiește el.

Las să se scurgă vreo zece minute, înainte de a deschide.

Falsul cadavru a devenit, mai degrabă, livid, în gaura lui de șobolan. Dar privirea lui conține atâta ură la adresa mea, încât mă voi bronza ca la ultraviolete.

— Principiul este următorul, îi explic americanului. Îl deții pe tipul ăla bătrân care mi-a fost director înainte ca să-i iau eu locul, ăla pe care nevastă-ta l-a botezat Bibiloi. În ceea ce o privește, țin să te asigur: este cât se poate de vie și a și dat declarație împotriva ta. Cunoscându-te, m-am temut că nu o să-i dai drumul, decât în schimbul libertății tale. Or, eu sunt genul de polițist care vrea și varza unsă și slănina în pod. De aceea, tu ai să fii ăla care o să-l repui în circulație pe domnul Achille Hachille. N-ai să te miști de aici, până când scumpul bărbat nu se va afla la Ministerul de Interne, cu o cupă de Dom Pérignon în mână. Localul ăsta e dezafectat; în plus, prietenul nostru, Grăsanu' Louis, pe care l-ai văzut, e singurul angajat care mai are grijă de această morgă veche. Concluzie: nimeni, îți repet, NIMENI, cu excepția noastră, nu te poate scoate din mormântul ăsta. Dacă te hotărăști să cooperezi, spune; noi o să ne ducem să-l recuperăm pe Achille, în timp ce tu ai să meditezi în împuțenia asta de lădoi și, după aceea, o să te scoatem, ca să te vârâm într-unul, ceva mai confortabil. Dacă refuzi, eu îți spun noapte bună și te încui până mâine, la prânz. A ști dacă vei găsi destul oxigen pentru ca să aștepți, asta-i problema! Ai un minut ca să te hotărăști! Gândește-te că, oricum, ai să rămâi aici până punem mâna pe Bibiloi. Uite, cronometrul mi-a pornit, hotărăște!

El nici nu așteaptă:

— Oh, termină cu caterinca, curcan împuțit! De acord, vă dau căzătura înapoi!

— Adresa?

Mi-o dă.

Și îl bag, din nou, la cutie, cât ai zice pește!

*

Un hangar imens, care ar putea adăposti un Boeing 747. Dar, la naiba cu aeronautica. Ăsta conține echipament de cimilitograf-teveu. O pădure de reflectoare pe picioarele lor, rânduri de „gamele", șine de travelling, decoruri folosite și demontate, gata să fie făcute grămadă, și mai-știu eu ce-o-mai-fi. În fund de tot, se află un camion-rulotă, destinat turnărilor de exterioare. După Mortimer, în acest vehicul, sedentarizat de nenumăratele avarii consecutive vârstei, este închis Chilou.

Îl privesc pe Grasu'.

— Sunt emoționat, îi spun.

— Și io-s, recunoaște Parlagiul. În ce hal să fi fiind, pupă-bleagă ăsta?

O să vedem…

Știind că nu e singur, cioc-ciocăn la portiera culisantă. Apoi, mă ascund într-o parte, pentru a-l lăsa pe Grasu' ca unic terlocutor al eventualului temnicer; sacul ăsta de grăsime este mai de ispravă decât doi gagii la un loc, printre care și eu!

O vânzolită[64] în interior, un țăcănit, și ușa culisantă care scrâșnește.

— Salut! face ca prostul Majestatea Sa, cu un deschis și inalterabil zâmbet merovingian.

— Ce-i? întreabă insul pe care încă nu-l văd, dar nu voi mai întârzia mult.

— Șefu'! zice laconic Dolofanul.

Și, mare artist, face stânga-mprejur, ca ăla care și-a îndeplinit misiunea. Neglijent, înțelegi? Calmos, ca Neață. Această rotire e doar ca să-l dezamorseze pe gagiu, să-l destindă de-a binelea. Îți spun eu că tâmpitul ăsta gras are geniul cât coloana din piața Bastiliei! Dar nu face niciun pas. Într-o prodigioasă piruetă de elefant regândit de Dali, se năpustește asupra tipului (care stă mai sus față de el), îl apucă de picioare, îl ridică și, cu o formidabilă sforțare, îl aruncă peste umăr, în direcția mea. Dornic să-mi aduc contribuția la opera béruriană, trag un superb penalty în maxilarul flăcăului, care nechează de durere. Béru se apropie, pentru a și-l plasa pe al lui, la tâmplă. K.O. Expres.

Gardianul e un măgădău urât, cu bila aproape rasă. Înainte de lovitura mea de cizmă, avea un maxilar pătrat. Înaintea celei date de Grasu', urechi clăpăuge. Acum, este o mare zdreanță flascos, tumefiată și impardonabilă[65]. În bandulieră, avea un telefon mobil, care a fost

azvârlit prin hangar. Nemaiavând cătușe la dispoziţiune, Béru se duce să recupereze șnurul de piele al zbârnâitoarei, ca să lege mâinile victimei sale. Eu mă folosesc de telefon pentru a alerta brigada recuperări. În fine – oh, da! — în fine, pătrundem în rulotă. O a doua ușă încă ni se mai opune. Huiduma o învinge, cu un brânci ca de cărăuș de piane.

Și, atunci, oh! Minunea minunilor, iată-ne în contact cu Babacul. Un Babac mereu egal sieși, proaspăt ras, în robdeșambru de mătase neagră cu motive chinezești, cu țeasta strălucitoare. Sigur că e puțin palid și cam tras la față, dar nu și-a pierdut nimic din clasă. Mă duc spre el, cu lacrimile în ochi, cu brațele întinse. Și știi tu ce-mi spune, împuțitul dracului?

Asta:

— San-Antonio, am fost cât pe ce să te aștept!

Trebuie să ai nas, nu?

CAPITROCIT

Nu biroul lui: salonul lui.

Ne-a spus ministrul că așa o să fie mai intim.

Mie-mi zici: niște fotolii imense și sculptate, și aurite, și mătăsoase, și fundul meu, și toate bune! Masă în același stil (A V-a Republică, având ca postament papucii Regelui-Soare, – în engleză *Sun King*); mulțam de intimitate, Majestate!

Reuniți: MINISTRUL, Babacul, eu. *That's all*[66].

În anticameră, se aude zarva jurnaliștilor, care se așază pentru conferința de presă, ce va urma. Gazda noastră poartă un costumache bejuliu, o cămașă albastră ca mările sudului, asortată la o cravată nu-ți poți da seama cât de dungată, dacă ai pune o doamnă cameleon pe ea, ar face un avort.

— Mare succes, domnule director, apreciază el cu loialitate, dându-mi înapoi titlul. Mai bine: o victorie superbă pe toate planurile! Fiind un om sincer – cu excepția cazurilor, în care e vorba de politică – mărturisesc că-s căzut în fund!

Și mandea, silindu-se să rămână sobru:

— Efectiv, domnule ministru, este o afacere extraordinară, căci pornind de la ancheta cu privire la dispoziția fostului și eternului meu director, am ajuns la niște ramificații ciudate: complot împotriva înaltelor personalități de stat, trafic de droguri, șantaj, asasinate. Cred

că niciodată, în cariera mea, n-am împușcat atâți iepuri dintr-un foc: o luau la sănătoasa în toate părțile!

El îmi întinde mâna:

— Personal, îți datorez viața, fiindcă la defilarea de 14 iulie voi ocupa un loc bun. Știați că, după spusele experților artificieri, încărcătura de exploziv dezgropată în piața Concorde ar fi fost suficientă pentru a transforma Louvre-ul într-un morman de pietricele?

Apoi, amabil, către Chilou:

— Captivitatea dumneavoastră nu a fost prea dificilă, domnule director?

— A fost un infern, dar să nu mai vorbim despre asta, răspunde cu noblețe gentlemanul Curcănăriei.

Eu îl întreb, mânat de un impuls:

— Cum se face că mi-ați telefonat în ziua aia, șefu'?

— Temnicerul meu s-a dus să urineze în toaleta rulotei, lăsându-și telefonul portabil agățat de spătarul unui scaun.

Ministrul pune o mână familiară, de om familiar, pe genunchiul Tataiei.

— Ce-ați zice de o reangajare, scumpe prietene? Proiectez o reorganizare a aparatului polițienesc, cu o conducere bicefală. San-Antonio ar conduce partea activă, iar dumneavoastră partea administrativă. Am crea brigăzi noi, cum am mai spus, am forma elemente tinere, capabile să asigure, într-o zi, preluarea sarcinilor.

— Al vostru sunt! strigă Babacul galvanizat, întinzându-și dreapta către ministru.

— Și eu! adaug, păstrându-mi-o pe a mea pe brațul fotoliului.

Un pinguin travestit în ușier intră tiptil, purtând un telefon fără fir pe un platou de argint. Șoptește ceva la urechea ministrului.

— Păi, dă-i-l! face acesta din urmă.

Mă informează:

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, domnule director.

Eu bâlbâi o scuză și înhață aparatul. E mămica.

— Nu te deranjez, iubitule? face draga mea dragă.

— Ei, cum, ce-ți închipui?

— Vreau doar să-ți spun că m-am întors și să te întreb dacă Toinet și cu tine mâncați acasă.

— Cum să ratăm întoarcerea ta? Vrei să te ducem la un restaurant, să-i tragem un chef?

— În niciun caz, iubitule, în niciun caz: am adus burtă din Ardèche.

— Miam-miam! strig eu.

— Ce-i? întreabă ministrul, surprins.

— Domnule ministru, vă place burta ca în Ardèche?

— Ce mai e și asta?

Ca să vezi că, poți fi ministru și, să nu știi esențialul!

Sfârșit

Notes

[←1]
Joc de cuvinte: preambul/prea-n Bulă. (n.r.)

[←2]

Romanul *Infernul verde* de acelaşi autor. (n.a.)

[←3]

Serviciul de Acțiune Civică, serviciu de ordine gaullist. (n.tr.)

[←4]

Lider al extremei drepte franceze. (n.tr.)

[←5]

Mendès France și Simone Veil – oameni politici francezi. (n.tr.)

[←6]

Cântec popular spaniol. (n.r.)

[←7]

Paname (argou, fr.) pentru Paris. (n.tr.)

[←8]

Inițialele de la „nimic de semnalat”. (n.tr.)

[←9]

Lie-de-vin (fr.) – de culoarea viței de vie. (n.tr.)

[←10]

Aluzie la romanul scriitorului francez François Mauriac, Thérèse Desqueyroux. (n.tr.)

[←11]

Trompe-l’ oeil (fr.) – pictură care, de la distanță, dă senzația reliefului. (n.tr)

[←12]

Shake hands (engl.) – strângere de mână. (n.tr.)

[←13]

Loft (engl.) – atelier sau depozit transformat în locuință, studio artistic. (n.tr.)

[←14]

Din cauza. (engl.)

[←15]

Raymond Barre – politician francez, fost prim ministru. (n.tr.)

[←16]

Aluzie la povestirea cu același nume de Alphonse Daudet. (n.tr.)

[←17]

Culotte de cheval (fr.) – grăsime pe abdomen, șolduri și coapse. (n.tr.)

[←18]

Petesc – pretext (Béru dixit). (n.tr.)

[←19]

Dezinfectată – dezafectată (Béru dixit). (n.tr.)

[←20]

Din cauza. (engl.)

[←21]

Gnocchi – găluşcă gratinată de griş, cartofi sau varză. (it.) (n.tr.)

[←22]

Probabil cale. (n.a.)

[←23]

Blanche, Francis – actor și cântăreț francez. (n.tr.)

[←24]

Numele unui deodorant. (n.r.)

[←25]

Salvador Dali (1904-1992) – pictor spaniol foarte cunoscut. (n.r.)

[←26]

Personaje din romanul *Răspuns de nota zero* de San-Antonio. (n.tr.)

[←27]

Fabricanți de ascensoare. (n.tr.)

[←28]

Botero, Fernando – sculptor de origine columbiană, a creat în stil cubist. (n.tr.)

[←29]

Asta-i pentru „sechestra”, îți dai seama. (S.A.)

[←30]

Van Cauwelaert, Didier – scriitor contemporan francez de origine olandeză, (n.tr.)

[←31]

În original „veillée d’âme”, calambur care face aluzie la „veillée d’armes”, noaptea de dinaintea investiturii unui cavaler, pe care acesta și-o petrece rugându-se în biserică. (n.tr.)

[←32]

Aluzie la opera *Trubadurul* de Verdi. (n.tr.)

[←33]

Joc de cuvinte intraductibil; expresia la care se face aluzie este: *ne pas se moucher du pied (du coude)* – a avea mari pretenții. (n.tr.)

[←34]

Raymond, Fernand – actor francez. (n.tr.)

[←35]

Q.E.D. (Quod era demonstrandum) (lat.) – ceea ce era de demonstrat. (n.tr.)

[←36]

Loge (fr.) – cabină. Jocul de cuvinte face aluzie la loja masonică. (n.tr.)

[←37]

Otis e cel care a inventat ascensorul pentru soacră-sa, care avea gută.

[←38]

Chazot, Jacques – dansator și coregraf francez. (n.tr.)

[←39]

la uite, am găsit titlul cărții.

[←40]

De Caunes, Antoine – animator de televiziune. (n.tr.)

[←41]

Aluzie la versurile lui Verlaine: „*Les sanglots longs/Des violons/De l'automne*” (Suspinele lungi ale viorilor toamnei) din poezia „*Chanson d'automne*” (n.tr.)

[←42]

Cititorii neliniștiți îmi scriu, întrebându-mă ce m-aș face dacă aș pierde acest prețios auxiliar al efracțiilor mele. Îi liniștesc: mi-am comandat o duzină și le-am pus bine, într-un loc sigur.

[←43]

Joc de cuvinte intraductibil: *maines propres* (fr.) înseamnă atât mâini proprii cât și mâini curate. (n.tr.)

[←44]

Jars (fr.) = gâscan. Joc de cuvinte generat de identitatea de pronunție cu numele familiei de muzicieni Jarre. (n.tr.)

[←45]

Pantruche (arg.fr.) = Paris. (n.tr.)

[←46]

Brasseur – familie de actori francezi, Claude este fiul lui Pierre Brasseur. (n.tr.)

[←47]

Arsenic și dantelă veche – titlul unui film clasic american, al cărui rol principal era interpretat de Gary Grant. (n.tr.)

[←48]

Nu vă scriu cu caracter rrrusesc tot dialogul babei, pentru că te bagă în boale, dar poți să-l rectifici chiar tu, dacă te amuză. Diferența dintre hârțoagele mele și albumele de colorat e că în albumele de colorat nu ai găsit niciodată vreo fărâmă de geniu.

[←49]

Aluzie la un vers de *Paul Fort*. (n.tr.)

[←50]

Calambur după *rouler à trombeau ouvert* (a conduce pe marginea mormântului). (n.tr.)

[←51]

Chancel, Jacques – ziarist francez; realizator de radio și televiziune. (n.tr.)

[←52]

Prost, Alain – pilot francez de formula I. (n.tr.)

[←53]

„*Oraisons funebres*” (Discursuri funebre), opera scriitorului clasic francez Bossuet, Jacques (1627-1704). (n.tr.)

[←54]

Utrillo, Maurice (1883-1955) – pictor francez al peisajelor urbane (în special al cartierului Montmartre). (n.tr.)

[←55]

P.M.U = abreviere de la *Pari Mutuel Urbain* (Pariul Mutual Urban). Pariul mutual este o formă de joc, prin care, din suma totală a mizelor, se extrage o cotă stabilită de lege, înainte de a fi repartizată câștigătorilor, proporțional cu miza acestora. (n.tr.)

[←56]

T.N.T. = trinitrotoluen. (n.tr.)

[←57]

Tawny (engl.) = maro-deschis (n.tr.)

[←58]

Frază încâlcită, care pare să indice că am gânduri ascunse, de factură academică.

[←59]

Fourme d'Ambert (fr.) = numele unui sortiment de brânză franțuzească. (n.tr.)

[←60]

În original, *Dulard* (fr.) – slănină (n.tr.)

[←61]

În original *Cauchon*, care are aceeași pronunție ca a cuvântului Cochon (fr.) – porc (n.tr.)

[←62]

Frază șchiopătând, numai bună pentru o persoană în vârstă, bolnavă de artroză. (n.a)

[←63]

Saint-Cucuffa – împrejurime a Parisului. (n.tr.)

[←64]

San Antonio a vrut să spună vânzoleală, dar bou' ăsta scrie așa de repede!

[←65]

De ce „impardonabilă”? San Antonio are misterele lui.

[←66]

That's all (engl.) – Asta-i tot. (n.tr.)